

САНДРА КАНФИЙЛД

„Една книга - слав от
романите на Сандра Браун
и Джон Гришам...“

„История
за любов и смърт,
за истина и прошка...“

ЗАБРАНЕНА СТРАСТ

Книга
първа

**САНДРА КАНФИЙЛД
ЗАБРАНЕНА СТРАСТ
КНИГА ПЪРВА**

Превод: Тинко Трифонов

chitanka.info

С нейните руси коси и сини като морето очи Ана Рейми не прилича на прелюбодейка и убийца. Но в една приказна лунна нощ огненото желание на една забранена страст я повежда по пътищата на мъката и самотата...

ПЪРВА ГЛАВА

Краят на август

Ана Рейми не проля и една сълза за починалия си съпруг. Не заплака и когато стоеше до безжизненото му тяло, положено в леглото — едно от многото легла, които не бяха споделяли — в крайморската къща, която бяха наели за лятото в Кукс Бей, щата Мейн. Нито пък заплака, когато гледаше мъжа си в обшития със сатен махагонов ковчег в погребалното бюро на Моргънстърн. Въпреки това слабият като вейка Илая Моргънстърн, с глас, достоен за едноименния пророк, ѝ бе напъхал кърпичка в ръката. Помни ми думите, бе рекъл той на помощника си, поглаждайки прошарената си брада, въпрос само на време е кога ще дойдат сълзите. Специалист по въпроса на човешката мъка, той знаеше, макар Ана да не бе наясно, че нейното самообладание не можеше да продължи вечно, просто защото то се противопоставяше на естественото ѝ положение на вдовица.

Ала самообладанието ѝ бе устояло — и по време на двата дни приготовления за погребението, и по време на сякаш безкрайната литургия, която отец Сантълайсис изнесе в църквата „Света Катерина“, въпреки че я почетоха само неколцина скърбящи, и по време на също тъй дългото пътуване до гробището. Бе устояло, защото Ана знаеше нещо, което Илая Моргънстърн не знаеше: плачът бе лукс, който тя не можеше да си позволи. И по-точно — той бе *човешко* проявление, а цели двайсет и две години Ана бе лишена тъкмо от човешкото. Хората около нея може и да бяха направени от плът и кръв, от емоции и чувствителност, но животът я бе принудил тя да не бъде нищо друго, освен стомана.

И освен това, мислеше си тя, докато чистачките на лимузината се бореха с неочакваната буря, как можеше да заплаче, след като усещаше пълната си вътрешна пустота? Как можеше да заплаче, след като не изпитваше нищо друго, освен жестока пустош? Дори и сега, когато си задаваше тези въпроси, тя знаеше, че лъже самата себе си. Ако не друго, това лято ѝ бе разкрило, че все още можеше да изпита чувство.

Част от нея се наслаждаваше на това абсолютно неочаквано откритие, докато друга част желаше предишната, удобната мъртвешка пустота. Трудно бе да се живее с грях, невъзможно бе да приютиш срама.

Тази последна нейна мисъл предизвика обичайната реакция. Тя погледна лявата си ръка, върху която сега имаше само блед белег от венчалната ѝ халка. Успокои себе си с увереността си, че можеше да бъде всичко друго, само не и лицемерка.

— Добре ли си? — попита я тих глас, докато колата най-сетне зави по тесния, посипан с чакъл път към гробището.

Ана, чиято бледност контрастираше силно на фона на обикновения ѝ черен костюм, я погледна с тъмносините си очи. Черната шапка бе кацнала върху сноп къси, златисти къдри, повечето от които се съпротивляваха срещу причесването си. Взирайки се през черния воал, който повече затваряше Ана, отколкото да я предпазва, тя се вгледа в жената, която седеше срещу нея. В един миг изпита обезпокояващото чувство, че виждаше по-скоро очите на мъжа си, отколкото тези на зълва си. Въпреки че Джак бе с три години по-възрастен от сестра си Кари, и двамата, с техните кестеняви коси и сиви очи, често ги взимаха за близнаци; докато болестта не бе състаряла и изцедила Джак така, че изглеждаше далеч по-възрастен от своите четирийсет и шест години.

— Добре съм — отвърна Ана, неспособна да извърне поглед от другата пътничка в колата.

Искаше ѝ се дъщеря ѝ да я погледне, но младата жена не го стори. Тя просто гледеше през изпъстреното с дъждовни капки прозорче — не бе променила положението си, откак се бяха настанили на плюшените седалки на колата. По време на опелото Мег бе решила да седи сама и изглеждаше и по-млада, и по-стара за своите двайсет и две години. Ана се почуди дали Кари усещаше това тъмно подводно течение, което се бе появило съвсем наскоро между необичайно близките някога майка и дъщеря. Дали Кари бе забелязала как се ограничаваха само до минималния неизбежен диалог? Или начина, по който Мег винаги си намираще извинение да напусне стаята, когато майка ѝ влезеше? Дали Кари намираще начина, по който всяка страдеше сама за себе си, за странен?

Ако Кари бе усетила напрежението, то тя тактично го бе игнорирала — и сега, както в предишните няколко дни. Вместо това

рече:

— На Джак щеше да му е много неприятно, че вали в днешния ден.

Ана Превключи вниманието си от дъщеря си към зълва си.

— Знам.

Кари се усмихна, временно забравила, че мисията, която изпълняваха, бе тъжна.

— Той никога не можеше да понесе да се затвори вкъщи. Винаги му се искаше да е навън и да прави нещо — да се катери по дървета, да крачи по плажа, да плува в залива — усмивката на Кари се разтегли. — Казвала ли съм ти за онзи случай, когато изряза дупка в леда — беше в най-студения януари, регистриран някога в Мейн — и влезе да поплува? — Тя не изчака отговора на Ана. — Мама едва не ни преби. Пляска ни по дупетата по целия път до дома.

Да, помисли си Ана, това бе мъжът, обичащ забавленията, с когото се бе запознала и за когото се бе омъжила, бащата на детето ѝ, мъжът, когото бе обожавала с цялата си душа и сърце. Сега, като гледаше в миналото, тя не бе съвсем сигурна в кой точно момент бракът им бе тръгнал назад. Знаеше за болестта му още от началото. Просто не бе схванала какво означава да бъдеш омъжена за диабетик, при това диабетик, който не признаваше диетите и лекарствата, диабетик, който безразсъдно търсеше усложненията. С всяко следващо отпадане на тялото му, предизвикано от собствената му небрежност, то добавяше по още един ред тухли върху стената, която бе започнала да се издига още по-рано помежду им. Капката, която преля, дойде преди три месеца. Думите на доктора, лишени от всякакво подсладжане, сякаш отново изплуваха в съзнанието на Ана.

— Колко зле е? — беше попитала тя.

— Мъжът ви е получил мозъчен инсулт. Изцяло е парализирана дясната му половина, функциите на бъбреците са увредени, засегнат е и говорът му.

— Непоправими ли са пораженията?

— Невъзможно е да се предскаже. Ще го стабилизираме, ще направим каквото е възможно, за да предотвратим втори удар, след което ще започнем рехабилитацията. — Ана разбра, че докторът избираше внимателно следващите си думи: — Трябва да не забравяте, че тялото му е разрушено от диабета. Трябва също така да разберете,

че до голяма степен възстановяването му зависи от това колко е силна волята му да се бори.

След като Джак се стабилизира, докторът му предписа продължителна рехабилитационна програма. Живееше в специално наета къща, където терапевтите се опитваха отново да го направят самостоятелен и независим. Не мина много време, обаче, преди всички да разберат, че Джак не искаше да се посвети на тази работа.

— Джак, ти дори не се и опитваш — смъмри го Ана. — Рехабилитаторката каза, че не искаш да вършиш онова, което тя те моли. — След тези думи Джак задраска с усилия по бележника, който държеше винаги под ръка. — Ще престанеш ли да пишеш всичко в този проклет бележник. Докторът каза, че можеш да говориш. Добре де, добре, знам, че не можеш да говориш нормално, но никога няма да заговориш като хората, ако не започнеш да се упражняваш.

Ала и нейните пиперлия приказки не допринесоха с нищо мъжът ѝ да се активизира. На практика Джак се бе отказал от програмата — решение, срещу което всички се възпротивиха, но безуспешно.

С всеки изминал ден той изглежда потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в някаква черна бездна и това най-искрено тревожеше Ана. Нещо повече, той се държеше все по-оскърбително в емоционално отношение, отколкото когато и да било преди. Още от началото, когато здравето му взе да се влошава, тя свикна с гневните му изблици и стоически ги понасяше. Това обаче си бе казало своята дума. Тя бе започнала да се пука по шевове. Усецаше, че духът ѝ — онова неопределимо нещо, която превръщаше нейното аз в истинско аз — се изгуби, изчезна някъде с все по-увеличаващото се влошаване на състоянието му.

Приближавайки пълното си изчерпване, боейки се, че един ден щеше да се събуди и да открие, че вече изобщо не съществува, тя с облекчение прие предложението на мъжа си да затворят къщата си в Кънектикът и да прекарат лятото в града на младостта му. Ана си помисли, че тъкмо от това преместване се нуждаеха и двамата. Може би именно морето, този символ на вечността, щеше да ѝ помогне да се възстанови. Може би магическите му води щяха да изпълнят празнотата, която заплашваше да я погълне. И може би, просто може би, спомените, пробудени от морето, спомените за времето, когато тя и съпругът ѝ бяха щастливи и едно цяло, щяха да помогнат в

емоционален план на Джак, ведно с това, че щеше да бъде близо до сестра си, която обичаше.

Как би могла да знае, че животът възнамеряваше да изиграе най-неочакваната си карта и че след като играта свърши, Джак ще бъде вече мъртъв? Как би могла да знае, че това лято, вместо да се превърне в нейно спасение, щеше да я принуди да пристъпи клетвата, на която бе държала най-много? Как би могла да знае, че скоро щеше да се превърне в непознат за самата себе си човек?

Лимузината спря с изскърцване и това прогони мислите на Ана. Хвърли още веднъж поглед към Мег, с надеждата поне за капчица прошка, молейки се дори за частица състрадание. Не последва обаче нито едно от двете. Младата жена отвори широко вратата, преди колата да бе напълно спряла, и се втурна презглава в проливния августовски дъжд.

— Мег, почакай за чадъра — извика леля й, но без никакъв ответ. Кари погледна Ана. — Разстроена е — рече тя, опитвайки се да предложи правдоподобно обяснение за странното поведение на племенницата си.

— Да, така е — кимна Ана, не смееше да си позволи да каже още нещо.

Появи се огромен черен чадър, държеше го лично Илая Моргънстърн. Малко по-нататък шестима практически непознати мъже с приведени срещу вятъра и дъжда глави, се бореха с ковчега. Ана знаеше, че са приятели на Кари, нейни съграждани, които благосклонно бяха предложили да носят ковчега. Един от тях бе Харпър Флеминг, адвокат, с когото Кари излизаше, откакто се бе развела. Дали Харпър и останалите мъже не смятаха за странен факта, че Джак Рейми нямаше приятели?

Ана пристъпи напред, водена от Илая Моргънстърн, който малко преди това бе прошепнал на шофьора на лимузината Арти Уато, че сега вече щяха да станат свидетели на сълзите. Арти Уато си нямаше и представа какво имаше предвид Илая. Макар че в Кукс Бей да бе добре известно, че Арти, собственикът на единствената лимузина в града, бе такава душица, че и на мравките път сторваше, знайно бе също така, че Арти не бе особено интелигентен. Или още по-точно казано, обхватът на вниманието му понякога се изчерпваше до една наносекунда.

Понякога забравяше кого и накъде щеше да вози. Тогава човек можеше да го намери — объркан и изплашен — да броди край морето.

Сега Арти гледаше изпод козирката на шапката си как Ана крачи из гробището, а високите токове на черните ѝ обувки потъваха в пропитите с влага чимове. Тя се взираше през сивия дъжд, жадуваща нещо, което да отвлече вниманието ѝ от предстоящото. Водена от отчаяние, тя се застави да огледа околността. Старото и чудато парче земя сякаш бе отнето от близката, настръхнала гора, която заплашваше да си го върне обратно при първа възможност. Дъбовете с широките им листа, боровете, високите ели и царствените смърчове, чиято зеленина сякаш оформяше величествен, дантелен навес, обрамчваше гробището. Превити към мократа земя, под тези часовои се издигаха огромни папрати с порести листа. Мъхове и лишеи растяха в изобилие — досущ изложба на смарагдите на някой горд бижутер. Поточе, преливащо бреговете си от дъждовете напоследък, се виеше сред гората, покрай коренаците на едрите дървесни стволоче. Вътре в гробището надгробните камъни се издигаха като благородни стражи, изключая няколко, които, сякаш уморени от неблагодарната си служба, се бяха наклонили под най-странни и непочтителни ъгли. Без да обръща внимание на дъжда, една катеричка бе приклепнала до такъв катурнат камък.

Въпреки чадъра дъждът измокри полата на Ана още преди да стигне относителния подслон на зеления навес. Остави се да я отведа до един стол, чието местоположение, съзнателно или не, целеше да я отдели от останалите. И тъкмо това символизираше чувствата ѝ в момента — всичко онова, което бе изпитвала през цялото време на бавно разлагания се неин брак.

Разлагане. Това бе единственият физически акт, който съпругът ѝ бе успял да довърши в земния си живот. При тази безрадостна мисъл Ана отклони поглед от ковчега с неговите изящно резбовани ръбове. Не ѝ се искаше да погледне и към зеещата в земята яма. Вместо това се вгледа в надгробния паметник на предците на Джак, в по-новия паметник на родителите му.

Първите не бе виждала изобщо, а вторите познаваше съвсем бегло. Родителите му ѝ бяха дали да разбере още от началото, че децата им, потомци на бащите основатели на града, ще почиват в мир до самите тях. Бяха запазени и две места за съпрузите на Джак и Кари.

Както винаги досега мисълта, че ще лежи до хора, които едва познаваше, до един мъж, който непрестанно се стремеше да я изключи от живота си, я накара да се почувства като попаднала в капан.

Споменът за бележката, която мъжът ѝ бе написал, отново я обзе.

„Намирам се в капана на това тяло... — бе надраскала неуверената му ръка, бавно, мъчително — ... освободи ме.“

Сякаш говореха демоните от черната бездна. Тези черногледни дяволи плашеха Ана, макар и по-късно тя да бе разбрала, че онова, от което най-много се боеше, бе, че молбата на мъжа ѝ не я бе изплашила достатъчно. Би трябвало да бъде потресена, но не бе. В един съвсем кратък миг молбата му бе донесла отново единение между тях. Това бе мъжът, когото тя бе обичала повече от всички други, мъжът, за когото би сторила всичко на света.

— А... Ана, мо... о... ля те.

Това бяха първите думи, които бе произнесъл след инсулта, и те се обвиха около Ана, досущ като някакви копринени окуви. Дори и сега Ана усети как сърцето ѝ се свива при тази негова молба. Не, тя не искаше да мисли за болката, която очите му излъчваха. Не можеше да мисли за жалостивата му молба. Вместо това се опита да се съсредоточи върху проповедта (*всичко ще се превърне в пепел, всичко — в прах*), която четеше облеченият в черно расо отец Сантълайсис. Насили се да гледа към букетите бели карамфили, пръснати върху ковчега, към подигравателния вид на черната дупка в земята, към разнородната група скърбящи. Мег отново бе седнала зад леля си — и двете бяха с почервенели от плач очи.

А Ана все още не можеше да заплаче, макар и да знаеше, че всички очакваха това от нея. Забеляза, че от време на време някои си шепнеха нещо. За нея ли говореха? Дали някой бе забелязал, че не носеше венчалната си халка?

Досущ като наказание за липсата на сълзи, срамни видения неуморно шареха из съзнанието ѝ, видение как силните ръце на любовника ѝ я обгръщат, видение на горещите му, пламенни устни, впити в нейните, видение за съвкуплението — тъй цялостно, че я бе изплашило?

Не, по-скоро я изплаши дълбината на собственото ѝ желание. В онзи управляван само от страстта миг тя не даваше и пет пари за това кое бе праведно и кое грешно, за смъртта и за безсмъртието.

Интересуваше я само как да се запълни онази ужасна празнота, която битуваше у нея тъй отдавна. И той я бе запълнил — тялото ѝ, сърцето ѝ, душата ѝ. Докато лежеше под него, с шума на прибоя, който връхлиташе брега, с блестящата луна в обкования сякаш със звезди небосвод, тя мълвеше името му в бездиханен шепот. Там и тогава тя се закле пред себе си. Макар че това неблагоприятно повече нямаше да се повтори, дори и да се наложеше да плати и най-високата цена за него, тя никога нямаше да съжалява, че се бе случило. А и как би могла, след като той я бе накарал да се почувства отново жива? Свела глава, тя се помоли за прошка, не толкова за собствената си изневяра, колкото за непокаянието си.

Отче, прости ми, защото съгреших...

— Отче, молим се Ти да бъдеш с онези, чиито сърца болят, да утешиш семейството на Джак Рейми в това трудно за него време...

Прогърмя светкавица и гърмът удави и молитвата на Ана за опрощение, и молитвата на отец Сантълайсис за утеха. Не можа обаче да удави болезнените спомени за това колко бързо ѝ се бе наложило да плаща цената за изневярата си, цена, за която тя нямаше и представа колко висока щеше да бъде.

— Къде беше?

Думите, повече обвинение, отколкото въпрос, бяха запратени в лицето ѝ само минути след като се бе разделила с любовника си. Срещата с дъщеря ѝ изненада Ана, не се очакваше тя да се върне за уикенда, имаше да учи за приключването на сесията. Сепната, гузна, Ана прокара пръсти без пръстени през разрошената си коса, питайки се дали златистите къдри издаваха милувките на мъж, чудейки се дали по дрехите ѝ имаше следи от пясъка.

Преди да успее да отговори, дъщеря ѝ се втурна насреща ѝ с думите:

— Ти си била с него, нали?

— Мег, чуй ме...

— Господи, мамо, как можа?

— Мег...

— След като тате лежи тук?

— Мег, ще ме изслушаш ли?

— Не, няма! Няма да те слушам как се опитваш да ми обясниш защо си си намерила любовник! Няма да те слушам как се опитваш да

ми оправдаващ държанието си на разгонена кучка...

Изплющялата по бузата на Мег длан на Ана доведе сблъсъка до рязък край. Ана гледаше и изумена не можеше да повярва на очите си (нима наистина бе ударила дъщеря си?) как кафявите като на кошута очи на Мег се изпълват със сълзи. Изумлението ѝ скоро премина в отчаяние, когато Мег, заприличала изведнъж повече на малко момиченце, отколкото на млада жена, направи крачка назад. Ана бе пристъпила напред, инстинктивното действие на майката, която иска да утеши нараненото си дете. В този случай — детето, което сама бе наранила.

— Мег, мила, извинявай!

Мег обаче не се интересуваше от извиненията ѝ. Вълнуваше я само това да избегне присъствието на майка си и го стори, като изтича от стаята.

— Почакай! Трябва да поговорим.

Мег дори не забави крачка и на Ана ѝ се наложи да я настигне. Хвана дъщеря си за рамото и я завъртя около оста ѝ. С изражението, присъщо само на човек, изживял единствено кратък отрязък самодоволен и привидно праведен живот, Мег отвърна предизвикателно:

— Нямам какво да говоря с теб. Нито сега, нито когато и да е!

Дръпна се, освободи се от майка си и отново тръгна да излиза от стаята. Неочаквано, добавяйки и лъжата към залога си, тя се извърна. Очите ѝ — студени и вече сухи — срещнаха погледа на майка ѝ.

— По-добре татко да бе умрял, отколкото да научи, че си го предала.

Дори и да знаеше какво да отвърне, Ана нямаше сърце да го стори. Трудно бе да проговори, когато сърцето ѝ бе изтръгнато от гърдите ѝ и бе запратено в краката ѝ. Затова тя само изгледа как дъщеря ѝ излезе от стаята. Същата нощ, след като сънят ѝ бе тъй далечен като звездите, Ана се закле, че ще накара дъщеря си някак си да я разбере. С идването на утрото обаче целта ѝ се промени драстично. Преди да успее да стори каквото и да е друго, тя трябваше да се изправи лице в лице със смъртта на мъжа си.

Отново прогърмя и този път отец Сантълайсис възприе гърма като знак да приключва с проповедта си. Пристъпвайки напред, с люлеещия се златен кръст на врата си, той поговори лично с Ана и

остави останалите опечалени да си шушнат помежду си. Изведнъж всички разговори стихнаха и на тяхно място се възцари неловка тишина.

Ана вдигна очи.

Някакъв мъж бе застанал току до навеса, под дъжда, на почтително разстояние от семейната церемония. Лимоненожълто, дълго до кръста найлоново пончо се спускаше от раменете му. Под лъскавата материя се виждаха части от морскосиньо-сива униформа. Държеше в ръце сламена каубойска шапка, която въртеше в бавни кръгове. На кръста му висеше тежък кобур. Шерифът Джеймз Тейт изглеждаше така, сякаш бе дошъл, по работа, за което обаче съжаляваше.

— Мисис Рейми — рече той.

При вида на шерифа Тейт у Ана се появи чувството на безпокойство. След като той произнесе името ѝ, тя се изправи, сякаш инстинктивно предусетила, че идването му нямаше да бъде от приятните.

— Харпър... Кари... отче — кимаше шерифът, докато минаваше сред опечалените.

Харпър Флеминг единствен удостои поздрава му с кратък отговор:

— Шерифе...

Когато блюстителят на закона се изправи пред Ана, той повтори името ѝ:

— Мисис Рейми.

— Да.

— Мисис Рейми, госпожо, извинете, че се натрапвам в такъв момент, но... ами, работата е в това, че трябва да прекратя церемонията, преди тялото да бъде погребано. Няма смисъл да се погребва и след това отново да се изкопава.

Изявлението му предизвика няколко ахвания. Най-накрая Ана изрече:

— Не разбирам.

В отговор шериф Тейт бръкна в якето си и извади от джоба на ризата си сгънат лист хартия.

— Имам заповед тялото да бъде ексхумирано — а в дадения случай да предотвратя погребението — на тялото на Джек Натаниъл

Рейми.

Докато изричаше това, той подаде листа на Ана, която го взе, погледна го, почти не усещайки, че чувството на безпокойство, което свиваше стомаха ѝ, нарастваше с гигантски скокове.

Напред пристъпи Харпър Флеминг и взе листа, който тя изглежда силно желаше да даде някому, и го прегледа с погледа на адвокат. След което прикова шерифа с един-единствен въпрос:

— Какво става, Джим?

Джеймс Тейт завъртя шапката си в ръка, посмачка при това периферията ѝ и сетне рече:

— Ами, изглежда доктор Гудман смята, че май е прибързал, като не е направил аутопсия.

Стомахът на Ана се сви на топка — гърчещ се и извиващ се като змия.

— Не разбирам — повтори тя.

— Ами, вижте сега, няма за какво да се безпокоите, мисис Рейми — рече шерифът. — Защо вие и Кари не... — той погледна към жената, с която бе съученик и в прогимназията, и в гимназията, водачка на класчетата при неговите мачове като куотърбек. — Защо не си починете малко? По-късно, може би тази вечер, бих могъл да дойда у вас и, ами... бихме могли да поговорим малко.

На пръв поглед предложението му прозвуча като неофициално. Ана обаче не бе толкова глупава, че да се заблуди от първоначалното впечатление. Кари — очевидно — също, защото Ана забеляза как се бе вкопчила в ръката на Харпър. Тя също бе пребледняла. От друга страна Мег изглеждаше студена, в присъствие на духа, сякаш хем участваше в случилото се, хем бе някак си извън него. Що се отнася до другите, никой не може да изрече нищо — поне докато Ана не се отпрати към лимузината. Чак тогава започнаха шушуканията. И още преди да се завърне в наетата къща, целият град вече жужеше с новината за онова, което се бе случило в гробището. Фрази като нечестна игра и извикана на разпит се носеха безмилостно из градчето, макар и изречени шепнешком; сякаш човек можеше да произнесе каквото си поиска, стига да е иззад вдигнатата пред устата му длан.

Същата вечер шерифът Тейт пристигна в къщата и причината за посещението му стана ясна още с идването му.

— Мисис Рейми — започна той, докато седна на дивана във всекидневната, отново взел в ръце шапката си, — съпругът ви беше ли паднал духом?

Ана, която бе имала на разположение няколко часа, за да се измъчва относно посещението на шерифа, нямаше намерение да протака разпита.

— Разбира се, че съпругът ми бе паднал духом, шерифе. Той бе тежко болен. Беше тежко болен от дълго време.

— От диабет, нали?

— Точно така, а диабетът му бе усложнен напоследък от инсулт.

— Кен Ларсен работеше с него, нали така?

Това, че шерифът Тейт знаеше за Кен Ларсен, изненада Ана, макар веднага да се самоукори за това. В градче с големината на Кукс Бей, всички знаеха всичко — или поне си мислеха, че е така. Това, което я изненада най-много, обаче, бе, че Кен не дойде на погребението, факт, който тя осъзна едва сега.

— Да, той е рехабилитаторът, когото наех да работи с Джек.

Шерифът Тейт кимна.

— И как вървеше възстановяването на съпруга ви?

— Зле — отговори откровено Ана, защото можеше да заложи солидна сума, че шерифът Тейт вече бе разпитал Кен Ларсен. Защо — това още не й бе ясно. И преди шерифът Тейт да може да изрече още нещо, Ана попита: — За какво изобщо става дума? Защо доктор Гудман е решил да прави аутопсия?

Джеймс Тейт прокара ръка по тила си, за да спечели време. Всичко в държанието му бе добре премерено, бавно, включително и тихият му тон, с който най-неочаквано и рязко попита:

— Мисис Рейми, съпругът ви молил ли ви е някога да турите край на живота му? Молил ли ви е някога да му помогнете да се самоубие?

Дъхът на Ана секна. Опита се отговорът й да прозвучи като на потресена от въпроса:

— Разбира се, че не.

Но преди още Ана да успее да отговори по-пълно, шерифът се изправи и се усмихна.

— Е, това е всичко — рече той и додаде: — Благодаря за това, че ми отделихте от времето си.

Ана също се изправи, молеше се коленете ѝ да издържат, молеше се поведението ѝ да изглежда нормално.

— Защо, за бога, ви дойде на ума да ме питате такова нещо?

Докато крачеше към входната врата, шериф Тейт нахлупи шапката си. Обърна се към нея и на лицето му се изписа усмивка от типа: *Довери се на старото момче.*

— Просто обичайната практика, госпожо.

Но Ана заподозря, че това, което ставаше, съвсем не бе обичайна практика. Всъщност, бе твърде далеч от нея. Отказът на доктор Гудман да отговори на телефонните ѝ обаждания не бе обичайна практика, нито пък фактът, че, ако се вярваше на слуховете, доктор Гудман бил наредил трупът да се превози до Огъста за по-детайлно изследване. Единственото, което бе в рамките на обичайната практика, бяха слуховете, които се разпространяваха свободно и с бясно темпо.

И най-сетне онова се случи. Седем дни след погребението Ана бе арестувана. С учтиво извинение шериф Тейт я обвини в убийството на съпруга ѝ, прочете ѝ правата ѝ и я откара в ареста.

Ана се почуди защо му бе потрябвало толкова много време, за да го стори.

ВТОРА ГЛАВА

На следващата сутрин — бе един слънчев вторник — новината вече се носеше из старомодното крайбрежно градче като горски пожар и оставяше у евентуалния страничен наблюдател впечатлението, че Кукс Бей е столицата на мълвата на щата Мейн, а може би и на цялата страна.

Никъде другаде новината не бе посрещната по-въодушевено, отколкото в смесения магазин на Гудж. Макар Инес Гудж едва да приближаваше четирийсетте, с опънатата си на стегнат кок черна коса, с крака, обути в старомодни сандали, тя изглеждаше с десет години по-възрастна, а се държеше като двайсетгодишна. Изобщо не се бе омъжвала, никога не бе имала гадже, ако не се брои избраникът ѝ от трето отделение — Били Ейвъри с наядените зъби.

Накратко казано, Инес нямаше свой собствен живот, нямаше и никакви вълнения и в резултат на това ѝ се налагаше да изживява живота на другите, което тя вършеше с радост, а то пък бе причината по-грубичките ѝ съграждани да я смятат за скръндза и хлевоуста. Дори и най-благоклонните местни жители само поклащаха глава при вида на белия пудел на Инес, който бе винаги до нея и носеше на ушите си огромни сини панделки.

— Свръхдоза инсулин... намерили писмо... изобщо не проронила сълза... — тъкмо ѝ съобщаваше една клиентка.

Инес обаче улови едва една трета от думите, защото току-що си припомни няколко инцидента, случили се в нейния магазин в деня преди смъртта на Джак Рейми. В инцидентите участваха жена му и онзи странен мъж, който живееше до фара. В повечето случаи Инес бе принудена да се изразява мъгляво за хората, защото не можеше да помни имена. Това я ограничаваше донякъде в клюките, но в същото време правеше това ѝ занимание още по-трудно и предизвикателно.

— Ти как мислиш? — попита я вестноската.

Инес, имайки предвид онова, което си спомни, отвърна:

— Мисля, че е много интересно.

В мига, в който клиентката ѝ си тръгна, Инес прекоси магазина по безукорно чистия дървен под и отиде до тезгяха. Измъкна телефонния указател, прелисти няколко страници и сетне прокара показалец, тъй слаб, както и ума ѝ, по една от колонките. След като намери търсения номер, тя взе телефона, набра го и помоли да я свържат с шерифа Тейт. И започна да му пълни главата.

— Нали познаваш онзи мъж, дето живее на фара. Да, точно той. Ами, в магазина се случи нещо, което мисля, че трябва да узнаеш. Той и жената на Рейми...

Когато Инес свърши с бомбастичния израз: „Само изобщо не си позволявай да мислиш, че това е важно“, Джеймз Тейт трябваше да признае, че дори и като се имаше предвид източникът, онова, което бе научил, си заслужаваше да бъде проверено.

Докато Инес разговаряше с шерифа, мълвата, която нарастваше като снежна топка с всеки следващ преразказ, продължаваше да се носи по предопределения ѝ курс, като се спря във фризьорския салон „Щракащите ножици“, където Дорис, разбъбрила се като сврака, прегря клиентката, на която правеше трайно къдрене, отби се в бензиностанцията и магазина за гуми втора употреба на Карл Ларъби — той потърси в опърпания речник думата *евтаназия*, след което си промърмори под носа, че никога досега не бе чувал подобно нещо, намина и към погребалното бюро, където Илая самодоволно заяви, че всички би трябвало да обърнат внимание на думите му, че щом една жена не плаче на погребението на мъжа си, в това има нещо много, много странно.

Оттам новината препусна надолу към пристанището, към магазина на Бенди за стръв и рибарски принадлежности. Бенди Уебър, стар морски вълк, чиито ръце бяха заровени до китките в гърчещите се червеи, прокоментира пред един клиент, че много харесвал двойката, която бе наела къщата в близост до фара. Помнел Джак Рейми като хлапе — ловял риба със собственото му момче — и бе срещал няколко пъти жена му.

Мъжът от фара бе последният в града, който научи новината. Слоун Маршъл, с влажен от потта анцуг, с разрошена от духащия откъм залива Пенъбскот вятър гарвановочерна коса, тъкмо завършваше

ежедневния си двумилев крос, когато забеляза пощенския раздавач. Всъщност това не бе раздавачът, а шестнайсетгодишният му син, който два пъти седмично идваше на велосипед да донесе пощата на Слоун. От мига, в който Боби Пелегрино научи, че Слоун бе служил във войската — бе се досетил от оскъдната поща, която Слоун получаваше по време на шестмесечния си престой в Кукс Бей, поща, адресирана до о.з. капитан втори ранг Маршъл, младежът сам предложи да отмени баща си.

Слоун се опита да отклони въпросите на Боби, тъй като, ако имаше нещо, за което изобщо не му се говореше, то това бе службата му в армията. Разговорите за нея винаги събуждаха болезнени спомени, които той се опитваше да забрави. Онова, което най-много го дразнеше у Боби, който само чакаше да изпълни осемнайсет, за да се превърне в най-храбър морски пехотинец, бе фактът, че той напомняше на Слоун, че някои неща изобщо не могат да се забравят (в най-добрия случай това ще е временно). Имаше време, когато Слоун бе на път да изгуби разсъдъка си и дългогодишният му приятел Харпър го бе спасил — но за какъв дявол? За да го съсипе тя отново? Както обикновено става в живота, тъкмо така и излезе.

Стойте настрана от нея, човече. Тя е омъжена жена.

Докато изкачваше уморен каменните стъпала, издълбани в скалата и осигуряващи достъп от фара към морето, предупрежденията на Харпър още звъняха в ушите му — високо и ясно. С всяко стъпало боядисаната в бяло тухлена сграда на фара с оранжевия му купол се виждаше все по-добре, появи се и хижата на фаропазача. Последната бе скромна четиристайна къща, построена от бял бор, с покрив, боядисан в оранжево. Монашеската ѝ аскетичност, както и отдалечеността ѝ, прилегнаха чудесно на Слоун и мрачните му настроения.

Боби му помахаша, Слоун отвърна; чудеше се какво ли би казал Харпър, ако узнаеше колко безразсъдно бе пренебрегнал съвета му. Ала Харпър, макар и да познаваше Слоун по-добре от който и да е на този свят, нямаше и представа за силата на чувствата му към Ана. Не бе имал никакво намерение да се влюбва в нея. Всъщност бе направил всичко, което бе по силите му, да обезсърчи чувствата си, ала истината бе, че те, че Ана бе превзела сърцето му без изобщо да го пита за

желанията му. Очевидно тези чувства не даваха и пет пари за това кое бе благоразумно и кое не.

— Здравейте, капитане! — извика Боби, докато слизаше от колелото си, което остави на земята.

Слоун потрепери при избрания от Боби поздрав.

— Здравей, Боби.

Младежът изрецитира дежурната си фраза:

— Няма много поща.

Слоун взе няколкото плика и рекламни брошури и се приготви да се отбранява от канонадата въпроси, свързани с армията, за които бе сигурен, че ще последва. Ала Боби Пелегрино го изненада.

— Чухте ли?

В този момент Слоун забеляза за пръв път блещукането в очите на момчето. Нещо го бе развълнувало силно.

— Какво да съм чул?

— За ареста.

— Какъв арест?

В думите на Слоун се почувства необичайно спокойствие. То бе същия, анормален покой, който винаги изпитваше по време на бойна акция, когато някакво шесто чувство му подсказваше, че опасността е някъде съвсем наблизо.

— На вашата съседка — мисис Рейми.

В стомаха на Слоун се заби силен юмрук.

— Какво каза?

— Мисис Рейми бе арестувана за това, че е убила мъжа си. Казват, че било евта... екта... евта-нещо, нали разбирате — милостиво убийство, за да тури край на мъките му. Казват, че той я помолил да му отнеме живота и тя го направила — набрал скорост по темата, дори и фактите му далеч да не бяха верни, той добави: — Изровили трупа на мъжа й, изпратили го в Огъста и, познайте какво разкрили? — Това очевидно бе реторичен въпрос, защото Боби продължи бързо: — Че бил починал от свръхдоза инсулин. Освен това се говори за негово писмо, което тя изгорила в камината. Нали разбирате, писмото, с което го моли да сложи край на живота му. Мисис Кари възложила на мистър Флеминг да я представлява...

След фразата *милостиво убийство* Слоун вече не чуваше нищо. Един разговор, който бе водил с Ана това лято, изплува в съзнанието

му и го обсеби напълно.

„Смятам, че човек има правото да реши кога да свърши живота си. Не бих обвинила някого за това, че е помогнал на любим човек да го стори. Това шокира ли те?“

Слоун си спомни, че бе шокиран, макар и не толкова от признанието ѝ. Беше потресен от хрумналата му заплашителна мисъл, че ако Рейми умреше, Ана щеше да бъде свободна. Мигновено се погнуси от себе си за това, че си бе позволил тъй низка мисъл, ала погнусата от себе си бе нещо, което през последните няколко години не го бе спохождала рядко. За съжаление бе станал нещо като експерт по този въпрос.

Боби Пелегрино продължи да бърбори с нарастващо въодушевление. Най-накрая, когато изглежда парата му свърши, рече:

— Представяте ли си само? Да се случи баш тук, в Кукс Бей!

Слоун разбра, че това не бяха негови думи, сигурно ги бе чул някъде.

На практика Слоун можеше само да гадае какво изпитваше сега Ана. Когато Боби си тръгна, за да разпространява несъмнено страховитата вест, Слоун се втурна в къщата, хвърли пощата на малката масичка и грабна телефона. Набра един номер; сетне, докато чакаше да му отговорят, взе апарата, влезе в кухнята и отвори хладилника. Извади каната с вода и удари една яка глътка. Само страхът можеше така да изсуши гърлото на човек. Но той бе пристрастен към адреналина и отдавна се бе примирил с този факт. Ако не бе така, никога не би се кандидатирил доброволно за мъчителните операции, в които с желание бе участвал — научил се бе да понася, може би дори с радост, пресъхналото си гърло ведно с разтуптяното сърце.

— Добър ден. Тук е кабинетът на Харпър Флеминг. С какво мога да ви...

Слоун прекъсна професионално-приятния глас на Мерилин Грейбър, секретарката на Харпър, единственият му персонал.

— Искам да говоря с Харпър — каза ѝ Слоун.

— Бих ли могла да попитам кой го търси?

— Тук е Слоун Маршъл.

— Съжалявам, че не познах гласа ви. Как сте?

— Добре — отвърна Слоун, опитвайки се да се държи учтиво, макар сърцето му да тупкаше с далеч недобър ритъм.

— Почакайте секунда.

— Благодаря.

Слоун отпи още една глътка вода, върна каната в хладилника и затвори вратата му с крак. По линолеума на пода се посипа пясък от маратонките му. Изобщо не му обърна внимание.

— Слоун?

— Защо не ми се обади?

Приятелят му очевидно реши да не възразява срещу обвинителния тон.

— Тук беше истинска лудница. Освен това, тя бе арестувана едва вчера вечерта. Трябваше да присъствам при снемането на отпечатъците и самоличността ѝ, после да се заема с въпроса за пускането ѝ под гаранция.

Логиката в думите на Харпър отне вятъра от платната на Слоун. Той въздъхна.

— Извинявай.

— Няма нищо. Щях да ти позвъня веднага, щом получех възможност.

— Искам да я видя — рече рязко Слоун, макар навярно да знаеше, че може би бе последния човек на света, когото Ана би поискала да види.

— Не — отвърна Харпър също тъй рязко и с тон, който не търпеше възражение.

И все пак Слоун възрази, бе готов да възрази и на Ана, ако се наложеше. Искаше да се увери, че тя бе добре.

— Искам да я видя.

— Не — повтори Харпър. — Чуй ме, Слоун. Обвинението срещу нея е доста тежко, но е оборимо. Исторически погледнато, съдебните състави имат склонността да възприемат съчувствено отношение към обичаната съпруга, която е помогнала на своята половинка да тури край на страданията си. Съдебните заседатели обаче не се отнасят съчувствено към замесването на трета страна, колкото и да е невинно то. Веднага стават подозрителни, че мотивът за убийството би могъл и да не е чак толкова алтруистичен.

Слоун се замисли за тяхната *невинност*. Той не възнамеряваше да я тласка към престъпване на брачната ѝ клетва. Кой по-добре от него знаеше колко болезнено е да предадеш един принцип. Това бе нещо, което не би пожелал и на най-големия си враг, да не говорим за човек, когото обичаше. Той и Ана се бяха борили с взаимното си привличане, докато повече не можеха да му устоят. Когато онази нощ тя неочаквано се появи на плажа, когато бе потънала в обятията му, тъй дяволски мека, тъй дяволски сладка, тъй дяволски желаеща, тогава на света нямаше сила, способна да го възпре да вземе онова, което тя тъй страстно му предлагаше.

Дори и сега мисълта за нетърпеливите ѝ устни го подлудяваше, досущ както и мисълта за ръцете ѝ, които отчаяно пробягваха по тялото му. Той знаеше, че Ана и мъжът ѝ отдавна бяха престанали да бъдат любовници, факт, който получи потвърждение още щом проникна в нея. След това той вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за невероятно откровената ѝ реакция. Не се правеше на свенлива и посрещна всяко негово желание със свое собствено. Той никога не бе познавал толкова чиста страст, тъй пречистено удоволствие.

— Слоун?

Слоун успя да дръпне юздите на своенравните си спомени, но не и преди болката от онази нощ да го бе пронизала, като нажежен до бяло ръжен. Не искаше да си спомня за сдържаността ѝ, която последва любенето им. Нито искаше да си спомня отново думите ѝ, че това не бива повече да се повтаря. И съвсем сигурно не искаше да си спомня начина, по който тя му съобщи, че не бива повече изобщо да се виждат.

— Слоун?

Той прокара пръсти през косата си.

— Да?

— Твоите отношения с нея са невинни, нали?

— Дефинирай ми невинни.

— Обожание отдалеч.

След като Слоун не отговори нищо, Харпър бавно изсъска:

— По дяволите!

— Не бе планирано... просто се случи.

— Е, сигурен съм, че прокурорът, да не говорим за съдебните заседатели, ще пренебрегнат това неблагоприятно обстоятелство, след като не е било

преднамерено — рече Харпър с тон, изпълнен със сарказъм. Под сарказма му, обаче, Слоун долови и нотките на загриженост, загрижеността на адвоката за клиента му: — Поне ми кажи, че вие двамата сте били дискретни. Кажи ми, че не сте се регистрирали в местния мотел под името Смит.

Слоун си помисли за малкото заливче между фара и къщата, която Ана и мъжът ѝ бяха наели за лятото. Уединено, благодарение на естествено образувалите се стени от скали и камъни, то лежеше скрито от любопитни очи. Не, никой не ги бе видял онази нощ.

— Бяхме дискретни — Слоун усети, че приятелят му не бе напълно убеден. — Никой не ни видя. Залагам живота си.

Слоун си представи как приятелят му прокарва длан по плешивото си теме, надолу към кичурите къдрава коса, с цвят на зряла пшеница, които обрамчваха главата му. Около четирийсет и пет годишен, Харпър бе преминал през много различни фази в своя живот. И се гордееше много от един факт: в каквото и стадий да се намираше, не даваше и пет пари какво мислеха за него хората.

— Може би точно за това става дума, само че не си играеш със собствения си живот — въздъхна тежко Харпър. — Защо не слезе в града и не свали нещо? По дяволите, онази сервитьорка в Чат ънд Чю с удоволствие би се съгласила.

— Защото това няма нищо общо с каквото и да е сваляне и ти го знаеш. — И преди Харпър да успее да отговори, Слоун додаде: — Влюбен съм в нея.

— Ти си обсебен от нея — рече Харпър и това не бе казано за първи път.

— А любовта не е ли именно това? Обсебване? Някаква красива лудост?

— Нямам намерение да влизам във философски спор относно дефиницията на любовта. Както и да определяш чувствата си, стой настрана от нея. Ако връзката ви се разкрие, за нея това ще се превърне в целувката на смъртта.

Слоун повтори въздишката на приятеля си, без да си дава труда да прикрива, че от сърцето му капе кръв от тази мъка.

— Няма връзка. Тя го заяви ясно. Тя навярно няма да поиска да ме види, дори и да ми разрешиш. Това е наказанието, което е решена да изтърпи.

— Съжалявам, но, повярвай ми, така ще е най-добре. Поне засега.

„*Сега или завинаги?*“ — помисли си Слоун, но попита:

— Тя какво казва по въпроса за жалостивото убийство?

— Много малко. Всъщност, тя изобщо говори съвсем малко.

Слоун знаеше, че не му бе времето да споменава за разговора им на тема *евтаназия*. А и съвсем сигурно не му бе времето да му казва, че това стана вечерта, когато съпругът на Ана — съпругът на неговата любовница — бе починал. Не, Харпър щеше да забълва змии и гущери при новината за това... и щеше да бъде прав.

— Виж какво — рече Харпър, — знам, че не ти е леко, но просто се сниши. И гледай много-много да не мислиш за нея, да не би някой да прочете мислите ти. Вие двамата не бива да бъдете свързани. Ако това стане, за нея делото е изгубено.

По-късно Слоун щеше да стигне до заключението, че би бил безкраен наивник да смята, че някоя дума или деяние можеха да останат скрити в едно градче, в което имаше само петстотин чифта очи. След по-малко от седмица, точно по времето, когато съставът от съдебни заседатели реши да се събере и да обяви обвинението, го посети шерифът Тейт. В следобедна на онзи четвъртък Слоун усети, че го дебне беда, още когато видя как колата вървеше по криволичещия път, настлан със снежнобял чакъл. Той вече *знаеше*, че бе в беда в мига, в който не усмихващият се шериф Тейт се обърна към него.

— Мистър Маршъл, мой дълг е да ви информирам, че съставът от съдебни заседатели издаде обвинение срещу вас и мисис Рейми за предумишлено убийство на нейния съпруг Джак Рейми.

Още преди Слоун да почувства как земята се люшва под краката му, шерифът Тейт започна да му опява с глас, който звучеше като тъжна южняшка песен.

Полицейският участък бе сива гранитна сграда, която историците гордо обявяваха за мястото, където се формирала милицията на Кукс Бей, за да вземе участие в Голямото въстание или Гражданската война, както по-късно бе придобила популярност. Докато минаваше през вратата, слава богу, без унижението на белезниците, Слоун си помисли, че това място притежаваше

очарованието на тъмница. Флуоресцентни лампи, които се опитваха да намалят тъмата, причинена от малкото и зле разположени прозорци, бяха подредени по тавана досущ като змиевиден лабиринт от тунели. Те излъчваха само ослепителни снопове светлина, която караше всички да присвиват очи. В същото време от стените се просмукваше студена влага.

В един панически миг Слоун си спомни за тъмния, влажен кошмар, който бе изтърпял две години по-рано. *Спокойно*, рече си той, *това не е Бейрут. Никой няма да те запре в тъмницата. Един телефонен разговор и си върн оттук.*

Сякаш прочел мислите му, шерифът каза:

— Имате право на едно обаждане по телефона.

След което заместникът на Тейт, единственият му заместник — млад мъж на около двацет и пет години, върху чиято нагръдна значка бе изписано името Дики Белинда — прехвърли телефона от близкото писалище към високия до гърдите тезгях.

За броени секунди Слоун набра номера на кабинета на Харпър. Отговори му автоматичен телефонен секретар и той остави съобщение. Опита се тонът му да не бъде трагичен. При дадените обстоятелства шериф Тейт му разреши да направи още едно обаждане. Той позвъни на Харпър у дома му, ала и тук не сполучи и се принуди да остави второ съобщение. Принуден бе и да приеме, че най-вероятно щяха да го затворят. Само при мисълта за това устата му пресъхна, като че бе пълна с памук.

— Съжалявам, мистър Маршъл, но ще ми се наложи да ви задържа, докато не се свържете с адвоката си.

Слоун погледна шерифа и едва-едва кимна с разбиране. Едва ли можеше да каже нещо. Всъщност, той се боеше да заговори, боеше се, че ако помоли да не го задържат, ще се опозори.

След като шерифът се увери, че разбира обвиненията, както и конституционните си права, Слоун бе отведен до някаква килия. В тази част на сградата се обръщаше още по-малко внимание на осветлението, килиите, пет-шест на брой, бяха осветени е мрачна жълта светлина. Навсякъде танцуваха сенки.

Когато стоманената решетка изтрака зад гърба му, клаустрофобията на Слоун се развихри в пълен мащаб. Каменните стени го притискаха, караха го да се чувства така, сякаш всеки миг

щяха да се срутят върху него. Гърдите му се свиха, дишането му стана учестено и неравно. Сграбчил решетката, той си даде клетва, че каквото и да станеше, колкото и дълго да го държаха затворен, нямаше да коленичи, нямаше да се свие в ъгъла, като някое изплашено животно. Опита се да мисли за Ана. Къде ли бе тя сега? Дали я бяха довели тук, за да ѝ прочетат новото обвинение? Какви трябваше да бъдат официалните стъпки при подобни обстоятелства? Накрая обаче не можа да се съсредоточи върху нищо друго, освен върху паническия страх, който го бе обзел.

Твоето правителство те е забравило, капитан втори ранг. Гласът говореше на английски, но с такъв силен арабски акцент, че Слоун трябваше да се напрегне, за да разбере думите. Те те пожертваха пред олтара на собствената си страхливост. Спаси се сам, капитане. Спаси се сам... спаси се сам... спаси се...

В желанието си гласът, миналото, спомените да си отидат, Слоун направи онова, което се бе научил да върши със съвършенство. Започна да измисля наум разни истории. Беше в Африка, катереше се към Килиманджаро, спускаше се със сал по бурните води на Замбези, прекосяваше пеша пустини, джунгли, саваната. Току-що бе започнал да усеща палещата топлина на слънцето, да вижда как стада диви животни пасат до малко езеро и вече можеше да се закълне, че усеща миризма на урина и на фекалии — неговите собствени — и само благодарение на върховни усилия успя да се убеди, че лошата миризма бе плод на въображението му. Застави се отново да се върне в Африка.

Слоун нямаше представа колко време бе минало, когато чу вратата на килията му да издрънчава и да се появява Харпър. Докато стъпките на приятеля му потракваха ритмично по бетонния под, Слоун усети, че ръцете му бяха като вдървени. Беше стискал решетката тъй силно, че не усещаше нищо с пръстите с побелелите им кокалчета. Помоли се на Господа да може да се пусне от решетката.

Харпър хвърли само един поглед към пепелявосивото лице на Слоун и попита шерифа:

— Имали тук място, където можем да поговорим?

— Разбира се — отвърна шерифът Тейт, докато отключваше вратата.

Когато шерифът мярна цвета на лицето на Слоун и видя капчиците пот по челото му, попита:

— Добре ли сте?

— Добре е — отвърна Харпър и добави: — Сигурно не ви се намира кафе, а?

— По това време на деня мога да гарантирам само, че е мокро и топло.

— И това стига — кимна Харпър.

Слоун погледна стенния часовник в стаята, в която ги отведоха. Бе малко след седем. Доколкото можеше да прецени, бе прекарал в килията около два часа, два човешки живота. Отпусна се на първия стол, който му попадна, твърд, с права облегалка, досами масата. Досети се, че тази ослепително осветена стая се използваше за разпити. Но поне нямаше решетки; благодарен бе на Харпър, че не заговори веднага, а го остави да се съвземе. Всъщност, Харпър не заговори, докато помощник-шерифът не остави на масата чаша със съмнителна течност, от която Слоун Отпи солидна глътка.

— Съжалявам. Дойдох веднага, след като получих съобщението ти. Бях в Бар Харбър, работех по едно дело.

— Какво стана с Ана? — попита Слоун, обхващайки с пръсти чашата. Топлината се просмука в схванатите му мускули и полека-лека сковаността му започна да се стопява. Дори и дишането му взе да се нормализира.

— Предявиха ѝ новото обвинение, но вече бе пусната под гаранция и не я водиха тук — усмихна се криво и безрадостно Харпър. — Малките градчета често си имат своите законови правила.

Слоун остави чашата на масата и се възправи срещу неприятностите тъй, както го бе правил винаги — с главата напред. Една от причините, че можеше да подходи към тази криза тъй праволинейно, се криеше в това, че не можеше още да повярва в случилото се. Това щеше да стане по-късно. И навярно — в пълния смисъл на думата.

— Затънали сме в лайната до гуша, нали? — попита той.

Харпър бе не по-малко прям:

— Нека се изразя така: затънали сте достатъчно дълбоко да се удавите и двамата. — Той поклати глава и добави: — Трябваше да предусетя, че ще се случи, но не го направих. Мислех си, че най-лошото, което можеше да се случи, ако връзката ви излезе на бял свят, бе да усложни делото на Ана, да разводни мотивите ѝ, да даде на

обвинението основания да иска най-тежката присъда. Никога не бях предполагал, че ще замесят и теб.

— И защо го направиха?

Харпър погледна приятеля си право в очите.

— Защото обвинението смята, че има достатъчно доказателства, а и съставът от съдебни заседатели очевидно е съгласен да ви обесят на едно и също дърво.

Слоун прие новината, без да потрепне.

— Доказателства?

— Няма да ги науча, докато не ми дадат достъп до делото.

Слоун първо погледна към чашата си, сетне към Харпър и рече:

— Има нещо, което трябва да узнаеш.

Харпър прие изражение от типа: *Хайде да чуем.*

— Бях в дома на Ана в нощта, когато съпругът ѝ почина.

Изражението на Харпър се промени в типа: *Хайде, съобщи ми още някоя добра новина.*

— Бяхме си разменили остри приказки. Трябваше да говоря с нея.

— И направи ли го?

— Да, но не за дълго. Тя ме помоли да си тръгна. Беше разстроена.

— За какво?

— За това, което се случи по-рано същата вечер.

— Което бе какво? — Но преди още Слоун да отговори, на него му просветна. — Моля те, не ми казвай, че сте избрали тъкмо тази от всички нощи, да станете любовници.

— По дяволите, Харпър, не сме я *избирали!* То просто се случи!

Харпър вдигна ръка към лицето си и измърмори:

— Господи, Боже!

— Виж какво, никой не видя, когато излизах от къщата.

С неочаквано уморена въздишка Харпър рече:

— Сега не е времето да обсъждаме всичко това. В този момент — той погледна часовника си — ни остават трийсет минути, преди съдията Уейнън да постанови освобождаването ти под гаранция. Предполагам, че не възнамеряваш да прекараш нощта тук.

Перспективата отрезви Слоун така, както малко неща можеха да го сторят.

— Не, не възнамерявам.

— Тогава да вървим — кимна Харпър и пое към вратата. — О, между другото, заседанието по делото е насрочено за понеделник в девет сутринта. Изглежда всички са се разбързали много да го приключат.

Чак по-късно, по пътя към съда, Слоун осъзна, че приятелят му, адвокатът му изобщо не спомена за виновност или невинност.

Когато Слоун видя Ана в съдебната зала, сърцето му се преобърна в гърдите. Не очакваше тя да присъства на слушането по въпроса за пускането му под гаранция, макар като си помисли по-късно, това още веднъж идваше само да подчертае наивността му. Погледнато от законова гледна точка, той бе толкова затънал, че почваше вече да се дави в ланата, за които Харпър бе казал, че бе потънал. Точно в този момент обаче не го бе много грижа, след като можеше да погледне Ана за последен път. Обвинението на Харпър, че бе *обсебен* от нея, може би бе стопроцентово вярно. Единственото, в което бе сигурен, бе, че никога не бе изпитвал нещо подобно. И ако трябваше да се изрече истината, той не знаеше дали тази безразсъдна любов щеше да го отнесе в Рая или в Ада.

В Рая, мислеше си той, докато гледаше как Ана тихо разговаряше с Мерилин Грейбър. Косата ѝ, малко по-златиста от благородния метал, обгръщаше сърцевидното ѝ лице с плетеница от дълги до бузите къдри. В никой случай не изглеждаше на четирийсет и пет. Нито пък като прелюбодейка. Още по-малко — като убийца.

Сякаш усетила погледа на Слоун, Ана го погледна със сапфиреносините си очи. Ако само при вида ѝ сърцето му се бе преобърнало, то сега то потрепери и за миг спря. Веднага му направи впечатление колко измъчено бледа бе тя. Но дори и в това си състояние не ѝ липсваше твърдост на духа. Както винаги, сякаш бе обладана от някаква вътрешна сила. Докато я гледаше, тя с типичен за нея жест сви юмрук, положи го в другата си ръка и го притисна към гърдите си, сякаш черпеше емоционална енергия право от сърцето си. Както винаги, той се възхити на силата ѝ, дори и след като знаеше, че това бе нещо, което тя трябваше да изостави, макар и временно. В обятията му

тя бе сторила тъкмо това. В обятията му тя му бе дарила рядката възможност той да бъде по-силния.

Мястото, обстоятелствата се замъглиха в ума му. Нито съдебната зала, нито обвинението в убийство можеха да спрат неговото внезапно пропадане в ада. Господ да му е на помощ: дори и под клетва той можеше да се закълне във всичко, да изрече всичко, за да я има в своя живот.

Ана сведе поглед.

Харпър побутна Слоун напред и му посочи стол от другата страна на Мерилин. Слоун тъкмо се отпусна на него, когато Негова чест Хауърд Уейнън, едър мъжага в черна роба, се втурна в залата и се тръсна зад писалището.

— Да пристъпваме — избоботи той без предисловия.

— Ваша чест, обвинението смята, че поради хладнокръвието, с което е извършено това престъпление, е необходимо да бъде постановена значителна сума за гаранция.

Слоун хвърли поглед към прокурора — висок, слаб, изключително хубав мъж. Съдейки само по външния му вид, Слоун можеше да се обзаложи, че притежаваше три неща: гардероб, пълен със скъпи дрехи, стая за фитнес-тренировки и самочувствие, прекалено голямо, за да битува в едно-единствено човешко същество. Това, последното, изискваше той да харчи всеки цент от навярно скромната си заплата за първите две. За този човек имиджът означаваше всичко.

— И какво, мистър Хенеси, разбира обвинението под понятието *значителна*? — попита съдията.

Без да пропуска мига, Ричард Хенеси отвърна:

— Два милиона, Ваша чест. — И сякаш се боеше да не бъде разбран погрешно, поясни: — На обвиняем.

Слоун добави четвърто нещо към личния списък на Хенеси: смелостта му. Точно толкова голяма, колкото и самочувствието му.

Сякаш развеселен извън всякаква мяра, Харпър само поклати глава. Едновременно с това сви устни в иронична усмивка. Бавно се изправи на крака.

— Ваша чест, бих искал да използвам възможността да информирам мистър Хенеси, че това е съдебна зала, а не „Дисниуърлд“.

— Да приема ли думите ви като израз на това, че намирате предложението на обвинението за нереалистично?

— Точно така, Ваша чест — отвърна Харпър.

— Откровено казано, склонен съм да се съглася — рече съдията.

Ричард Хенеси скочи със скоростта на светлината.

— Ваша чест, това престъпление е прекалено тежко, прекалено ужасно. Тези двамата са убили...

— *Обвинени са*, че са убили — извика гръмогласно Харпър.

— ... човек, който не само е бил физически немощен, но и депресиран. Те са се възползвали от потиснатостта му. Този съд, разбира се, не може да бъде снизходителен в дело от такава величина. Естествено на тези двамата не може да се позволи да извършат такова престъпление...

— Протестирам, Ваша чест!

— Запазете титаническия си сблъсък за процеса, господа. Ние сме тук, само за да определим размера на гаранцията.

Хенеси обаче нямаше намерение да се отказва без бой.

— Ако не за друго, съдът би трябвало да постанови висока гаранция, защото тези двамата могат да избягат. Никой от обвиняемите не е от Кукс Бей. Мистър Маршъл живее тук само от шест месеца, докато мисис Рейми е жителка на Кънектикът. Тя и съпругът ѝ са били тук само на почивка, без постоянни връзки с обществото.

— Да се твърди, че Ана Рейми няма връзки с тукашното общество, е твърде преувеличено — контрира Харпър. — Тя има семейни връзки тук.

— *Съпругът ѝ* имаше семейни връзки тук.

— Ваша чест, Ана Рейми е много близка със зълва си. Освен това, името Рейми не се нуждае от защита. То винаги е било символ за почтеност, още от бащите основатели на този град до наши дни. Тя няма намерение да бяга от съдебното дирене. Всъщност, тя и мистър Маршъл приветстват възможността да защитят честните си имена. — Ричард Хенеси придоби самодоволно изражение, с което искаше да каже, че държавата с радост ще им даде тази възможност. — Що се отнася до Слоун Маршъл — добави Харпър, — мистър Хенеси е прав, като казва, че няма връзки с тукашната общност, но той е мой личен приятел от двайсет години. Мога да заложа живота си за неговата

почтеност. Мистър Маршъл няма намерение да избяга, докато е под гаранция.

— Следващият път, когато се нуждая от най-добър приятел, ще се обърна към тези два символа на добродетелта... — започна Ричард Хенеси.

— Ваша чест, сарказмът не подхожда на обвинението.

— ... но точно сега бих искал да се определи гаранцията за двама убийци.

— *Предполагаеми убийци.*

— Господа, вече ви предупредих. Съдът не е в настроение да слуша заяжданията ви. Нека определим гаранцията... веднага.

— Двеста хиляди долара, Ваша чест — предложи Харпър.

— Милион и половина — контрира Хенеси.

— Двеста и петдесет хиляди.

— Един милион.

— Триста хиляди.

— Петстотин хиляди.

— Четиристотин хиляди — намеси се съдията Уейнън тъй рязко, че сложи край на заседанието. — Определям гаранция от четиристотин хиляди долара за всеки обвиняем.

Съдията Уейнън удари чукчето, сякаш по такъв начин узаконяваше постановеното. Сетне стана и излезе иззад бюрото.

Слоун имаше неприятното чувство, че неговият и на Ана живот бяха продадени на търг. Освен това долови заговор от страна на Харпър и Мерилин да ги държат разделени с Ана, защото в мига, в който съдията излезе, Мерилин изведе Ана от залата. Никой обаче не можеше да им попречи да си разменят последен поглед. Макар и кратък, той говореше много, ала все едно и също: аз съм объркан(а), уплашен(а), съжалявам, че те въвлякох в това.

На следващия ден — петък, изпълнен с дъха на земя, на идващата есен — вестникът Кукс Бей кроникъл излезе с най-голямото си заглавие в цялата си досегашна история. Нито войните и епидемиите, нито дори бурята, която едва не изтри Кукс Бей от картата през 1906 година, бяха заслужили заглавия от типа, който печатарят

нарече второто пришествие. Заглавието гласеше: „Двойка, арестувана по повод смъртта на съпруг“.

В статията се казваше, че онова, което първоначално се смятало за милостиво убийство, сега се разглежда като убийство от любов.

Инес Гудж прочете новините, докато пиеше чаша горещо какао. На лицето ѝ се изписа самодоволна усмивка от типа: *нали си знаех*, след което тя обяви на накичения си с панделки пудел:

— И то под носа на горкичкия ѝ болен съпруг!

Кучето не прокоментира.

На пирса Бенди Уебър тихо въздъхна. Искаше му се полицията да не бе идвала да го разпитва. Тогава нямаше да му се налага да казва какво бе видял в нощта, когато Джек Рейми умря. На близката бензиностанция един клиент каза на Карл Ларъби, че не бил изненадан, че в Слоун Маршъл винаги бе имало нещо необичайно, че просто не бе нормално един мъж да се самоизолира като него, че това карало хората да си мислят, че таял някакви тайни. В стаята над Чат ънд Чю, която бе наела, Тами — работеща като сервитьорка, за да се издържа в курса за манекенки, усети как женското ѝ самолюбие нараства неимоверно. Едва сега ѝ стана ясно защо не бе успяла дори да заинтригува онзи хубавеляк Слоун Маршъл. Бил е твърде зает да се заиграва с омъжена жена.

В другия край на града двама юристи преглеждаха сутрешния вестник.

На Харпър Флеминг, който бе накрак половината нощ, за да осигури парите за гаранциите, не му допадна това, че случаят вече бе подложен на осъждане в пресата. Трябваше да види какво можеше да се направи.

Прокурорът, седнал в къща, която ненавиждаше, бе глух за дразнещия шум от разбиващите се в брега вълни, в които едва не се бе удавил като малък, досущ както сега кариерата му бе на път да потъне. Ако изиграеше обаче правилно картите си, този процес можеше да се превърне в билета му за напускане на това забравено от бога градче и за постъпване в някоя реномирана нюйоркская юридическа фирма, съответстваща на таланта му и впечатляващия му коефициент на интелигентност. Докато посрбваше от кафето си, той благодари на

бога, че не бе обременен от морални скрупули, които да му забраняват да лъже, защото щеше да му се наложи да скрие няколко аса в ръкава на костюма си „Ботъни 500“.

ТРЕТА ГЛАВА

— Но това е смешно — рече Кари същата петъчна утрин, гледайки свирепо сензационното заглавие на вестника. — Извън всякакво съмнение е, че ти или Слоун бихте могли да убиете Джак. Това е... това е... просто е смешно.

Ана погледна към зълва си, седнала срещу нея на масата за закуска. Докато преглеждаше злобното писание, бе надянала възмутено изражение на лицето си, което ведно с мандариновия ѝ на цвят костюм, я подмладяваше силно. С нейната склонност към ярки и блестящи цветове, към ярък и блестящ начин на живот, никой не би си позволил да спомене, че Кари Рейми Дъглас бе пред пенсия. Никой също така не би могъл да я обвини, че ѝ липсва собствено мнение, което винаги се формираше от необичайна гледна точка. При всеки друг недотам благ човек това можеше да се превърне в заплаха, докато при Кари носеше добродушие, то ѝ пречеше да си помисли лошо за когото и да е и за каквото и да е. Следващите ѝ думи потвърдиха това с пълна сила.

— Има логично обяснение за смъртта на Джак. Причините за нея са естествени, прости и ясни. Какви други биха могли да бъдат?

Ана кимна към вестника, който бе захвърлила настрани, сякаш не ставаше за нищо друго, освен човек да постила с него птичи кафези.

— Би могло да е свръхдоза инсулин.

Кари разтърси в категорично несъгласие дългата си кестенява коса, причесана назад и закрепена с два гребена от черупка на костенурка, които винаги бяха на ръба да паднат. При това ѝ действие гребените се приближиха още повече до свободата.

— Станала е грешка — обяви уверено тя. — Повярвай ми, лабораториите непрекъснато грешат. Преди няколко месеца доктор Гудман получи съобщение, че Мод Пуул била бременна. — И за да подчертае за какво ставаше дума, Кари добави: — А Мод Пуул е на седемдесет и пет години, ако не и повече. Не, онези от Огъста са сбъркали и Харпър ще трябва да разнищи случая.

При споменаването на доктор Гудман Ана си спомни за седмичните визитации, които застаряващият и приветлив лекар им правеше. Джак бе бил негов пациент като дете, както и повечето от жителите на Кукс Бей. Всъщност тъкмо доктор Гудман пръв е поставил на Джак диагноза *диабет*. По времето, когато съучениците му усвояваха тънкостите на футбола и на свалянето на клакьорките, Джак научаваше неща като *равнище на кръвната захар* и как да си инжектира сам инсулина. Доктор Гудман, който бе свидетел на борбата на Джак, очевидно никога нямаше да го забрави. Когато Кари, която работеше като секретарка на доктора след развода си преди пет години, спомена, че Джак ще прекара лятото в Кукс Бей, доктор Гудман сам бе решил да се отбива веднъж седмично. Ана бе приветствала неговото приятелство: така щеше да наблюдава и състоянието на мъжа ѝ.

Веднага след ареста, по съвета на Харпър, Кари си взе отпуск. Това обезпокои Ана, защото тя знаеше колко много Кари обича работата си и колко високо цени човека, който ѝ бе станал не само работодател, но и приятел.

— Съжалявам, че се наложи да вземеш отпуск.

Кари само сви рамене. Единият гребен падна иззад ухото ѝ. Постави го опипом и рече:

— Всъщност, малко съм ядосана на доктор Гудман. Не знам какво го е накарало да поиска да бъде извършена аутопсия в Огъста. Разбирам, че като районен съдебен лекар той има правото да я поиска, донякъде съм наясно, че е искал да предаде работата в нечийи други ръце, след като е приятел на семейство, но... — Тя изгуби нишката на мисълта си, но сетне добави: — Още преди всичко това да свърши, той ще дойде и ще се извини. Харпър ще се погрижи да стане така.

При споменаването на Харпър и непоколебимото доверие на Кари в него, Ана насочи мислите си към адвоката си. Никога не разбра кое бе накарало един известен адвокат да напусне юридическата нюйоркска фирма, тъй просперираща, че списъкът на клиентите сякаш бе взет от справочника Кой кой е. Беше представлявал всякакви личности — като се почне от кинозвезди и политици, и се свърши с обикновени хора, обвинени за необикновени престъпления. На върха на кариерата си, с превъзходна репутация, той бе продал всичко и се бе преместил в колоритното, но едва ли много известно градче Кукс Бей.

Неочаквано Ана бе обгърната от чувство за нереалност, което я задушаваше със сякаш неземното си присъствие. Кой би си помислил, че един ден и тя щеше да стане негова клиентка? Тя и Слоун.

Слоун.

Опитваше се упорито да не мисли за него, особено след съдебното заседание за определяне на гаранциите предишната вечер. Знаеше, че и той трябваше да присъства, дори се само убеди, че можеше да понесе да го види отново, но когато той влезе в съдебната зала, нещо вътре в нея изведнъж се пробуди, досущ както самата тя се бе пробудила за живот в обятията му. Споменът за срещата им на плажа, за идването му у дома ѝ по-късно същата вечер, за разгорещения им спор — всичко това се възроди отново с изненадваща яснота. Както и мисълта за това, че Джак бе само на няколко стъпки разстояние от тях: делеше ги само един коридор от неговата спалня на първия етаж. Дали я бе чул как се измъкна от задната врата? Дали я бе чул да разговаря с любовника си? Дали...

Ана подскочи, стресната от силно изсвирване.

— Чайникът — обясни Кари, скочи от стола си и изтича към кухнята. — Какво ще кажеш за чай „Даржийлинг“?

Опитвайки се гласът ѝ да прозвучи нормално, Ана рече:

— Добър е.

Усетила сякаш, че присъствието на Кари я приковаваше на място, Ана стана и отиде до прозореца. Кървавочервен кленов лист се носеше безцелно покрай прозореца. По-нататък, в гората, обграждаща къщата — досущ като подарък свише, гората се разделяше на две, за да се види частица от морето — листата бяха започнали да придобиват есенната си палитра цветове — жълтото, златистото и оранжевото бяха все едно самоубийствено жертвоприношение. С напредването на есента законът на природата щеше да влезе в пълната си сила и най-накрая дърветата щяха да щръкнат голи, търпеливо очакващи първия, пречистващ сняг.

Нима снегът ще може да измие и моя грях?

Дали поради липсата на отговор, дали от мисълта за снега или поради факта, че се чувстваше самотна по начин, който никога досега не бе изпитвала, но по гърба на Ана, въпреки топлия пуловер, пробягаха студени тръпки. Тя се обгърна с ръце, усещаше се тъй сива, какъвто бе цветът на пуловера ѝ. Цветът на мъглата, която понякога се

промъкваше над залива като призрак, цветът на огромните скали, крило се издигаха като гърбави чудовища, излегнали се на плажа да си починат по пътя си към морето, цветът на *еднаквостта*.

Ана чуваше как в далечината морето се подиграваше със самотата ѝ. Докато налитаха неуморно, безспирно и се разбиваха гръмовно върху поръбените със сол скали, а пяната и ситничкият воден прах се издигаха високо, вълните сякаш шепнеха името ѝ. Не, не нейното име нашепваха вълните, а името на Слоун. С всяко прошепване на името му морето напомняше на Ана, че не бе успяло да напълни празния съд, в който се бе превърнала. А Слоун бе успял.

Това напомняне за него извика отново и въпроса, който никога не бе потъвал надълбоко в съзнанието на Ана. Какво мислеше Кари за това, че тя и Слоун бяха свързани? Вестникът не бе спестил нито един удар. Освен това Ана не можеше да повярва, че Кари не бе заподозряла отдавна връзката им. Тя дори може би изпитваше и вина за това, че ги насочи един към друг. Тъкмо Кари бе настояла в началото на август, че Ана е уморена като куче и се нуждае от малко помощ при нощните си бдения при Джак. Тя предложи да наемат Слоун и така двамата бяха обикаляли на пръсти около изкушението в един уикенд, който сякаш никога нямаше да свърши. След като Кари стана свидетелка на една разкриваща ги, страстна сцена, Слоун бе напуснал под някакъв измислен предлог, на който никой не би повярвал. Ана бе очаквала зълва ѝ да каже нещо, но тя никога не го направи. Сега обаче бе времето да се повдигне този въпрос.

— Ето — рече Кари, понесла две чаши горещ чай.

Ана се върна до масата, седна и се втурна напред, преди да бе изгубила кураж.

— Трябва да поговорим.

— За какво?

— За мен и Слоун.

Кари сведе поглед към чашата на Ана, в която тя тъкмо сипваше захар.

— Ето това най-много ме ядосва — рече тя. — Че хората могат така да интерпретират отношенията ви. За бога, вие двамата сте просто приятели. Извини ме, но не е ли възможно един мъж и една жена да бъдат приятели?

Ана погледна зълва си, която все още не смееше да срещне погледа ѝ, а бе съсредоточила цялото си внимание върху добавянето на сметана към чая си. Не можеше да разбере дали Кари наистина вярваше в приказките си или бе избрала тази позиция, за да ѝ даде възможност да запази самоуважението си.

— Виж какво — рече Кари и най-сетне срещна погледа ѝ, — не се безпокой. Харпър ще се погрижи за всичко.

Ана изостави темата за отношенията ѝ със Слоун, може би защото ѝ се искаше да повярва, колкото и да бе нелогично, че Кари не подозираше нищо, може би защото ѝ се искаше да повярва, също тъй нелогично, че Харпър щеше някак си да оправи всичко. Той тъкмо това и бе направил на заседанието за гаранциите, както и по-късно при намирането на парите. За кратко време бяха събрани четирийсет хиляди, първоначално необходимите десет процента от сумата. Самата Ана бе дала половината, а Кари — другата половина. Като гаранция срещу парите Ана бе използвала дома им в Кънектикът и някои имоти, които Джак и Кари притежаваха заедно в Кукс Бей.

— Благодаря ти, че ми помогна за гаранцията — рече Ана.

— Не бъди глупава. Нали сме от едно семейство? — За първи път тази сутрин гласът на Кари потрепери — проява на скръбта, която тъй храбро се опитваше да прикрие. — Джак би искал да се държим заедно.

Ана постави длан върху ръката на Кари и за пръв от началото на дяволския кошмар ѝ се усмихна.

— Да, така ще направим. В това съм сигурна.

— Искам семейството да се държи единно — рече Харпър същия ден следобед.

Той и Ана — Слоун още не бе пристигнал — седяха в кантората му, разположена на първия етаж на чудовищната, двуетажна, бяла, обшита с дъски къща, която бе купил още първата седмица след идването си в Кукс Бей. Това бе първата къща, която агентът по недвижимите имоти му бе показал, и той се бе влюбил в нея моментално. По-късно щеше да си признае, че не я бе купил толкова заради красивите цветя в градината, заради бялата, мраморна камина от седемнайсети век в стаята, която бе превърнал в свой кабинет, нито

поради факта, че къщата някога е била притежание на известен морски капитан, а по-скоро заради това, че до нея достигал камбанният звън на църквата „Света Катерина“ — странно признание за човек, който сам определяше себе си като атеист.

— На практика — продължи Харпър, — здравината на семейството е от съдбоносно значение за този процес. Съставът от съдебни заседатели трябва да разбере, че семейството ти е сто процента зад теб. Искам Кари и дъщеря ти да присъстват всеки ден в залата, докато трае процесът. Ако трябва да бъда откровен, присъствието на Кари е най-доброто, което ти и Слоун можете да получите. Съдебните заседатели трябва да бъдат трогнати от това, че сестрата на мъжа, в чието убийство сте обвинени, вярва във вашата невинност.

Ана се размърда в големия, тапициран в бяла кожа стол. С белите си панталони и бяла блуза, тя сякаш изчезваше в него, оставаха само тъмносините ѝ очи, които изглеждаха разтревожени от изявлението на Харпър.

Винаги нащрек, Харпър попита:

— Някакъв проблем ли има?

— Няма проблем — рече Ана и добави: — Поне що се отнася до Кари. Но дъщеря ми Мег... тя е в медицинския колеж, в Кънектикът... Тя... тъъ... скоро започва нов семестър... и, ами почти невъзможно ще е...

Ако в съзнанието на Ана имаше някакво съмнение, че извинението ѝ прозвуча неубедително, то това съмнение изчезна в мига, в който Харпър я фиксира с поглед. Няколко драматични мига той не каза нищо, а само я гледаше с очи, които бяха сини като нейните. За разлика от нейните, обаче, неговите бяха светлосини, почти безцветни, и от това у човек оставаше впечатлението, че той може да вижда и през теб. Ана си помисли, че току-що бе разкрила тайната на успеха му като юрист.

— Нека да ти обясня добре — рече Харпър и изблъска тапицирания с плюш стол зад разхвърляното му писалище от черешово дърво. Ленивото му изражение предполагаше, че онова, което щеше да каже, не бе от голямо значение. Но Ана не можеше да се заблуди. — Ти ще бъдеш съдена по обвинение в убийство — убийството на твоя съпруг, на бащата на твоята дъщеря — а дъщеря ти

няма да може да присъства, защото ще пропусне малко от лекциите си, така ли?

Ана вдигна брадичка под ъгъл, който бе определено предизвикателен.

— Не искам дъщеря ми да присъства.

— Защо?

Ана се изправи и отиде до най-близкия прозорец. Знаеше, че Харпър щеше да оцени хода ѝ като печелене на време, което си бе тъкмо така. Трябваше да реши колко точно да каже на този мъж. Обширното море от пурпурни хризантеми, разцъфнало в обградената с камъчета леха, не ѝ предложи никакъв отговор, нито пък хортензията, висока като дърво, с огромните си китки жълто-бели цветове. Нито звънът от камбаните на „Света Катерина“, които злокобно удариха четири часа. Така Ана остана да решава сама. И след като взе решението, тя се обърна и погледна Харпър право в очите.

— Аз и дъщеря ми не си говорим. По-точно казано, дъщеря ми не желае да разговаря с мен.

— Разбирам. И защо?

— Мег е сърдита.

— Защо?

За нейна чест, Ана не се поколеба.

— Защото знае за мен и Слоун.

— Аха, и не иска да го приеме.

Ана се засмя безрадостно.

— Нека се изразя по следния начин: тя би искала да ме определят като лека жена.

— Реакцията на дъщеря ти изненадва ли те?

Въпросът бе интересен, Ана не си го бе задавала, може би защото бе твърде заета, за да понесе болката от отношението на дъщеря ѝ, а може би защото не искаше да научи отговора.

Ана сви рамене и каза:

— И да, и не.

— Обясни ми.

Би ли могла? Можеше ли да обясни в няколко добре обмислени изречения какво означаваше всичко това — за нея и за дъщеря ѝ — да живеят с Джак?

— Когато в едно семейство се появи болестта, тя става член на семейството. Много често — най-могъщият член на семейството. Още от началото Мег изглежда усещаше, че баща ѝ бе по-различен и че се налагаше да правим компромиси и отстъпки.

Ана замълча, сякаш обкръжена от рояка отдавнашни спомени. Отхвърляйки ги настрана, тя продължи:

— Изглежда разбираше, че бащата, когото обожаваше, понякога правеше живота на майка ѝ черен. Когато попорасна, мисля, че все по-силно взе да разбира напрежението в нашето нефункциониращо семейство. Никога не сме се съюзявали срещу Джак, но все повече и повече се сближавахме в някакъв съюз за духовно оцеляване. И може би защото бяхме тъй близки, съм изненадана от дълбочината на гнева ѝ, от абсолютния ѝ отказ да се опита да разбере — въздъхна Ана. — Но може би е прекалено много да се очаква от едно дете, независимо колко е голямо и зряло, да разбере *предателството* на единия родител спрямо другия.

— А ти самата? Ти разбираш ли защо се стигна до любовната ти връзка със Слоун?

Харпър ѝ зададе още един въпрос, който Ана още не си бе задавала. Интересно, обаче, това бе лесен въпрос.

— Разбирам онова, което доведе до нея — да се живее с Джак никак не бе лесно — но това по никой начин не извинява стореното от мен. Независимо от стореното от мен, независимо от онова, което би могъл да си помислиш за мен, аз си имам своите принципи — рече тя и отново вдигна брадичка, сякаш го предизвикваше да отрече това.

Той не го направи. Вместо това попита:

— Мъжът ти държеше ли се оскърбително?

Харпър зададе въпроса тъй небрежно, че Ана изобщо не се замисли, преди да отговори.

— Физически — никога, освен това — никога преднамерено. Той просто бе раздразнен, ядосан, ядосан, че е болен, ядосан на изнемогатата си, ядосан на себе си за това, че е ядосан. Аз бях просто най-удобната цел за изливане на яда:

— Звучи ми така, сякаш сте се подлагали на психотерапия.

— Няколко пъти за всичките тези години. Когато нещата се влошаваха прогресивно, опитвахме терапията, но нямаше никакъв ефект.

— Защо?

— Джак винаги се отказваше след първите един-два сеанса. Той винаги твърдеше, че аз съм била тази, която имала проблеми. Виж какво — рече изведнъж рязко Ана, — не ме бива много да разговарям за брака си.

Но още докато го изричаше, осъзна, че отчасти излъга. Макар и да бе вярно, че не ѝ бе удобно да говори за брака си с повечето хора, бе открила, че ѝ бе удивително леко да разговаря за него със Слоун. Беше му казала неща за живота си, за брака си, които не бе споделяла с никого. Интимни неща. Неща, които обикновено човек трябваше да измъква с ченгел от нея. И, странно, тя ги бе разказала на Слоун, без дори да бъде придумвана да го стори. Причината навярно бе проста. Той бе готов да я слуша, да ѝ предложи подкрепата си, без никога да я осъжда. Ала нали тъкмо за това са приятелите? А той бе станал неин приятел далеч преди да се превърне в неин любовник.

— Каза, че гневът на дъщеря ти хем те е изненадал, хем не е. Каза ми защо те е изненадал, но не и защо не е.

— Мег обожаваше баща си, той също я обожаваше — Ана се усмихна, този път искрено. — Когато ставаше трудно да се общува с него, тя винаги бе в състояние да постигне много повече, отколкото мен. Особено след инсулта. Тя бе единственият човек, който можеше да го накара понякога дори да се усмихне.

— Той депресиран ли бе?

— Той беше *болен*. Болестта поражда потиснатостта.

— Значи е бил депресиран.

Въпросът се превърна в изявление и Харпър зачака тя да го отрече.

Ана не го направи, но и не спомена, че съпругът ѝ я бе молил да му помогне да тури край на живота си. Колкото по-малко кажеше по този въпрос, толкова по-добре.

— Напоследък бе депресиран.

— Каза, че дъщеря ти е можела да постигне повече със съпруга ти от всеки друг човек. Тя беше ли заета с гледането му?

Ана не се поколеба.

— След удара и двете станахме болногледачки, в добавка към професионалистите, които наемах.

— Кой отговаряше за инсулиновите инжекции на мъжа ти?

Този път Ана се сепна. Харпър рече рязко:

— Ще се наложи да ти задавам още маса трудни въпроси. Това е част от работата ми. За това си ме наела.

Ана кимна в знак на съгласие и сетне каза:

— Преди удара Джек си слагаше сам инжекциите. След удара, обаче, му ги слагах предимно аз. Когато Мег си идваше от училище — тя ходеше и на летни занимания, но си идваше почти всеки уикенд — често му ги слагаше и тя. И, разбира се, когато наетата сестра бе на смяна, го инжектиреше тя.

— Само вие трите, така ли?

— Да.

— И никога — Слоун?

— Никога.

— А Кари?

Ана енергично поклати глава.

— Кари дори не може да присъства в стаята, когато се слага инжекция. Тя е от хората, които се ужасяват дори при вида на иглата.

Харпър се намръщи, очевидно изненадан да научи тази подробност за жената, с която излизаше повече от година. Очевидно той прецени обаче информацията като маловажна, защото веднага погледна някакви книжа върху писалището си и промени темата със следната забележка:

— Смъртта на мъжа ти е настъпила някъде между полунощ и четири сутринта в събота на двайсет и втори август. Кой бе в къщата по това време?

Ана не бе забелязала досега книгата и се запита каква ли информация съдържат. Не постави под съмнение сериозността на въпроса обаче. На практика той питаше кой би могъл да даде на съпруга ѝ свръхдозата инсулин.

— Аз и Мег.

— Но и Кари е била там, нали?

— Да, и Кари.

— Както и Слоун — добави Харпър. Това не бе въпрос, а декларация с категоричен тон.

Макар и да опита всичко, Ана не успя да прикрие изненадата си. Затова попита кратко:

— Откъде би могъл да научиш това?

— Аз му казах — разнесе се тих, но дълбок и мъжествен глас.

Ана погледна към вратата. Когато погледът ѝ срещна погледа на Слоун, тя изпита странното чувство, че бе прекрачила назад във времето към тяхната първа среща. Тя му бе устроила капан на плажа и сетне бе зачакала търпеливо, жертвата ѝ да ухапе стръвта. Онова, което не бе очаквала, бе, че ще се оплете в собствения си капан — здравата и бързо и без всякаква надежда за измъкване. Не, в онзи ден всичко, което тя видя, бе един мъж, който би трябвало да бъде непознат, а не бе, висок, строен и чернокос, мъж, чийто очи бяха скрити зад сиви, с тайнствен вид слънчеви очила. По-късно щеше да разбере, че очите му бяха тъмни като косата, тъмни като миналото му, очи, способни да я погледнат честно и открито. Така я гледаше и сега.

И тогава, и сега от това дъхът ѝ секна.

Секундите течаха една подир друга и нито Слоун, нито Ана можеха да откъснат очи един от друг; тогава Харпър кимна към един от двата стола пред писалището си:

— Влизай, Слоун.

Подканянето разруши магията, която ги бе обгърнала. Слоун пръв извърна поглед, а Ана продължи да го гледа как прекосява стаята. Облечен бе както винаги небрежно, но с внимание към подробностите. Панталоните му в цвят какви бяха с остър ръб, а ризата, със същия синкавочерен цвят като косата му, издаваше подобна безупречност. Беше навил ръкавите ѝ, оставяйки част от ръцете си голи. Под тъмните косъмчета, които ги покриваха, се вълнуваха мускули, внушаващи скрита сила. Преди това лято Ана бе забравила колко секси може да изглежда едно здраво мъжко тяло. Но това вече бе нещо, което не можеше да забрави. Нито пък можеше да забрави белезите, обезобразяващи гърба му. Много на брой и груби, те бяха сякаш изгравирани в кожата му от нечия жестока, садистична ръка.

От неочакваната гледка и призля — не толкова от вида им, колкото от факта, че човек може да причини такава болка на друго човешко същество. Без да се замисли за последиците тя прокара пръсти по един от белезите, сетне по втори, водена от състрадание, от нежност, от някаква пълнота в сърцето си, която не се реши да дефинира с думи.

В един объркващ миг тя отново стоеше в кухнята на наетата къща, виждаше гърба на Слоун, усещаше подутините под пръстите си,

чуваше съскащия звук, който се процеждаше през устните му.

Досуц както Кари бе прекратила с влизането си тази сцена, така сега пък Харпър ликвидира спомена за нея. Посочвайки на Ана съседния стол, той рече:

— Има няколко неща, които бих искал днес да изясним с двама ви.

Ана седна на стола си, като внимаваше да не гледа към Слоун. Не можеше обаче да не забележи, че бе пъхнал слънчевите си очила в джоба на ризата, очила, които носеше не толкова, за да се предпази от слънцето, колкото, за да си осигури уединението, което охраняваше като че бе най-ценното му притежание. Дори и сега тя усещаше, че у него, в миналото му, имаше неща, за които не знаеше. И може би никога нямаше да научи.

— Искам да бъда сигурен, че разбирате същността на обвинението от понеделник — рече Харпър и привлече вниманието на Ана. — Плюс това, исках да ви кажа, че направих постъпки за отделни процеси, но съдията отклони молбата ми.

С тази бележка Харпър още по-силно прикова вниманието на Ана. Единствената беда бе в това, че не разбра казаното от него и си го призна.

Харпър обясни:

— Щеше да бъде най-добре, ако ти и Слоун бяхте съдени на отделни процеси. Дори от отделни състави. Разбира се, прокуратурата иска да ви съди заедно, тъй че да може да пледира за сговор.

— Не разбирам — рече Слоун, повтаряйки объркването на Ана. — Защо би трябвало да искаме отделни процеси?

Ана забеляза колебанието на Харпър. Най-сетне адвокатът рече:

— Отделните процеси биха дали на всеки от вас възможността за *антагонистична* защита.

— Какво е антагонистична защита? — попита Ана, изпреварвайки Слоун.

Във въздуха пак се възцари известно колебание, преди Харпър да отговори:

— Антагонистичната защита би позволила на всеки от вас да посочи с пръст другия.

— Не! — извикаха Ана и Слоун едновременно.

— Добре, добре! — рече Харпър. — Като ваш адвокат се смятах задължен да предприема тази стъпка, но, както вече казах, съдията я отклони. — Харпър даде на клиентите си няколко секунди време да съберат мислите си, а сетне, тъй като не бе в състояние повече да се бави, продължи: — Искам да прегледаме доказателствата, с които разполага обвинението. Имайте предвид, обаче, че засега разполагам с тях само в най-общи линии. Подал съм молба за повече подробности, които обвинението ще трябва да предостави, но Хенеси ще крие всичко, докато може.

Отделните процеси и антагонистичните защиты бяха моментално забравени.

— С какви доказателства разполагат? — попита Слоун.

Харпър изобщо не му цепи басма с отговора си.

— Със солидни.

На Ана ѝ се зави свят от тази нова заплаха, усети как кошмарният свят заплашва отново да я завлече в нереалните си дълбини.

— Основата на обвинението на съдебните заседатели е доста ясна. — Харпър погледна книжката върху бюрото си. — Болногледачът Кенет Ларсен твърди, че е видял бележка, която Джак Рейми е адресирал до жена си, и в която я моли да му помогне да сложи край на живота си. Освен това той твърди, че ти — Харпър погледна към Ана — си унищожила бележката. Така. Следва неоспоримият факт, че Джак Рейми е починал от свръхдоза инсулин. Прибавете към това носещите се слухове за любовна връзка между двама ви, плюс факта, че си бил — погледна Слоун, — безусловно забелязан да излизаш от къщата в нощта на смъртта на Джак. Освен това има свидетел, който е готов да даде показания, че си изхвърлил нещо в морето. Не съм съвсем сигурен какво е било това нещо, но се предполага, че е било онова, с което е била приложена смъртоносна доза.

В стаята сякаш се взриви тишина. Всяко от тези доказателства можеше да бъде опасно. Като цяло те формираха армия, срещу която човек очевидно не можеше да се бие и да победи. Ненавиждайки се, че почувства нужда от нечия помощ, Ана се обърна към Слоун. Ала и той бе тъй объркан като нея. Потънал в мълчание, той просто гледаше с невиждащи очи. Тя можеше да се обзаложи, че обичайно загорялото

му лице бе преbledняло и че върху челото му бяха избили малки капчици пот.

Въпреки това той пръв заговори и, достойно за възхищение — със спокоен тон.

— Звучи сериозно.

— Доказателствата осигуряват мотив, средства и възможност — всичко онова, от което един състав от съдебни заседатели има нужда. Тяхната работа е просто да заявят, че е извършено престъпление и че е *възможно* обвиняемият — в този случай обвиняемите — да са го извършили.

— Ами съдебните заседатели на самия процес? — попита Слоун. — Как мислиш, че ще възприемат доказателствата?

— Нека бъдем наясно още от начало за журито на самия процес. Това е най-непредвидимото животно на света. За разлика от предварителния състав, журито на процеса трябва да разкрие дали обвиняемият е виновен извън всякакво разумно съмнение, ала да накараш дванайсет независими ума да постигнат съгласие какво точно представлява *едно разумно съмнение*, си е сериозен проблем.

Харпър стана и отиде до бюфета, където си наля чаша кафе. Погледна към Ана и Слоун и с жест на ръката си ги попита дали биха искали по чаша. И двамата отказаха — Ана, защото не вярваше, че нещо можеше да премине през схванатото ѝ от мълчаливия вик гърло. Господи, нима това наистина се случваше?

— Ала нали всички доказателства са косвени? — рече Слоун.

— Разбира се — съгласи се Харпър. — Всичко друго, освен някой очевидец, който е видял някой от вас или двамата да инжектирате Джак Рейми с фаталната свръхдоза, е косвено доказателство, но... — Ана бе сигурна, че това по не ѝ се понрави.

— ... затворите са пълни с хора, осъдени и с по-малко доказателства.

Да, наистина не ѝ се понрави. Никак. Очевидно така се почувства и Слоун, защото той дори възкликна.

— От друга страна, няма място за паника — продължи Харпър, очевидно подушил страха, който бе изпълнил стаята, досущ като някакъв кисел парфюм. Сръбна от кафето, остави чашата на писалището и измъкна книгата, от които четеше. Взе писалка в ръка и рече: — Нека обсъдим всеки пункт поотделно. Между другото,

Мерилин се опитва да открие кой е свидетелят, който те е видял да напускаш къщата онази нощ. Както казах, след време ще имаме достъп до тази информация. Просто се опитвам да изпреваря събитията.

— Вече ти казах, че бях там онази нощ — рече Слоун.

— Точно така, но нека почнем от началото — въздъхна Харпър.

Той предупреди и Ана, и Слоун да бъдат предпазливи относно онова, което казват на полицията. Защото и на Харпър, и на клиентите му им предстоеше да изясняват подробностите около онази съдбоносна нощ.

— Двамата сте се срещнали по-рано същата вечер на плажа.

Слоун кимна.

Харпър отправи въпроса си към него.

— Каза ми, че тази среща не била уговаряна. Все още ли държиш на това си изявление?

— Да! — рекоха в унисон Слоун и Ана.

След един бърз поглед към Слоун Ана повтори:

— Не бе планирана.

Тя се държеше за спонтанността на срещата им, сякаш това бе някакъв довод на честта, който извиняваше поне в малка степен случилото се през онази нощ.

— Кога се срещнахте?

Отговори Слоун.

— Не мога да съм съвсем точен, но бих казал, че бе малко след единайсет.

Харпър погледна Ана, която изрази потвърждение.

— Добре, значи сте се срещнали малко след единайсет. Какво последва? — След като нито Слоун, нито Ана му отговориха, той им зададе насочващ въпрос: — Разговаряхте ли?

Ана не се смяташе за свенлива. Сега обаче бузите ѝ се наляха с червенина. Доколкото си спомняше, не си размениха кой знае колко думи.

— Малко — смотолеви Слоун.

— Добре — кимна Харпър, без да изпуска ритъма.

— Двамата сте се срещнали случайно на плажа малко след единайсет, поговорили сте малко, не много, сетне сте имали сексуално сношение...

Ана навярно издаде някакъв звук, защото Харпър изведнъж спря и я погледна право в очите, макар казаното от него да включваше и Слоун.

— Трябва да започнете да свиквате с това. Обвинението ще натиска много по-силно. Хенеси ще направи всичко, за да изкара всичко, случило се помежду ви, да изглежда мръсно...

— Не беше мръсно! — прекъсна го Слоун.

— Изобщо не съм казвал, че е било мръсно, но част от работата на прокурора е да го направи да изглежда така, затова не се самозаблуждавайте, той вече има достатъчно доказателства за наличието на любовна връзка, за да убеди предварителния състав съдебни заседатели, че не сте се срещнали да си говорите за времето. Освен това, не подценявайте Ричард Хенеси. Той е добър.

— Страхотно, този факт направо стопля сърцето ми — рече Слоун, надигна се и отиде до бюфета да си налее кафе.

— Забравете засега за любовната връзка — рече Харпър. — Нека поговорим за присъствието ти на местопрестъплението в нощта, когато Джак Рейми умира. По кое време отиде там?

Слоун отпи голяма, гореща глътка, сякаш за да се подсили.

— Бяхме на плажа може би около половин час. До фара има десет минути пеша, там веднага взех душ. Около полунощ съм излязъл от банята.

— Сигурен ли си в това?

— Напълно. Погледнах часовника.

— И какво направи след това?

— Крачих напред-назад, опитах се да заспя, пак крачих. Някъде към един поех към къщата.

— И кога пристигна?

— Предполагам между един и един и половина — рече Слоун и веднага обясни по-подробно: — Навярно между един и петнайсет и един и дваайсет.

Харпър насочи вниманието си към Ана.

— Какво се случи след това?

— Видях го от прозореца на спалнята си и затова се — тя понечи да изрече думата *промъкнах*, но почувства, че щеше да прозвучи съвсем не на място — ..._спуснах_ долу.

— Спалнята ти на горния етаж ли е? — прекъсна я Харпър.

— Да. Джак бе настанен в спалнята на собственика на дома. Тя е на долния етаж и това бе заради инвалидния му стол. Освен това спалнята му бе по-голяма от тази на втория етаж. Трябваше ни повече пространство за гледането на Джак, особено за уредите за упражнения, които наехме. Екипировка за възстановяването му след удара — обясни Ана. Харпър кимна утвърдително. — Както и да е — продължи тя, — слязох долу по външната стълба, която води до гаража. Слоун и аз разговаряхме няколко минути.

— Карахте ли се?

— Не бих го нарекла караница. Бе по-скоро разгорещен спор — въздъхна примирително Ана. — Бях разстроена.

— От какво?

Ана отвърна на въпроса с похвална откровеност.

— Току-що бях извършила прелюбодеяние. Освен това дъщеря ми ме обвини тъкмо в това.

И макар Ана да се опита да не погледне към Слоун той бе останал до бюфета — тя усети, че последните й думи го изненадаха. Знаеше, че ако вдигне поглед, щеше да срещне тъмните му очи, замислено кафяви, вгледани право в нея.

Но докато Ана отбягваше визуалния контакт със Слоун, то изражението на приятеля му целеше право в целта.

— И какво направи след това?

— Върнах се в хижата.

— Но преди това си изхвърлил нещо в морето.

Ана можеше да се закълне, че в последвалите няколко секунди мълчание се започна една малка война. Имаше определеното чувство, че в тези няколко секунди Слоун размисляше дали да отговори. Той отговори уклончиво.

— Това, което изхвърлих в морето, няма нищо общо с необходимите за инжекцията неща.

Харпър, чиито светлосини очи отново вършеха онова, което най-добре умееха, попита:

— И какво изхвърли в морето?

Пауза. Въздишка. Просто признание:

— *Раковина.*

Неочаквано смръщилото се чело на Харпър най-красноречиво изрази изненадата му.

— Раковина ли?

— Точно така. Не е съвсем смъртоносно, нали?

Ана сега имаше странното усещане, че Слоун отбягва погледа ѝ. Макар тя да го гледаше, откакто за пръв път бе споменал за раковината.

— И откъде се появи тази раковина? — попита Харпър.

Последва отново къса пауза, преди Слоун, който очевидно бе разбрал, че се налага да се доизясни, да рече:

— Ана търсеше тази специална раковина цяло лято и все не можеше да я намери. По ирония на съдбата аз я открих този следобед — той сви рамене. — Може би съм се надявал тя да я приеме като знак за примирие. Може би съм се надявал тя да изрази онова, което аз не можех да изразя с думи. Може би... По дяволите, не знам на какво съм се надявал!

Ана възприе всичко това като здрав юмрук, който бе стиснал сърцето ѝ. Той бе намерил онази раковина, която те безуспешно бе търсила цяло лято, онзи вид, който се бе превърнал за нея в по-важен, отколкото би трябвало, и, в съответствие с обичливия си характер, ѝ бе донесъл. Тогава, тогава защо не ѝ я даде?

Слоун сякаш долови безгласния ѝ въпрос, който висеше във въздуха.

— Поради разпалеността на караницата, на спора ни, забравих за раковината. След това реших, че тя няма да я приеме — както и всичко останало, което можех да ѝ предложа. Погребението в морето ми се видя подходящо. Погребение за раковината и за нашата връзка.

Първоначалният натиск върху сърцето на Ана се удвои и тя задиша тъй забързано, както се движи водата, попаднала в капана на дълбоко до колене заливче. Без да се усеща, тя сви юмрук и го притисна до сърцето си. Опита се да отклони погледа си от Слоун, но не можеше да го направи, дори и животът ѝ да зависеше от това. Усетил погледа ѝ върху себе си, Слоун, също тъй неспособен на друго, я погледна. Стаята изведнъж сякаш бе изпълнена от електричеството на светкавица, досущ като онези, които разцепват сивото небе, предвещавайки скорозна буря.

Харпър очевидно усети тази емоционална буря, защото рече:

— Само още няколко пункта и ще приключим за днес.

Слоун глътна последните глътки кафе и каза с тон, изпълнен с отчаяние:

— Да, хайде да приключваме.

Харпър услужливо насочи вниманието си към Ана.

— Мъжът ти писал ли е бележка, в която да те моли да му помогнеш да сложи край на живота си?

— Да.

— Ти унищожил ли я впоследствие?

— Да. Изгорих я в камината.

— Защо я унищожил?

— Мег трябваше да си дойде за уикенда. Не исках да я намери. Знаех, че щеше да я разстрои.

Видът на Харпър издаваше объркването му.

— Щом си унищожил бележката, как Кенет Ларсен е получил възможността да я намери?

— Не я изгорих веднага. Когато Джак направи предложението си, първата ми мисъл бе да избягам. Чак като се върнах после, си спомних за бележката.

— Защо избяга? — попита Харпър.

— Бележката на Джак ме потресе, дори ме изплаши. Знаех, че е депресиран, той дори намекваше, че по-добре било да умре, но никога не бе молил направо за помощта ми.

— Възгледите ти са определено против евтаназията, нали?

— Всъщност я подкрепям напълно.

— Тогава защо си била потресена, дори изплашена от молбата на мъжа си?

— Едно е да имаш някакви абстрактни възгледи, съвсем друго е да получиш съвсем конкретна молба да действаш, съгласно тях.

Харпър зададе нов въпрос:

— И къде избяга?

Ана хвърли поглед към Слоун, той — към нея.

— Към фара — рече тя и отново вдигна предизвикателно брадичка.

— При Слоун — уточни Харпър, добавяйки онова, което тя грижливо бе избегнала.

— Да.

— Каза ли му за бележката на мъжа си?

— Да. Той се разстрои. Но имах нужда да поговоря с някого.

— Тя не е убивала... — започна Слоун, но Харпър го прекъсна.

— Не съм те питал за това.

На Ана ѝ се видя странно, че Харпър не бе задал най-същественния въпрос. При стеклите се обстоятелства това бе съвсем задължително. Освен това, защо не ги бе запитал дали са се сговорили да убият мъжа ѝ?

— Вижте какво, дайте да приключим за днес — рече Харпър и се изправи, сякаш за да приключи срещата. — Обвинението ще бъде предявено в понеделник. Целта е да бъдете официално обвинени и да ви се даде възможност да заявите защитата си. Нещата са съвсем прости.

Ана се изправи едновременно с Харпър. Тя пак си помисли, че бе странно, дето Харпър приемаше невинността им, без да потърси потвърждение за нея.

— Между другото — рече Харпър — искам да обясня собствените си основни правила. — Той погледна към Ана, а следващите му думи затвориха напълно кръга. — Правило първо, дъщеря ти *ще присъства* в залата. Правило второ — сега погледна към Слоун, — не ме интересува какво ще правите след процеса, но докато той продължава, не искам да се виждате извън съдебната зала или извън тази кантора. Ясно ли е?

Ана погледна Слоун. Слоун погледна Ана.

Заговори Слоун:

— Както ти казах, това не представлява никакъв проблем.

— Добре. О, и още нещо. Когато сме в съдебната зала, да няма никакви погледи крадешком. Извинете резкостта ми. Работата е в това, че съдебните заседатели са в състояние да произнасят дори и по-резки присъди.

Ана, със зачервени от притеснение бузи, си тръгна преди Слоун. Бе изминала половината път до дома, когато ѝ хрумна обезпокоителна мисъл. Може би имаше някаква проста причина, поради която Харпър не бе попитал нея или двамата дали се признаваха за виновни. Може би се боеше от това, което щеше да чуе.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Това наистина ли бе необходимо? — попита Слоун, когато, след като изпрати Ана, Харпър се върна в кабинета си.

В този промеждутък от време Слоун крачеше из стаята, наля си още една чаша кафе, която не докосна, а после се отпусна върху стола, който заемаше и преди. От ума му не излизаше последният образ на Ана — Ана, която се опитваше да прикрие притеснението си. Ана, готова да погледне, накъдето и да е, само не и в очите му. Част от него се бунтуваше срещу Харпър за това, че я подложи на напрежение. Друга част обаче приемаше факта, че приятелят му, *неговият адвокат*, просто си вършеше работата. Въпроса зададе гневната част, а Харпър си позволяваше да бави отговора!

— Какво имаш предвид — това, че казах да не се виждате, или това, че ви казах да не изглеждате така, сякаш сте готови всеки миг да се хвърлите в обятията си?

— И двете.

Харпър се отпусна на стола зад писалището си с небрежността на котка, която се свива на кравай да подремне. Погледът му, обаче, далеч не небрежен, бе вперен право в Слоун. Още от мига, в който се запозна с Харпър, Слоун се бе възхитил на прямотта му. Харпър не бе човек, който да шикалкави за каквото и да е.

— Искам да си набиеш добре няколко неща в главата — рече Харпър, както винаги директен. — Тук имаме едно затворено общество. И макар корените на семейство Рейми да са оттук, Ана е на практика чужденката ти, приятелю, си дори още по-тежък случай. Ти си човек, който дори не се е опитал да се впише в обществото. Не че гражданите на Кукс Бей щяха да позволят на някого повече от едно повърхностно навлизане в тяхното малко общество, не и без страхотна съпротива — по дяволите, след три години, прекарани тук, те още ме смятат за пришълец, — а ти дори не си направил и опит.

Слоун знаеше, че Харпър е прав. Той наистина не бе опитал да се впише. Държеше се затворено, макар и учтиво. По ирония на съдбата,

физическите рани не се нуждаеха от външна помощ, за да зараснат. Те щяха да си зараснат от само себе си. Виж, емоционалните рани продължаваха да гноят. Досущ като ранено животно, той е усетил, че се нуждае от усамотение, което бе и единствената причина да заживее край фара. Когато току-що пенсионираше се, попадна на Харпър, кръстосваше страната като скитник. Нямахме семейство, нямахме и определена посока. Харпър му бе предложил фара, уединението, възможността отново да преоткрие онзи мъж, който бе бил някога. Как изобщо можеше да предположи преди шест месеца, че Ана ще нахлуе тъй неочаквано в живота му? Как би могъл да предположи, че единствено откривайки нея, щеше да преоткрие и себе си?

— ... ще има полза, ако тя изглежда невинна като първия сняг.

Слоун се съсредоточи върху думите на Харпър.

— Имай предвид, обаче, че дори и първият сняг понякога се превръща в мръсна киша. Прелюбодейството е мръсна работа навсякъде, но в едно толкова пуританско градче, като Кукс Бей, само то е достатъчно, за да те осъдят. Не че прелюбодейството е непознато и в този град, но ти и Ана проявихте лошия вкус да ви разкрият. Нещо повече, с всеки път, когато тази история се разнищва, мъченическият ореол на мъжа й ще засиява все по-силно, докато вие двамата все повече ще се приближавате до ролята на слагачи на рога.

Слоун сам бе стигнал до това заключение; и без да бъде адвокат, той вече предполагаше някои от съпътстващите юридически усложнения.

— Тогава как изобщо ще можем да съберем безпристрастен съдебен състав? Няма ли да е по-добре да искаме смяна на мястото на процеса?

— Повярвай ми, мислил съм по въпроса, а и още имам възможност да подам такава молба. Но...

След като Харпър замълча, Слоун попита:

— Но какво?

— Не съм сигурен, че това ще е от полза. — И преди Слоун да зададе логичния следващ въпрос, Харпър обясни: — Новините за случилото се, се разпространиха далеч извън границите на Кукс Бей. Три големи вестника в Мейн, единият чак в Огъста, са отпечатали днес информация за станалото.

— По дяволите!

— Но и това не е най-лошото. Джейк Лугарик се обади тази сутрин и поиска да узнае нашата версия.

Слоун веднага се сети, че ставаше дума за телевизионен водещ по националните канали, известен с това, че се сдобиваше с информация за предаванията си на всякаква цена. Фактът, че душеше наоколо, предизвика панически тръпки, които пробягаха по цялото тяло на Слоун.

— И ти какво му каза?

— Без коментари. Това обаче го заинтригува още повече. Предполагам, че ти и Ана ще попаднете още тази вечер в националните медии.

Паниката на Слоун изригна. Под акомпанимента на мръсно възклицание той скочи от стола си и закрачи отново из стаята.

— Никога не подценявай жаждата на публиката за сензации — рече Харпър. — Прелюбодействието винаги носи удоволствие на тълпата, както и убийството, особено ако е предумишлено и хладнокръвно. Събери всичко това заедно и получаваш първокласна сензация. А и Хенеси ще се възползва в пълна мяра от пресата.

Слоун се спря, само за да попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Процес като този може да се превърне в манна небесна за един гладен прокурор — обясни Харпър и добави: — А той е гладен. Не амбициозен — амбициите си имат граници — а гладен. Гладен — тъй, че разяждащата болка в стомаха никога не замира. Гладен — тъй, че иска всичко, абсолютно всичко. Гладен — тъй, че никога няма да бъде доволен, но няма още достатъчно разум в главата си, за да го осъзнае.

На Слоун изведнъж му просветна — досущ както изгревът прогонва нощта.

— С други думи, той се стреми към всичко онова, което ти зарязва, така ли?

— Точно така.

Слоун бе един от малцината, които знаеха защо Харпър бе напуснал Ню Йорк на върха на кариерата си.

При изобилие от престижни клиенти, при модния си апартамент на „Пето авеню“, при доказващата положението му спортна кола и яхта, Харпър просто се бе уморил от игрите. Беше му писнало да

практикува не заради самата практика, а да използва правото като средство за други цели: по-точно казано — за богатство и слава. Досуц като гърмяща змия, съвършеният живот, който водеше, се бе обърнал срещу него, бе забил дълбоко зъбите си и бе излял в жилите му отровната жлъч на недоволството. Изведнъж той вече мразеше да ходи всяка сутрин на работа; изведнъж презря аквариума, в който се бе превърнал животът му; изведнъж му се прииска да се завърне към простите неща, които за него се състояха в неполучаващата популярност юридическа практика. За съжаление жена му си остана привързана към старите привички — и към модния апартамент на „Пето авеню“. Бе поискала само една промяна в начина си на живот: развод.

Докато гледаше приятеля си, Слоун осъзна още нещо.

— Този процес ще те върне отново под светлината на прожекторите, нали така?

Харпър сви рамене и се усмихна.

— Вече съм бил там и преди.

Слоун седна и нервно прекара пръсти през косата си.

— Да, ама аз не съм. Нито пък съм свикнал да ме обвиняват в убийство.

Един грозен отрязък от живота на Слоун се устреми бясно срещу него. Беше вече се научил да отбягва нежеланите спомени, които никак не бяха малко, но този го завари напълно неподготвен. Засмя се, макар смехът му да не носеше изобщо хумор, а по-скоро — сарказъм.

— Като си помисли човек — рече Слоун, — това наистина е разкошно. Сякаш Бог въздава справедливост. Ако изобщо вярваш в такива неща.

— Не вярвам. Освен това не намирам, че си струва да продължаваме този разговор.

— Не, не, не си прав — възпротиви се мазохистът у Слоун. — Интересно е да го продължим дори и само от гледна точка на иронията. Преди две години убих човек и вместо да ме обвинят в убийство, което от морална точка заслужавах, ме наградиха с почетния медал на Конгреса. Не намираш ли тази ирония за драстична? Особено след като сега всички са готови да ме окачат на въжето за извършването на приблизително същото.

Харпър пренебрегна въпроса му. С уморен тон той отбеляза, че вече бяха водили този разговор — многократно при това — и, знаейки, че бе невъзможно да промени гледището на Слоун, заяви:

— Ти не си сигурен, че преди две години си убил човек.

Отговорът на Слоун прозвуча като папагалско повторение на думите на Харпър.

— Удобна гледна точка. Няма значение дали съм го убил или не. Аз бях — аз съм — виновен.

— Единственото, за което си виновен, е, че си бил нормален човек — Харпър поклати глава. — Не, вземам си думите назад. Не бе нормален човек. Това е нещо, което никога не си го позволяваше. Мнозина мислеха, в това число и аз, че си герой.

Слоун реагира на тази дума така, сякаш бе най-оскърбителното нещо, с което някои се бе обръщал към него.

— Да, един *проклет* герой!

С изръмжаването на тези думи Слоун изненада и себе си. Всеки път, когато си мислеше, че бе напреднал, всеки път, когато намираще, че бе извървял още малко разстояние по пътя към възстановяването, се налагаше да направи крачка назад. Ала нали и военният психиатър му бе казал, че тъкмо така и ще стане, спомни си той. В интерес на истината бе стигнал дори по-далеч, отколкото бе смятал за възможно, и част от причините за успеха му бе Ана — Ана, която го бе научила да допуска, че ще може отново да харесва себе си.

— Ще се наложи ли миналото ми да бъде разкрито на процеса?

— Ами помисли сам — въздъхна Харпър, отново прямо и откровен. — Ако се намесят националните медии, няма начин да възпрепятстваме това. Репортерите са като кучета, надушили следата. Щом едно куче почне да души наоколо, последва го второ, после трето. И преди да се усетиш, те ще са изровили всичките кокали, закопани в задния ти двор.

— По дяволите!

— Нима е чак толкова лошо?

Изражението на Слоун бе такова, сякаш смяташе, че Харпър го будалка.

— Помисли си! Какво ще разкрият кучетата? — и Харпър сам отговори на въпроса си: — Че си имал достойна военна кариера, че си служил с чест на страната си, че собствената ти страна е възнаградила

доблестта ти с почетния медал на Конгреса. Не е никак зле съдебните заседатели да узнаят това.

— Освен всичко това има и още неща и ти ги знаеш.

— Знам и ти знаеш, но кой друг би могъл да узнае? Всичко друго, с изключение на факта, че си помогнал за освобождаването на американски заложник и че по време на тези действия са те заловили, е секретно. Нали така?

Макар да беше съвсем вярно, че почти всичко бе засекретено, Слоун все пак изпита чувство на безпокойство. Той и нищо неподозиращата Ана седяха върху адска машина, която можеше да избухне всяка минута. Само за миг доблестта можеше да се превърне в страхливост, честта — в безчестие. Как можеше да иска съдебните заседатели да разберат онова, което сам не разбираше? И още по-лошо, как би могъл да помоли Ана да го стори?

— Виж какво — реши изведнъж Харпър, — я си иди у дома и си почини малко. И не разговаряй с никого за процеса.

Слоун въздъхна, искаше му се приятелят му да му бе казал, че всичко ще бъде наред, но дори и при участието на тъй надарен адвокат като Харпър, Слоун знаеше, че в съдебната зала нямаше да има сигурно. Едно обаче бе ясно: Харпър възнамеряваше да избегне всеки конфронтационен въпрос относно тяхната виновност или невинност. Слоун реши, че поне засега ще остави събитията да си вървят на самотек. Имаше обаче нещо, което не можеше да отложи.

— Аз... въъ... бих искал да ти благодаря за всичко, което направи.

Харпър се изправи и заобиколи писалището. За пръв път от ареста си насам Слоун успя да надзърне извън себе си и да види приятеля си. Харпър изглеждаше уморен, износен — в резултат на недоспиване и на това, че се налагаше да защитава или да се подготви за защитата на най-добрия си приятел, обвинен в убийство.

— Още нищо не съм направил — рече Харпър.

— Помогна ми с гаранцията.

Харпър сложи ръка върху рамото на Слоун и го стисна ободрително.

— Това е част от занаята.

На вратата Слоун се поколеба, сетне се обърна и погледна приятеля си с очи, които бяха потъмнели от страха — опитваше се да

го скрие, но не можа. Страхът му бе постоянен спътник, свил гнездо в гърдите му, откакто го бяха арестували и отвели в участъка. Днешният им разговор, в който се разкри сериозността на доказателствата на обвинението, не спомогна с нищо този звяр да бъде укротен. Всъщност, и при най-малката провокация, той можеше да скочи, да нападне, да го разкъса.

— Не съм много сигурен, че ще оцелея, ако ме затворят отново — въздъхна Слоун.

Не каза нищо повече, защото наистина нямаше повече за казване, факт, потвърден и от звъна на камбаните на „Света Катерина“.

— ... в малкото общество на Кукс Бей, щата Мейн. Двойката е обвинена в убийството на нейния съпруг, който неотдавна бил претърпял удар. Според източниците ни, той бил помолил жена си да му помогне да сложи край на живота си. Ана Рейми бе арестувана първо в обвинение за евтаназия, но показания, дадени пред полицията, скоро подсказаха, че става дума за нещо много по-зловещо. Прочутият адвокат по наказателни дела Харпър Флеминг, който защитава и Ана Рейми, и *о.з. капитан втори ранг Слоун Маршъл*, отказа да коментира делото; той каза само, че е сигурен, че клиентите му ще бъдат оправдани. Капитан Маршъл от елитната част на флота, наричана Тюлените, има дълга и забележителна военна кариера. Участието му в неотдавнашна спасителна акция му донесе почетния медал на Конгреса. Въпреки че защитата не пожела да разговаря с вашия репортер, прокурорът по делото...

Седнал пред телевизора в малката хижа на фаропазача, Слоун бе изумен. Харпър го бе предупредил какво можеше да очаква, смяташе, че бе подготвен, но като чу репортера със зализаната като гласа му коса, с репутация, още по-зализана и от двете, да произнесе името му — *о.з. капитан втори ранг Слоун Маршъл* — той не можа да повярва, че ставаше дума именно за самия него. Сигурно бе някой друг Слоун Маршъл, както навярно ставаше дума и за някой друг Ричард Хенеси, който изпълваше екрана с приятния си вид и с безкрайната си амбиция.

— ... особено отвратително престъпление. Разбира се, в щата Мейн смъртното наказание е отменено, но при такива случаи би ми се

искало да не бе така. Аз мога да *обеща* на уважаващите закона граждани на Мейн — тук изречението му стана такова, сякаш ги познаваше лично всичките тези граждани, — че ще направя всичко възможно справедливостта да възтържествува.

Слоун щракна телевизора с такава сила, че усети как болка прониза ръката му. Не ѝ обърна никакво внимание. Вслуша се в тишината на онова тайно място в сърцето си, където всички тъмни и болезнени спомени бяха подредени и прибрани, без обаче да бъдат забравени напълно. Чу затръшването на врата, почувства как го блъска и как пада върху студения, мокър под, видя четирите стени, сред които бе затворен. Пулсът му се учести и Слоун призна, че онова, което по-рано бе казал на Харпър, бе истина. Той *наистина* не знаеше дали би могъл да преживее евентуалното си затваряне. Ако го намереха за виновен, би предпочел по-скоро бърза смърт, отколкото да умира всяка секунда и всеки ден. Какъв късмет, помисли си мрачно той, да го обвинят в убийство в щат, в който смъртното наказание е отменено.

Престани, Слоун!

Но той не можеше да отпъди спомените, още по-малко сега. Ноздрите му отново се изпълниха с миризма на урина и екскременти, едновременно с острия мирис на страха. Сърцето му биеше учестено, неравномерно.

„Твоята страна те е забравила, капитане. Затова се примири.“

Ала той не се бе примирил. Бе издържал да виси от тавана, завързан за китките с въжета. По време на тези мъчителни часове, болката се усилваше като кресчендото в някоя симфония и само гордостта му пречеше да изкрещи, да помоли да го развържат. Накрая, вече на ръба на безсъзнанието, болката се притъпяваше. За нещастие, обаче, той никога не изпадна в това блаженство. После дойдоха побоите, толкова брутални и безпощадни, че си помисли, че пленилите го наистина възнамеряваха да го убият. Скоро обаче разбра, че нямаше да изкара чак такъв късмет. Те искаха само да го докарат дотам да жадува смъртта така, както никога не бе жадувал живота. Подир всеки побой го захвърляха в килията и той допълзяваше до ъгъла като някакво животно, там повръщаше оскъдното съдържание на стомаха си, примесено със собствената му кръв.

Дори и сега, почти година след освобождаването му, почувства в устата си отвратителен вкус. С надеждата да го прогони, Слоун излезе от всекидневната, отиде в кухнята и извади от хладилника бутилка бира. Отвори я, облегна се на вратата и я изгълта почти на един дъх. Бирата, въпреки вкуса на малц и на прохлада, не можа да прогони гадния вкус.

Слоун се опита да пропъди спомена, който знаеше, че ще последва. *Не мисли за това, рече си той... Опитай с мисловните игри, които така добре усвои. Построй си един измислен свят, в който да избягаш.* Ала дори и след като си издаде сам тази заповед, той усети как дъхът му се учестява. Жици. Разтърсване от тока. Письци, които усещаше, че са негови, макар да не приличаха на звуци, издавани от човек. Молитви за смърт. Моля те, Господи, позволи ми да умра. Моля те... моля те... моля те. *Престани!*

Разтреперен, Слоун остави бутилката върху хладилника и се върна във всекидневната. Погледна тъмния екран на телевизора. Направи усилие да изостави зад себе си вчерашния кошмар, за да се съсредоточи върху днешния. Прокара пръсти през косата си и се запита за ен-ти път как бе могъл да допусне да се забърка с омъжена жена. И как можа да свърши с това обвинение в убийство.

Любов. Обсебеност.

Отмести поглед от телевизора към телефона. Дали Ана бе гледала новините? Дали и тя бе имала усещането, че това сякаш се случва с някакви други хора? Както винаги усети свръхсилното желание да защити Ана — от света, но най-вече от самата нея, защото тя настояваше да носи всичките му тегоби на плещите си.

Но още докато пристъпваше към телефона, Слоун отново чу увещанията на Харпър да се държи далеч от нея по време на целия процес. Ала телефонирането не означаваше, че приближава до нея, нали така? Кой щеше да разбере, че ѝ се бе обаждал?

Никой.

Никой, освен него.

Освен нея.

Слоун вдигна слушалката и набра номера на Ана. Докато я чакаше да отговори, затаи дъх. Ала още преди да го стори, затръшна слушалката. Това му действие нямаше нищо общо с настояването на Харпър да не контактува с Ана, по-скоро се дължеше на самата Ана.

През последните месеци бе изтърпял повече, отколкото бе вярвал, че може да понесе едно човешко същество. И бе оцелял. Поне донякъде. Имаше, обаче, едно нещо, което не би могъл да понесе в никакъв случай и това бе отказът на Ана да говори с него.

Ана гледеше телевизора с нарастващо чувство на страховита омая. Беше същото, което човек изпитва, когато гледа към готовата да нападне, свита на кълбо змия. Страхът сгъстява кръвта и забавя реакциите, ала някъде дълбоко в себе си човек не можеше да не се възхити на красотата на елегантните движения на влечугото. Телевизионният репортер бе добър. Много добър. Без да предопределя виновността — в крайна сметка това можеше да реши само съставът от съдебни заседатели, — той въпреки това безгрижно и внимателно сееше коварните семена. Тъкмо това пораждаше и страха на Ана. Възхищението ѝ обаче имаше друг източник и той бе информацията, с която сега се сдобиваше за Слоун.

Макар да знаеше, че това не му е приятно, Слоун бе споделил с нея факта, че бе пенсиониран военен. Тя дори знаеше, че бе попадал в плен. Беше говорил за това, сякаш бе някакво малко затруднение. Ана обаче не бе толкова глупава, та да се заблуди. Но дори и да бе така, тя едва сега осъзна колко първично реагира, когато видя белезите, обезобразяващи гърба му.

— ... от прочутата част на флота „Тюлените“... дълга и забележителна военна кариера... спасителна операция... почетния медал на Конгреса...

Ана слушаше като хипнотизирана; колко малко наистина знаеше за мъжа на име Слоун Маршъл. Сигурно бе герой. Правителството не награждава когото и да е с почетния медал на Конгреса, нали така?

Преди да успее да си отговори, телевизионният екран се изпълни от Ричард Хенеси. Ако Джейк Лугарик бе нападнал като змия, то прокурорът дебнеше с лукавостта на зъл вълк. Той залагаше капана си и Ана почти можеше да усети свирепата захапка на зъбите му. Това, което не можеше да усети, обаче, бе, че случващото се сякаш излизаше извън реалността. Виждайки как животът ѝ се превръща в телевизионна сензация по националните канали по такъв позорен начин, тя изведнъж се почувства странно отчуждена. Естествено, тя не бе онази Ана Рейми, обвинена за убийството на съпруга си. Нали така?

Не, *тя е*, нашепваше гласът на реалността.

Искайки да отпъди паниката, Ана затвори очи. Във въображението ѝ се появи образът на Мег. Дали дъщеря ѝ гледаше предаването? При мисълта за Мег, на Ана ѝ се прииска да се втурне към телефона и да се обади на дъщеря си, но съзнаваше, че това щеше да бъде безполезно. Нали се бе опитвала да я намери по-рано, само за да чуе как съквартирантката ѝ казва, че не била в стаята си. Болката заби ножа си в Ана. Не ѝ бе трудно да разбере съобщението на съквартирантката: Мег си беше в стаята, но не искаше да говори с майка си.

Ана отвори очи, отиде до телевизора и го изключи. В стаята се възцари оглушителна тишина. Чувстваше се самотна. В къщата. В целия свят. В цялата Вселена. Макар това чувство да не ѝ бе непознато — често го бе изпитвала по криволичещия курс на брака си — никога не бе потъвала толкова дълбоко в самотата. В един побъркан миг ѝ се прииска да отиде — не, да се втурне — към телефона и да се обади на Слоун. В нереалния свят, в който бе попаднала, гласът му щеше да се превърне в радиофар, сочещ курса за излизане от лудостта. В това бе сигурна. Толкова сигурна, колкото бе сигурна и че нямаше да му се обади. Не и след като толкова решително бе затръшна вратата на тяхното бъдеще пред лицето му.

И все пак...

Ана погледна към телефона. Страхът и самотата си подадоха ръце и възпламениха някакво безразсъдство, което я облада. Изненадана сама от себе си, тя посегна към апарата.

Острият звън сепна Слоун. През всичките месеци, в които бе живял на фара, телефонът бе звънял само няколко пъти. Обикновено се обаждаше Харпър да го извика да потичат заедно, да пийнат по чаша, за каквото и да е, само за да го измъкне от къщата. Телевизионните новини още бръмчаха в главата му като калпава мелодрама, с Джейк Лугарик и Ричард Хенеси в главните роли, и Слоун искаше да го оставят на мира. Ала настоящият звън му остави малък избор и той вдигна слушалката.

— Ало?

След като му отвърна само тишина, Слоун повтори с тон, много близък до изръмжаване:

— Ало?

От другата страна затвориха и сигналът заето забръмча като разсърдена пчела. Слоун тръшна слушалката. Страхотно, помисли си той, сега пък му звъняха анонимни побърканияци. Излезе от всекидневната и се запъти за кухнята, опитвайки се да се самоубеди, че трябва да сложи нещо в стомаха си. Не си спомняше кога бе ял за последен път. Ако трябваше да бъде честен пред себе си, обаче, единственото, което искаше, бе още една бира.

Телефонът извъня отново.

Слоун се спря на кухненската врата, мъчеше се да реши дали да вдигне проклетата слушалка или не. Реши да не я вдига. Влезе в кухнята и се запъти към хладилника, отвори вратата и сграбчи втора бира. Мислейки за това как щеше да се напие като талпа, той я отвори. Бирата се запени около гърлото на бутилката. Слоун отри длани о дънките си.

Телефонът продължаваше да звъни. Слоун продължаваше да не му обръща внимание. Отпи голяма глътка бира.

Изведнъж остави шишето на масата и се върна във всекидневната. Може би бе някой от пресата и в такъв случай той щеше да му даде да се разбере.

Грабна целия апарат в лапа, вдигна слушалката и изръмжа:

— Ало?

Тишина. След нея:

— Предполагам си видял новините.

При звука на гласа на Харпър, Слоун усети как мускулите му се отпускат.

— Да, видях ги.

— Хенеси изглежда добре в тези негови скъпи костюми, нали?

— Като обикновена реклама — отвърна Слоун, отпусна се на дивана и си помисли, че ако станеше на прокуроровата, щеше да навлече затворническите дрехи. — Не е ли проява на неприемливо поведение или нещо от сорта, когато един юрист говори толкова много пред пресата? Не съществуват ли понятия като задължително мълчание?

— Дори и съдията да го постанови, което бихме могли да успеем или да не успеем да го накараме, ние въпреки това ще трябва да се съобразяваме с пресата. Всъщност, забраната за даване на информация

само насърчава пресата да намери някой информиран човек, който да наруши мълчанието — последва кратка пауза, след което Харпър продължи: — Между другото, телефонът ми звъни непрекъснато след телевизионното предаване. Изглежда като че ли всички национални канали искат да се включат в екшъна.

— И моят телефон звъня — рече Слоун.

— Кой беше?

— Не знам. Затвориха — още докато го каза, на Слоун му просветна, че бе странно някой от пресата да затвори, след като го бе открил. — Би могло да е обаждане на някой побърканик.

— Ще ти звънят много пъти и от пресата, и разни ненормалници — предупреди го отново Харпър. — Не разговаряй с никого.

— Не се безпокой.

В следващите двайсет минути телефонът на Слоун звъня непрестанно. Послушал съвета на Харпър, Слоун го остави да си звъни. Най-накрая го изключили си легна, изпитвайки завистливо уважение към средствата за осведомяване. След като хванеха следата на някоя история, я следваха неуморно. Този факт представляваше заплаха, която Слоун не можеше да пренебрегне изцяло, макар и тайните му да бяха заключени в килера с надпис: „Секретно“.

ПЕТА ГЛАВА

Сградата на районния съд изглеждаше така, сякаш бе на поне двестагодишна възраст. Всъщност бе построена само преди десет години. Когато в началото на осемдесетте години старото здание на съда изгоря, старейшините на града бяха потресени от загубата на една от най-старите и без съмнение най-забележителна сграда в Кукс Бей. В резултат на това с помощта на няколко частни дарения от Бостън бе извикан прочут архитект. Той успя по почти чудодееен начин да съчетае старите червени тухли с обветрения гранит. С изискан вкус постави бели мраморни стълби от началото на миналия век пред доста по-старите коринтски колони. Колоните в края на внушителното стълбище оформяха изискан вход, през който влизаха повечето от външните посетители и нямаше как да не забележат четирите кулички със старовремски вид, кацнали върху покрива над входа. Като контрапункт архитектът бе хвърлил обшит с медни листи, блестящ при слънчево време купол.

Докато Харпър паркираше колата, седналата на предната седалка Ана погледна сградата. Спомни си кога я бе видяла за пръв път след възстановяването ѝ. Беше изумена, че за толкова кратко време можеше да бъде построено нещо, което да изглежда тъй старо. Днес, обаче, това и бе съвсем понятно. Само в рамките на няколко седмици тя бе остаряла значително и не съвсем безболезнено.

— Добре ли се чувстваш?

Ана отмести погледа си от сградата към Харпър.

— Да, добре съм.

Лъжеше, разбира се. Не се чувстваше добре. Не се чувстваше добре още от началото на тази трагедия и навярно никога повече нямаше да се почувства иначе. И все пак в петък ѝ бе малко по-добре. Тогава, обзета от паника, тя бе телефонирала на Слоун. Независимо, че се бе зарекла повече да не влиза в контакт с него, независимо, че му бе дала да разбере, че и той не можеше да контактува с нея — въпреки всичко това, тя не можа да се сдържи. В няколко несигурни мига се бе

оставила да потъне в топлината на гласа му, да получи куража, че всичко щеше да свърши добре, но тогава вината ѝ, постоянен спътник на душата ѝ, я бе накарала да затвори телефона. Не заслужаваше да потъва в топлина, не заслужаваше да получава кураж.

— Това няма да отнеме много време — рече Харпър, докато спираше колата.

Това се отнасяше до предявяването на обвинението. Предишната вечер Харпър се бе обадил да съобщи, че бе изместил предявяването с един час напред. След като пресата проявяваше такъв огромен интерес, той не искаше заседанието да се проведе в предварително определеното време. Съдията, който бе наясно с интереса на националните медии, се бе съгласил. Той бе известен с изявленията си, че не иска съдебната зала да се превръща в театър.

Ана бе пристигнала в кабинета на Харпър в седем и половина — преди половин час. Завари Слоун и Харпър да обсъждат делото. Показа се, че Мерилин бе изрвила факта, че човекът, който бе видял Слоун да излиза от къщата през нощта на смъртта на Джак, бе Бенди Уебър, собственикът на магазина за стръв и риболовни принадлежности. Мълвата, понесла се в „Щракащите ножици“, където Мерилин бе отишла веднага ужким да ѝ измият косата и да ѝ направят прическа, твърдеше, че Бенди излязъл по това никое време, за да нагледа кошовете за омари, и видял много повече, отколкото бил казал.

При тази новина Ана се зачуди какво ли още би могъл да види Бенди Уебър през онази нощ. Сигурно същата мисъл бе хрумнала и на Слоун, защото когато Ана погледна към него, погледите им се срещнаха. Ана се опита да извърне очи, но не го направи, просто защото не можа. Тъмните очи на Слоун, в чудесен контраст с бялата поло фланела, която бе облякъл, не ѝ позволиха. При тази сила на погледа му, досущ като буря, стигнала върха си, Ана се почувства едновременно и слаба, и неочаквано силна. Двойствеността на чувствата ѝ не бе необичайна в присъствието на този мъж.

Харпър прекъсна мълчаливото им вглеждане със забележката, че полицията пазела внимателно тайната за онова, което Слоун евентуално бил изхвърлил в морето. Проблемът се състоеше в това, че без веществените доказателства, обвинението можеше само да предполага, че са били необходимите за инжекцията със свръхдоза инсулин неща. Харпър оцени положението като благоприятно за тях.

Обвинението не можеше да представи доказателства, с които не разполагаше, а след като нямаше как да свърже Слоун и Ана със смъртоносната инжекция, то позицията му несъмнено отслабваше.

Ана си позволи да изпита топлината на съвсем тъничък лъч надежда.

Преди да тръгнат за съда, Харпър още веднъж им припомни основните неща, които можеха да очакват по време на предявяването на обвинението. На Ана отново ѝ се стори странно, че адвокатът ѝ заговори за молба да бъдат признати за невинни, въпреки че и досега не я бе попитал дали бе отнела живота на съпруга си, със или без помощта на Слоун. Честно казано, *надяваше се* да не я попита. Така щеше да ѝ е по-лесно.

След краткото съвещание Харпър я откара с колата си до сградата на съда, докато на Мерилин бе възложено да откара Слоун. По-добре да идат с две коли, за да избегнат онези представители на пресата, които евентуално биха се промъкнали, изтъкна Харпър, добавяйки, че би било по-разумно да не попадат в пълно обкръжение само в една кола. И макар стратегията му да изглеждаше съвсем логична, Ана не можеше да не допусне, че планът му целеше тя и Слоун да бъдат *разделени* колкото е възможно повече.

Добре, помисли си тя, макар да не можеше да спре трепета на сърцето си, когато погледна през рамо и видя как Мерилин паркира колата си наблизо.

— Да вървим — подкани непоколебимо Харпър.

Той отвори рязко вратата си и излезе, за да помогне на Ана, като през цялото време се оглеждаше за присъствието на репортери. В същото време Мерилин поведе Слоун напред. Безмълвно, оглеждащ с орлов поглед околността, Харпър вкара двамата си клиенти през странична врата, за която Ана си помисли, че бе отворена специално за тях. Оттам се промъкнаха до асансьора, с който качваха затворниците, и пак така мълчаливо се понесоха нагоре.

С изкачването им сърцето на Ана се разтупка от страха пред неизвестното. Макар Харпър да се бе опитал да ги подготви, тя все още нямаше представа какво да очаква. Не всеки ден обвиняваха някого в убийство. Интуитивно потърси с поглед Слоун. И макар сивкавите слънчеви очила сега да заслоняваха очите му, Ана знаеше, че и той я гледа. Странно, но тя подозираше, че той — че някой — я бе

наблюдавал на плажа, далеч преди двамата да се срещнат. Това внимание от страна на някакъв непознат би трябвало да я плаши. Ала вярно бе тъкмо обратното. Тя се почувства защитена, закрилена, досущ като бебе, увито в топлото си одеяло.

Асансьорът изскърца и спря на третия етаж. Харпър натисна бутона пауза — действие, което привлече вниманието и на Ана, и на Слоун, и рече:

— Помнете, че това е само началото. Ще мине известно време, преди да дойде нашето време в съдебната зала.

През следващите двайсет минути Ана наблюдаваше как Харпър маневрира из съдебната зала. Очевидно бе, че тук се чувстваше като у дома си. От друга страна, Ричард Хенеси не изглеждаше чак толкова в свои води, колкото като излязъл на сцената, където всеки негов ход беше програмиран за максимален ефект.

Тъй както и бе предсказал Харпър, тя и Слоун бяха официално обвинени в убийство. В гърлото ѝ застана топка, която не помръдна, докато Харпър не се изправи и не обяви молбата им да бъдат признати за невинни. Увереният му и стабилен глас бучеше с такъв авторитет, че обвинението на прокурора се превръщаше в смешно. Той сякаш казваше: *Как би могло човек да бъде толкова празноглав, че да смята тези двамата за убийци?*

След като бе определен денят за започване на процеса — две седмици по-късно — Харпър отново отведе клиентите си от залата по обратния път по предишния маршрут. Вместо да сметне предявяването на обвинението им за разстройващо, Ана го възприе като окуражително. Поне периодът на бездействие свършваше.

Харпър им бе дал да разберат, че следващите две седмици щяха да бъдат много напрегнати с подготовката за процеса. Това за нея бе добре дошло, помисли си Ана. Бе готова на всичко, стига да държи съзнанието ѝ заето, всичко, което да отклони мислите ѝ от изпълнените с тревоги алеи.

— Всичко мина по план — рече Харпър, докато асансьорът се спускаше надолу. Сетне додаде: — Мисля, че заслужихме правото на първата си въздишка на облекчение.

Сякаш за да се присъединят към тази въздишка, в този момент вратите на асансьора се отвориха. Поуспокоена, Ана пристъпи напред, за да се озове в самия център на яростна тълпа репортери. Засвяткаха

светкавици, забръмчаха миникамери, завираха в лицето ѝ микрофони. Един от тях, в сребристо и черно, сякаш действайки отделно от другите, я халоса по носа. Тя усети острата болка някак смътно. Главната ѝ грижа бе да се опита да осъзнае онова, което ставаше.

— Как се запознахте с капитан Маршъл?

— Вярно ли е, че сте станали любовници с мистър Маршъл в нощта, когато е умрял съпругът ви?

— Мъжът ви знаеше ли за любовната ви връзка?

Ана чуваше гласовете, но ѝ се струваха приглушени, притъпени, думите се произнасяха с такава приспивна скорост, сякаш идваха от стар и влачещ грамофон. От една страна, тя си помисли колко нормални изглеждаха тези хора — ето, тази блондинка със съвсем късата коса, мъжът с големите очила, жената, която се нуждаеше малко да отслабне — докато от друга страна, те изобщо не ѝ приличаха на хора. Приличаха по-скоро на глутница виещи чакали.

— Без коментар — обяви Харпър. — Нямаме абсолютно никакви коментари. За бога, пуснете ни да минем!

С последните си думи Харпър пристъпи в тълпата, разперил ръце, за да предпази клиентите си. В същото време Мерилин стовари добре прицелен лакът и блондинката се просна на пода. Докато падаше, тя повлече и някакъв кабел, а заедно с него и една от миникамерите. Настана хаос, който в един миг им отвори път за бягство.

— Хайде! — нареди Харпър.

Странно, но Ана усети, че краката ѝ не искаха да я слушат. Ами ако се бе парализирала? И какво бе това, което течеше от носа ѝ? Инстинктивно вдигна ръка и изтри топлата течност, която се стичаше през устните и по брадичката ѝ. Когато отдръпна ръка, видя, че бе окървавена. По необясними причини тази гледка я смути, изплаши я.

Точно в този момент, сякаш усетили объркването ѝ, уплахата, чифт ръце я обгърната. Бяха силни, могъщи, целеустремени. Със заслоняващ я жест, сякаш ѝ бе дошло прекалено много в тези части от секундата след отварянето на асансьора, една ръка обхвана тила ѝ и тя леко прислони лице към гърдата му. Ана усети мъхестата мекота на пуловер, твърдата като камък гърд. С притиснатото си към нея ухо можеше да долови спокойното биене на якото сърце.

Нямаше нужда да се пита чии ръце я бяха приютили. В ничии други ръце не се чувстваше тъй удобно, както в ръцете на Слоун, сякаш бяха правени за нея по поръчка — факт, за чието установяване бе чакала половината си живот. Трябваше да приеме и факта, че и в тази гръд, независимо колко бе твърда тя — гръдта на Слоун — биеше сърце, досущ като нейното. В началото, когато бракът ѝ бе още скорошен и зареден с любовни обещания, тя си бе мислила, че нейното и сърцето на Джак бяха сякаш настроени в един и същи ритъм, но твърде скоро разбра, че вместо да бият като едно, те си имаха свой собствен пулс и се синхронизираха само от време на време. Със Слоун обаче бе друго: всеки удар на едното сърце съвпадаше с удара на другото.

— Върви — изкомандва я Слоун.

Чудно, но краката на Ана се подчиниха. Да, крачка, после още една, трета. Вървяха бързо, в ритъм, налаган от Харпър. Ана се спъна веднъж, но макар и да сграбчи пуловера на Слоун, не падна, само благодарение на силната му ръка.

— Мисис Рейми...

— Мистър Маршъл...

Ана чу гласовете на двамата упорстващи репортери, но докато излизаха навън, вдъхна хладния въздух, почувства топлото слънце и усети окуражителната опора на облегалката, когато я набутаха в колата. Без да я пуска, Слоун се мушна до нея. Само след миг двигателят забръмча и след изскърцването на скоростната кутия, колата се люшна първо назад, а сетне се втурна напред. Извири клаксон и предупреди всички да се вардят. Сетне колата се понесе — бързо, бързо, още по-бързо.

Ана затрепери леко, пръстите ѝ, стиснали пуловера на Слоун, сякаш заживяваха свой живот. Както винаги, усетил онова, от което се нуждаеше, преди самата тя да го е осъзнала, Слоун положи длан върху ръката ѝ. И макар нейната в никой случай да не бе малка, тя направо се изгуби в грамадната му лапа. В същото време той така наклони тялото си, че да я привлече още по-близо до себе си. Ана се разтапяше в топлината му, искаше ѝ се сърдечният ѝ ритъм да се нормализира, а дишането — да се успокои.

— Всичко е наред — чу шепота му в ухото си тя. Поради това, че той заговори тъй тихо, че само тя да можеше да го чува, тя придоби

чувството, че на този свят бяха останали само те, двамата.

Успокои я само тембърът на гласа му, както и спокойният пулс на сърцето му. Когато ръката ѝ спря да трепери, пръстите на Слоун се сплетоха с нейните. Ана знаеше, че трябваше да се възпротиви, но дългите седмици на тревоги, дните на самота, часовете, минутите, секундите, в които отново и отново се питаше накъде бе поел животът ѝ — представяше си ужаса да прекара остатъка от живота си в затвора — бяха засилили необходимостта да усети нечия близост. Щеше да си го позволи само няколко мига, знаеше, че наказанието ѝ се състои в самото действие. После щеше да си спомни и да се възненавиди, заради слабостта си.

— Тя добре ли се чувства? — попита Харпър.

— Да. Само дето ѝ потече кръв от носа.

Докато отговаряше, Слоун се премести така, че притисна бедрото си о нейното. Жестът бе тъй интимен, тъй познат, нещо, което тя се мъчеше толкова силно да забрави, но очевидно усилията ѝ не бяха достатъчни. Слоун мушна ръка в задния си джоб, извади носна кърпа и я подложи под носа ѝ. Натисна.

— Съжалявам за пуловера ти — рече Ана; имаше предвид кървавите петна.

— Не давам и пет пари за пуловера — рече Слоун; искаше му се да ѝ каже, че го интересуваше единствено тя, но не го направи, защото знаеше, че тя не би искала да чуе подобно признание.

Само секунди по-късно Харпър зави по двойната алея към дома си и Ана чу шума от друга спираща кола.

Харпър отвори рязко вратата си, сетне отвори и задната врата.

— Излизай — обърна се той към Слоун, тихо, но твърдо:

Слоун не помръдна.

— Няма да я оставя в това състояние — отвърна той също тъй тихо и също тъй твърдо.

— Не, ще я оставиш. Веднага. Или ще се наложи да си търсиш друг адвокат.

Тишина. Адвокатът срещу клиента си. Приятел срещу приятеля.

Ана бе тази, която намери решение на ситуацията. Отдръпвайки се от Слоун, тя го погледна и рече:

— Направи така, както той казва.

— Послушай я — настоя Харпър.

Мина секунда, втора, Слоун погледна приятеля си, сетне продължително изгледа Ана, след което излезе от колата.

— Закарай я у дома — рече Харпър към Мерилин. Повъзрастната жена се настави зад волана, запали двигателя и изкусно изведе колата от алеята. Само след броени мигове тя вече поглъщаше пътя, а къщата се смаляваше зад тях. Стиснала окървавената кърпа на Слоун, Ана не се обърна назад. Вече се ненавиждаше за проявената слабост.

В стаята се възцари неловко мълчание, нарушавано само от проскърцването на скъпа кожа и тиктакането на часовника. Слоун, с празна чашка в ръка, се бе изправил срещу камината и гледаше как голямата стрелка на часовника от стъкло и злато отмерваше неотвратимото време. Достатъчно количество от тази крехка субстанция бе изтекло, ведно с изпитото уиски, за да можеше да се притъпи ядът му. Но това не бе станало, той, ядът, гореше далеч по-силно от уискито, доказателство за пламенността на чувствата, които изпитваше.

— Искат ли се да ме фраснеш, нали? — попита Харпър иззад писалището си.

Без колебание, все още загледан в полицата над камината, Слоун отвърна:

— Да.

За първи път в дълголетното им приятелство и десетките им несъгласия Слоун отговори по този начин. Всъщност, приятелството им бе олицетворение на привличането на противоположностите. Единственото нещо, по което имаха съгласие, бе да не се съгласяват един с друг — за политиката, религията, по всяка повдигната тема. Най-големи несъгласия имаха по въпроса за военните. Докато Слоун бе ревностен привърженик на Виетнамската война, Харпър изгори повиквателната си и се обяви за добросъвестен неин противник. И докато Слоун избягваше куршумите, Харпър подменяше подлогите в болниците за ветерани от войната. Ако Харпър бе някой друг, Слоун сигурно щеше да възнегодува от позицията му, но как би могъл да се раздразни от човек, който защитаваше единствено най-чистите си принципи и бе безупречно последователен?

Слоун въздъхна, опита се да пропъди гнева си, ведно със спомена за разтреперената Ана. Обърна се, втренчи се в приятеля си и каза:

— И какво толкова щеше да стане, ако бяхме останали няколко, минути заедно? Щяхме да бъдем тук, в твоя кабинет. Кой, за бога, би ни видял?

Със спокойствие, което провокира Слоун, въпреки решимостта му, Харпър се изтегна назад в стола си и рече:

— И ме питаш след всичко, което току-що стана? С тази преса и с всичките тези очи, които ни следят отвсякъде? А това, което може да стане, е да изгубиш процеса преди още да е започнал — спокойствието на Харпър малко се поразклати. — Повярвай ми, снимките, на които държиш Ана, ще се разпространят по-бързо от светкавица.

— И какво трябваше да направя? Да оставя пресата да я разкъса ли?

— Не, но ти и Ана не бива да изглеждате като любовници. Приятели — да. Съседи — да. Но любовници — не.

Слоун погледна приятеля си така, сякаш не можеше да повярва на думите му.

— Не говориш сериозно. Нима мислиш, че има някой в Кукс Бей — не, не, нима искрено вярваш, че има някой в целите Щати, който да не знае, че аз и Ана сме били любовници? Господи, всеки въпрос, който излезе из устите на репортерите, бе свързан именно с това! Те дори не се интересуваха от убийството!

— Мога да споря за целите Щати, но ще приема, че в Кукс Бей навярно наистина няма някой, който да не е чувал, че ти и Ана сте били любовници.

Слоун изглеждаше така, сякаш не схващаше накъде отиваше разговорът им.

— И какво имаш предвид?

— Нека се изразя с други думи. Ти и Ана не бива да изглеждате така, сякаш сте любовници и *сега*.

Въпреки всичко, Слоун изглеждаше объркан, като пате в кълчища.

— Един добър състав от съдебни заседатели може да изпита съчувствие към една двойка, която е съгрешила — обясни Харпър. — Всеки един от него е съгрешавал. Всички сме човеци и не сме

съвършени при това. Ала журито би искало да ви види двамата разкажани. Те биха искали да видят, че съжालявате за сторената грешка, така, както те са съжालявали за своите. Не биха приели вие двамата да парадирате с тази си индискретност. Още по-малко пък биха искали да приемат и най-беглия намек, че продължавате любовната си връзка. Една морална грешка е защитима, простима. Но ако съществуват повече, би ви оправдало само жури, съставено от дванайсет прелюбодействащи в *момента* заседатели.

— Но нашата връзка не продължава — рече Слоун.

— Няма значение дали продължава или не, след като журито *реши*, че продължава.

Слоун го погледна с невяра.

— Значи истината няма никакво значение?

— Не и в съдебната зала. Там не съществува понятие като абсолютна истина. Истина е само онова, в което успееш да убедиш съдебните заседатели.

Слоун изруга.

Харпър сви рамене и добави:

— Това е двойк процес. За начало обвинението ще се опита да убеди журито, че любовна връзка съществува. — И като въздъхна, Харпър рече: — Безпокои ме този Уебър. Възможно е след като те е видял да си тръгваш от къщата, да е видял и нещо повече.

Слоун не искаше да бъде произнесено нещото, което морякът евентуално бе видял.

— Обвинението не е ли длъжно да обяви какви показания ще даде Уебър пред съда?

— Длъжно е.

Изведнъж на Слоун му хрумна нещо.

— Мег знае.

— А, да, Мег. Е, истината е, че обвинението може би няма представа, че Мег знае, а дори и да подозира това, може би няма да поиска да я изправят на свидетелската банка. Близките обикновено са свидетели, на които не може да се разчита. Не са рядкост случаите на лъжесвидетелстване и превръщането на адвокатите в посмешище.

— Ами Кари? Тя би трябвало също да изпитва подозрение.

— Кари е една от онези редки личности, които виждат само онова, което искат да видят.

Слоун остави чашата си на полицата и поглади бутилката с монтиран в нея корабен модел. Подбираше думите си тъй внимателно, както бе работил и художникът, който бе направил галеона в бутилката; в крайна сметка заложи на простотата и честността. Погледна Харпър и каза:

— Искам да разбереш нещо от самото начало. Нямам намерение да се изправя на банката и да кажа, че съжалявам за случилото се между мен и Ана, защото не съжалявам.

Тишина, после подобие на смях от страна на Харпър — звук, който доказваше, че не иска да повярва на току-що чуто.

— Кажи ми нещо, Слоун, нима ще използваш този процес, за да се самонакажеш за онова, което си мислиш, че се е случило в Бейрут?

Слоун въздъхна и се отпусна на стола пред писалището на Харпър.

— Гледай си закона. Не те бива никак за психиатър.

— Не е необходимо човек да бъде психиатър, за да разбере какво си си наумил.

С обезпокояващо безразличие и безразсъдство Слоун рече:

— Може би се самонаказвам за случилото се тук, в доброто старо градче Кукс Бей. Може би се самонаказвам за убийството на Джак Рейми.

Отново се възцари тишина. Този път тя бе тъй дълбока, че човек да се удави в нея. Двамата мъже се гледаха така, сякаш си вземаха мярката. Харпър бавно се изправи зад писалището си, отиде до бюфета и си наля питие.

— Ти смяташ, че съм виновен за убийството, нали? — попита той обърналия се с гръб към него Харпър. Отговорът на приятеля му бе да обърне чашата си.

— Хайде, Харпър, изплюй камъчето. И двамата знаем, че ме смяташ за убиеца. Нима самият ти не ми каза, че съм бил обсебен от Ана? — Той се засмя горчиво. — Аз дори не мога да произнеса името ѝ, без сърцето ми да трепне.

Харпър се обърна, подбираше думите си тъй грижливо, както го бе направил Слоун преди това.

— Не мисля нищо друго, освен че си ми приятел.

Отговорът му бе тъкмо онзи, който Слоун бе очаквал и тъй сладко-горчив, че веднага го прободеше. В същото време, когато изпита

луда радост — малко приятелства могат да се издигнат до такива висоти — той почувства също тъй и как бързо го настига потиснатостта. Приятелят му вярваше, че бе виновен. Или в най-добрия случай — не бе убеден в невинността му. Това откритие, направено още от самото начало, но вече изкристализирало в думите, го натъжи. Нещо у Слоун умря. Ала и тази смърт изглеждаше съвсем правдоподобна. В крайна сметка във всичко тук присъстваше смъртта — смъртта на един брак, смъртта на невинността, смъртта на един мъж на име Джак.

Веригата на крака му го принуждаваше да се тътри. Страхът, който се уголемяваше с всяка несигурна негова стъпка, караше сърцето му да бие лудо, а на челото му да избие пот. Бяха вече съблекли ризата му. Знаеше какво означаваше това.

Не мисли за това! Те могат да разполагат с тялото ти, но не и с ума ти. Играй играта. Мисли си за прохладните планини на Колорадо, мисли за чистата, бързотечна река, мисли за голямата пъстърва, която чака да бъде уловена. Да, голяма, пъстра пъстърва, опечена на лагерния огън.

Със съвсем безшумен тласък се отвори врата и той се изправи пред Безименния. Тримата други имаха имена — или поне Слоун смяташе, че това бяха имена, защото чуваше арабските думи да се повтарят често и мъжете комай отговаряха на тях — но не и началникът им. Типичен ливанец, както и останалите, с голяма грива гъста, черна коса, мъжът бе висок, строен и с празен поглед. Слоун не изпитваше почти никакви съмнения, че на този индивид му се харесваше да бъде инструмент на мъченията.

Не мисли за това! Мисли за планините, за реката, за пъстървата!

— Твоята страна те изостави, Капитане. Аз обаче ще те пусна да си вървиш у дома. Нямам желание да те задържам. Искам само едно име. Съобщи ми това име и ще бъдеш свободен.

— Върви... по... дяволите! — измърмори Слоун в тишината на спалнята си, решил, че ако само можеше да се събуди, щеше да бъде в състояние да спре онова, което щеше да се случи. Ала не можа. Никога

не бе успявал. Поне не и навреме, за да избегне повтарянето на кошмарите.

Дългата тръба се стовари върху ребрата му, изпращяха кокали, разкъсаха се мускули. Тръбата се стоварваше отново и отново, бяхтеше, трошеше.

Планините! Река! Пътърва! Планини! Река! Пътърва! Плат...

Слоун се надигна до седнало положение. Усети режеща болка в гърдите, която го накара да повярва, че наистина бе ударен, но сетне разбра, че се дължеше на учестеното му дишане. Застави се да видиша полека няколко пъти. Изтри потта от челото си. Каза си да се успокои.

Както често ставаше, стените на спалнята сякаш тръгнаха към него. Той се бе научил да не се бори с кошмарите, а по-скоро да ги оставя на самотек. Тази нощ, обаче, те бяха особено злонравни, затова спусна крака от леглото, грабна анцуга си и го навлече. Сграбчи чорапите и обувките си, навлече и тях, завърза обувките с бързи, резки движения, като едва не скъса връзките. Затича се и блъсна входната врата. Почти не усети как се спусна по дървените стъпала на хижата, как прекоси малкия квадрат трева, как заскърца под нозете му покритият с чакъл път. Следваха наклонените стъпала, които водеха по скалистия склон към плажа. Макар че беше тъмно, Слоун взе стъпалата уверено, воден от натрупания опит. Често ги бе преминавал в мрачни, безлунни нощи. Първите му стъпки потънаха във влажния пясък и това го принуди да вложи повече усилие в бягането. Прасците му запламтяха от напрежение. Ала в това време вече нищо друго нямаше значение, освен тичането, от това, че бе свободен — освободен от миналото, от настоящето, от несигурното бъдеще.

Докато бе спал, бе завалило — съвсем слаб дъждец, който го намокри. Отделни ивици сива мъгла, досущ като скрити зад сенките воайори, наблюдаваха самотното му бягане. Продължи да тича, а необузданото море му шепнеше окуражителни думи, фарът хвърляше кодираните си бляскави сигнали зад гърба му.

Както при залез светлината им ставаше все по-слаба и по-слаба, докато той не се насочи право към мрака на края на света. И въпреки това Слоун не се поколеба. Все още стъпките му бяха уверени.

Той интуитивно бе поел към Ана.

Профуча край купчина покрити с лишеи скали, заобиколи едрите балвани, прекоси горичката, която стигаше досами водата. Тук

тъмнината го погълна още повече, а шумът от стъпките му се изгуби почти напълно, погълнат от окапалите листа и борови иглички, от силната миризма на земя. Излезе бързо от китката дървета и отново затича по открит плаж. Соленият мирис на морския въздух, усойният, рибен аромат на морския живот, го удари право в лицето, ведно с осъзнато безразсъдство на това, което правеше. Нима Харпър днес не му бе казал да се държи надалеч от Ана? Нима адвокатът му не бе обяснил търпеливо, че успехът на защитата им можеше да зависи и от това дали стоеше настрани?

В крайна сметка Слоун не разбра дали предупрежденията на Харпър или болката от шева на хълбока му го накара да спре, но спря. Дишаше ускорено, неравномерно, сложи ръка върху изтръпналите от болка ребра и падна на колене. Покритото с пяна море се вълнуваше около него, мокреше го, охлаждаше го, напомняше му за първия път, когато бе видял Ана. Тя стоеше, нагазила до глезени в същото това море.

Тогава бе още ранно лято — една юнска утрин, увенчана от пастелния изгрев и пъргавия бриз. Бе утрин, която изигра решаващата роля за поврата в живота му. Каква ирония — бе изминал толкова път, преди да разбере, че предприема най-опасното пътешествие.

ШЕСТА ГЛАВА

Юни

Когато забеляза жената, Слоун замръзна на място. През последните няколко месеца бягаше по този плаж всяка сутрин и никога досега не бе срещал тук друго човешко същество. А ето че това се случи и бе малко обезпокояващо, защото разрушаваше илюзията му, че бе сам на този свят. Да бъде сам в собствената си компания, да слуша само вътрешния си глас — това бе отдавна закъснял оздравителен процес. Напоследък се чувстваше по-добре, нещо, за което трябваше да благодари на Харпър. Ако дългогодишният му приятел не бе настоял да дойде при него в Кукс Бей, той може би още щеше да кръстосва страната в състояние на емоционален хаос. И все пак, още бе далеч от пълното си възстановяване, а и част от него възропта срещу натрапването на тази жена на *неговия* плаж.

Гледаше я как стои до глезени в пяната на прииждащия прилив, как подскача в някаква забрава. Водата се плискаше по крачолите на белите ѝ джинси, навити почти до коленете. Слоун от опит знаеше, че по това време на утринта водата е студена, а и жената го доказваше, защото се бе обгърнала с ръце, облечени в черен пуловер. Масленожълт шал бе обвил шията ѝ, краищата му плющяха на хапещия бриз. Вятърът рошеше гъстите ѝ, златни къдри, които блестяха като скъпоценности под силното, топло слънце.

Изведнъж жената се наведе, мушна пръсти във водата и взе нещо. Огледа го, намръщи се — дори и от разстояние Слоун видя, че ъгълчетата на устните ѝ се спуснаха надолу — сетне го върна отново в морето. След това жената излезе от водата, отмахна къдрите от челото си и се зае със сериозно претърсване на плажа. За броени секунди тя събра няколко предмета от пясъка, ала ги изхвърли всичките, пак с очевидно презрение и разочарование.

Слоун се досети, че търсеше раковини и реши, че не бе избрала най-подходящото място за това. В този район имаше няколко пясъчни плажа, ограбвани от алчното море. Съвсем малко разновидности

раковини се изхвърляха на брега — най-вече черупки от раци, миди и стриди, а и те бяха повечето парчета. Понякога черупка от яйце на морска лисица или някой морски таралеж се намираха сред купчините бели, прилични на корали водорасли, или пък някой сьонгер, но обикновените черупки далеч надхвърляха необикновените.

Тъй като не искаше тя го види, че я гледа, Слоун се прикри зад купчина лъскави, сиви скали. Приличаха му на отдавна излезли на сушата делфини. Беше си измислил и приказка за тях. Някой милостив бог, вместо да ги остави да умрат, ги бе превърнал в неодушевени образци на красотата. Зад този паметник на природата се криеше заливче, прикрито от още скали и от висок каменен бряг, който стърчеше досами морето. Това бе уютно местенце, където Слоун често идваше, за да се отърве от клаустрофобичните покои на къщичката на фаропазача.

Без да се обезкуражи от невзрачния си добив, жената продължи да търси, поглеждаше тук и там из едрия пясък и оплетените водорасли, изхвърлени на брега. От време на време вземаше някоя раковина, но след като я разгледаше, я хвърляше обратно. После продължаваше нататък и повтаряше същия процес отново и отново.

Слоун предположи, че търсеше цели раковини. В един момент, когато разрошените ѝ от вятъра къдри не пожелаха да се отмахнат от челото ѝ, жената свали шала от шията и го върза на главата си. По цвят съвпадаше напълно с цвета на косата ѝ.

Постепенно, докато утринното небе се изпълваше с цветовете на изгрева — перлено розово, дълбоко синьо, меко лилаво и с ивици канелено кафяво — Слоун осъзна, че тази жена не бе заета с някакво празно, безсмислено търсене. По-скоро тя извършваше някакво свещенодействие, бе отдадена на някаква пречистваща мисия. Целеустремена, тя изглежда не можеше да се примири, докато не намери желаната раковина. Слоун можеше само да се почуди на мотивираността ѝ, макар и да се питаше защо нещо — нейната напрегнатост ли, ритуалистичната ѝ отдаденост ли? — го караше да продължи да я наблюдава.

Жената продължи да търси, макар все по-често да поглеждаше часовника си. Слоун предположи, че трябваше да бъде някъде в уречен час и че времето ѝ свършваше. Къде ли трябваше да отиде? И дали трябваше да си замине, преди да е намерила цяла раковина? Отговорът

на втория му въпрос дойде след малко. Тя рязко се наведе, взе нещо от пясъка и го разгледа върху разтворената си длан. Изражение на чиста наслада — не, просто на детински темперамент — пробяга по лицето ѝ. В следващия миг тя затвори ръка, притисна я до гърдите си, малко над сърцето. Ако Слоун не бе наясно, то той лесно би се заблудил, че в този миг морето я бе дарило с най-рядка ценност. Странно, но той също изпита тръпката на радостта, сякаш сам бе получил някакъв подарък. Мина му през ума, че този подарък бе видяната от него наслада на жената.

Каква странна мисъл.

Колко обезпокоителна и странна мисъл. Тази жена бе напълно непозната, може би никога повече нямаше да я види, което го устройваше. Беше свикнал с изолацията си, с наложеното от самия него усамотение. Не желаше нищо — дори и спомена за радостта на някаква непозната от едно просто удоволствие — да смущава самотното му съществуване.

С тази мисъл в главата той пое към фара. По целия път обратно обаче не можеше да се отърси от чувството, че току-що бе станал свидетел на нещо необичайно.

Без да усеща, че не бе сама, Ана погледна часовника си. Оставаха само минути до седем, затова тя набързо нахлузи маратонките, разви крачолите на джинсите си и пое бързешком по късата пътека, която пресичаше гората и водеше до къщата. Трябваше да побърза, за да успее да приготви закуската навреме. Да се храни по определен режим бе много важно за диабетика — макар Джак изобщо да не се бе погрижил да поеме тази отговорност спрямо заболяването си. Като си помисли за миналото, тя се запита дали вината за това не бе и нейна.

Отвори ръка и разгледа раковината, сякаш отговорът се криеше в нея. Нямаше го обаче. Раковината лежеше безмълвна върху дланта ѝ. Бяла и в кафеникавосиво, с вълнообразни извивки, изваяни в нежни, но здрави люспи, тя бе малка, но безупречна. Целостта е най-важното, основното нещо. Търсеше само онези раковини, които бяха устояли цели изпитанията и безмилостните атаки на морето. Искаше само онези, които бяха оцелели.

Оцеляване. За съжаление тъкмо в това се състоеше животът. Понякога си мислеше колко бе несправедливо, че не ставаше дума за

нещо повече, но така стояха нещата. Беше се специализирала в изкуството на оцеляването, особено след удара на Джак. След като последната частица от достойнството му бе открадната от крадец, приел образа на парализата, той се бе отпуснал както никога досега. За пръв път Ана се почувства близо до критичната точка. Ирония на съдбата — не болестта, нито причинените от нея усложнения, бяха изтънили нервите ѝ до краен предел. Не бе дори и това, че той намираще отдушник на отчаянието си тъкмо в нея, а по-скоро ставаше дума за това, че се бе скрил в свят, в който тя не бе добре дошла — правеше го от години, но това особено се засили след удара. Отказът му да сподели болката си я нарани дълбоко. Тя бе приела брачната клетва насериозно. След като се бяха събрали да делят и добро, и зло, в болестта и здравето не се съдържаха чувства, към които тя би подходила с безразсъдство. Макар и през всичките тези години да се бе чувствала емоционално онеправдана, тя си остана, оставаше си и щеше да си остане до рамото на мъжа си. Дългът и честта го изискваха. Нещо повече, въпреки сериозните му усилия да убие чувствата ѝ към него, частица от нея, онази частица, обитавана от красивите спомени, все още го обичаше. Въпреки това обаче в тази слънчева юнска утрин не ѝ се прибираще у дома. Не искаше отново да се изправи лице в лице с отхвърлянето.

След като премина под надвисналите клони, на дърветата, пред нея се показва къщата, която бяха наели. Тъй като бяха пристигнали късно предишната вечер, тази сутрин ѝ бе предоставила възможността да огледа за пръв път истински сградата. Макар и проста, донякъде недодялана като проект и дух, в нея имаше няколко очарователни черти — тухлена камина, мансарден покрив, дорийски колони, които поддържаха малкия навес над входа. Когато Кари бе почнала да претърсва града в търсене на къща, тя трябваше да се съобразява с три критерия: да е относително голяма; да има дървени подове, но които да може да се движи инвалидна количка, и да бъде близо до морето — колкото по-близо, толкова по-добре. Кари бе открила къща, която отговаряше на всички изисквания.

Най-много от всичко Ана харесваше местоположението ѝ. Съчетанието на гора и море създаваше усещане на уединеност, което много ѝ допаднаше. Харесваше ѝ също и онова, което морската сол и вятърът бяха сторили с къщата. Беше стара, обветрена, от което

дъските на обшивката ѝ, грозно кафяви, докарани до още по-грозно сиво, изглеждаха сякаш бяха изпитали божия гняв. Едно връз друго, къщата далеч не бе красива, но досущ като раковината в ръката ѝ, като самата Ана, тя бе оцеляла.

След като взе по няколко стъпала наведнъж, Ана влезе в къщата от задния вход. В преддверието свали шала, остави смачканите къдри да се спуснат свободни и изу полепналите с пясък маратонки. Не си направи труда да обуе нещо друго, а зашляпа по чорапи през трапезарията към кухнята. Постави раковината на перваза и се зае да приготвя закуска.

След няколко неуспешни опита — щеше да ѝ отнеме известно време, докато научи къде се намирал всичко — тя успя да свари кафето. Сетне, благодарна на Кари за това, че тъй цялостно, тъй умно бе заредила килера, Ана напълни две купи овесени ядки, покривайки всяка с пресни, яркочервени ягоди. После и двата чаша мляко. Тъкмо вече поставяше всичко върху два подноса, когато чу зад гърба си шум. Обърна се.

— Как върви закуската? — попита Кен Ларсен. Макар и да се бе запознала с него само преди час, Ана бе харесала болногледача, когото Кари бе наела. Беше нисък, може би нямаше метър и шейсет, с мускулести ръце, широк гръден кош и купа гъста, чуплива, кафява коса. Притежаваше също така чифт усмихнати кафяви очи и победоносна усмивка. Но по-важното бе, че изглеждаше способен и компетентен. Спазвайки точно разписанието, той бе пристигнал точно в шест, беше направил на Джак инжекцията инсулин и бе подтикнал Ана да направи ранната си разходка, за която бе споменала. В крайна сметка тя имаше половин час за убиване, преди да трябваше да сервира закуската.

— Почти е готова — отвърна Ана и отново погледна часовника си. Бе закъсняла с почти петнайсет минути.

— Той каза, че умира от глад.

Ана знаеше, че Джак бе написал бележка, че е гладен. Освен това подозираше, че не бе толкова гладен, колкото заявяваше. По-вероятно съпругът ѝ знаеше, че бе закъсняла с няколко минути. Можеше да се обзаложи десет към едно, че след като му занесеше закуската, той щеше само да я човъркне оттук-оттам.

— Е, аз тогава да тръгвам. Искате ли да му отнеса закуската?

— Не, няма нужда. Ние винаги се храним заедно.

Споделената трапеза бе един от малкото ритуали, които продължаваха да спазват. Ана не бе много сигурна защо се придържаха към този. Може би истината се състоеше в това, че тя се придържаше към него. Може би не желаше да се откаже и от този последен символ на нормалния брак, въпреки че той бе престанал да е нормален. Опитваше се да разчупи потискащото мълчание с бръщолевене, ала често се чудеше дали нейната жизнерадост не се струваше и на мъжа ѝ тъй притворна, както и на самата нея, чудеше се и защо си даваше тези усилия.

Кен кимна, сякаш разбираше много добре, и добави:

— Само ще се възползвам от възможността да сменя чаршафите и да приготвя уредите за упражненията.

Ана се почувства длъжна да отвърне:

— Той навярно няма да бъде най-послушният пациент, който сте имал.

Кен се усмихна.

— Оставете на мен това безпокойство.

След всичко онова, което трябваше да направи, предложението на болногледача ѝ се стори като най-доброто предложение, което бе чувала от маса време насам.

— Мислех, че си гладен — каза Ана десет минути по-късно.

Джак, потънал в инвалидния си стол, докаран до масичката, я изгледа над купата ядки. Гледаше жена си със стоманеносиви очи, които изглеждаха необичайно ясни, забележимо потрепващи на фона на очевидната неподвижност на тялото му. Бе очаквал забележката ѝ. Онова, което не бе чакал, бе слънцето, което нахлуваше през прозореца тъй ярко, че осветяваше косата на Ана тъй силно, че я превръщаше в яркожълт пламък. Десетки къдрици, всичките пламнали с удивителната енергия, се люлееха около сърцевидното ѝ лице. Още преди да успее да се спре — той бе привикнал да спира спомените, преди да са се развили напълно, особено спомените за жена му — той си спомни за това как тези къдри се стичаха между пръстите му. Спомни си как упорито можеха да прилепват тези къдри, колко меки и податливи можеха да бъдат в ръцете на любовника, колко свежо и

слънчево топло ухаеха. Споменът, дошъл както винаги сякаш отникъде, от някакъв несъществуващ свят на прогонени мисли, го изненада, ядоса го.

Как можа да допусне да си припомни нещо тъй болезнено? Не си даде труда да си отговори. Защото това също можеше да се окаже болезнено. Вместо това се опита да направи мислена оценка на реалността. А реалността се състоеше в лъжицата, залепена към дясната му ръка, определено неромантичното и с болничен вид легло, в което спеше, пелената, която носеше в случай, че не успееше да стигне навреме до тоалетната, бележника и писалката, превърнали се в единственото му средство за комуникация. Посегна към бележника с лявата си ръка, замислен, докато пишеше бавно, с мъка, каквато изпитваха всички десничари, на които се налагаше да пишат с лявата, за това, че Ана би предпочела той да отговори. Нямаше обаче намерение да чува собствения си глас. Напоследък от гърлото му излизаше непознат, увреден, пречупен глас.

След като приключи с краткия си отговор, той зачака Ана да обърне бележника към себе си и сама да отговори, който бе следният:

— Предполагам, че ягодите са много сладки.

Джак сви рамене, като при това нагоре се издигна само лявото му рамо. От удара дясната му страна се бе парализирала, но след известно време подвижността му се бе възстановила отчасти. Въпреки това, обаче, и най-простите неща — например да свие рамене — си оставаха непостижими.

— Трябва да ядеш, Джак — рече Ана и додаде: — Да изгреба ли ягодите?

Джак бързо кимна. Истината бе, че ягодите не бяха лоши, а че той се бе оттеглил в онзи ъгъл, в който бе изживял по-голямата част от живота си — или поне онова, което се броеше за негов живот.

Ана махна плодовете от купата и каза.

— Кен допада ли ти?

Кен, който бе приключил с подмяната на чаршафите, ги бе отнесъл в пералното помещение. Джак подозираше, че нарочно ги бе оставил за известно време двамата с Ана сами.

Джак пак кимна бързо, сякаш да рече, че болногледачите до голяма степен си приличаха.

— Силно го препоръча доктор Гудман. Очевидно е специалист в обслужването на хора, пострадали от удари.

Пострадал. Джак мразеше тази дума, макар да знаеше, че нито една не подхождаше по-добре. Той *наистина* бе жертва, жертва на безчувствения екот на смъртта. Диабетът бе дошъл сякаш от никъде, нямаше данни за наследственост, чрез които да бъде предугаден. Като тийнейджър си нямаше и представа за проклятието си. В началото се преструваше, че нищо не се бе променило, че си бе все същият човек, който е бил винаги, но болестта бавно и коварно казваше друго. При всяко припомняне за това той избухваше, макар да знаеше, че не нараняваше никого другиго, освен себе си.

А истината бе, че той искаше да се самонаранява — за това, че бе човешко същество, за това, че имаше диабет. Това бе невероятна глупост. Мислеше си, че иска да накаже себе си за това, че продължаваше да има мечти, желания, пориви. Защо и тези неща не бяха повехнали ведно с тялото му? Защо бяха постъпили тъй злонравно — да се запазят при непрекъснато влошаващото се състояние на тялото му? Защо продължаваше да желае най-обикновени неща, след като не бе в състояние да ги постигне? Дори и сега копнееше да люби жена си, макар че това бе невъзможно от години. Дори и сега му се искаше тя да го люби, да изпита нежни чувства към него, макар да не бе повече в състояние да си върне нейната любов. Нямаше място за любов там, където човек бе погълнат от омразата, от гнева и страха.

— Мисля, че къщата ще е удобна. По-голяма е, отколкото се бях надявала. Кари каза, че тя току-що се била появила на пазара.

Джак остави жена си да говори, без да си дава труда да отговаря. Никой вече не изискваше нищо от него. Съзнаваше, че тя се опитваше единствено да прогони мълчанието. Често се питаше защо правеше тези усилия, може би за нея бе важно да запази поне някакво повърхностно подобие на нормални отношения. Може би още по-грозна бе истината, помисли си Джак, докато се опитваше да поднесе лъжицата до устата си, без да излее съдържанието ѝ, че освен дето искаше да нарани себе си, той искаше да нарани и Ана. В крайна сметка тя се бе запазила цяла, докато той с всеки изминал ден приличаше все по-малко и по-малко на човешко същество. Тя си остана жизнена и, още по-важно — тя бе свидетелка как той изгубваше

своята жизненост. Дори грижите ѝ за него трябваше да съответстват на тази загуба — нещо, което за него бе унижително и оскърбително. И през всичкото това време тя си оставаше привлекателна и желана. През цялото време бе останала неотлъчно и без да се оплаква до него.

Света Ана, светицата патрон на съпрузите, които се държаха като кучи синове! Но, мили боже, нима тя, нима всички не разбираха колко се боеше той? Боеше се от нов удар, боеше се, да не би да стане още по-немощен. Един мъж, който бе тъй зависим. Мъж, който можеше да понесе толкова много унижения.

— ... и морето.

Джак вдигна очи.

— Плажната ивица е наистина много приятна. И не е никак далеч. Ще трябва да намерим начин да те водим дотам.

Джак положи дясната си ръка на масата, взе бележника и написа по стенографската система, която сам бе въвел:

— „Пркл. гол. неприятности.“

— Не, няма да е така. Някой следобед, след като се е постоплило, ще накарам Кен...

Джак стовари свитата си в юмрук лява ръка върху масата. След удара това бе действие, което трябваше да изразява моменталния му негативен отговор. И както винаги, Ана се сепна. Джак го забеляза по разширилите се очи, по трепването на раменете ѝ. Веднага съжали за грубия си отговор и отново задраска в бележника: Мога чувам морето. Това стига.

Ана преглътна, въздъхна и рече:

— Както кажеш.

Джак възненавидя тона ѝ — изведнъж преминал от оживлението към примирената мрачнота. И той веднага насочи омразата там, където трябваше — към себе си. Пак използва бележника си: „Опитай рзбреш, не ща създам главоболия“.

— Ти не си главоболие, Джак — промълви тихо Ана и пресегна, за да отмахне няколко непокорни кичура кестенява коса от челото му.

Ала преди да успее, той извърна глава. Ръката на Ана се спря на половината път, остана така няколко секунди, след което тя я спусна.

Без да пророни нито дума повече, тя стана и излезе от стаята.

Проклятие! — помисли си Джак. — *Нека бъда проклет!*

Той удари с юмрук по масата — веднъж, дважд — ясен сигнал, че я молеше да спре. Ана обаче не спря. Неочаквано в спалнята отекна шумът от разбиваща се о пода чиния.

Само заради рефлексата и заради нищо друго, Ана се обърна. Мълчаливо вдигна строшената купа и събра разпилените овесени ядки; млякото капеше от масата като снежнобял дъжд. Погледът ѝ бавно се насочи към Джак.

Той се запита дали тя можеше да се досети, че сърцето му биеше лудо, че дланите му бяха овлажнели, че съжаляваше за това, че я бе засегнал — отново. Почуди се дали знаеше колко много му се бе искало тя да го докосне, толкова много, че не пожела да рискува да го приеме.

Когато Кен Ларсен се появи на вратата, двамата още се гледаха един друг — две наранени същества.

— Чух удара и...

С подвеждащо спокойствие Ана рече:

— Случи се малък инцидент.

Вдигнала високо глава, с брадичка, която сякаш казваше, че би могла да понесе и евентуален нов удар, тя излезе от стаята.

Джак я изгледа, мислеше си, че я тласна с още една стъпка към светостта.

Ана се изправи пред кухненския прозорец. Не изпитваше абсолютно нищо. Винаги бе така, когато Джак я засегнеше. В началото усещаше болка, сетне, не по свое желание, тя се оттегляше дълбоко в себе си, където за чувствата входът бе забранен. Разходките, които интуитивно знаеше, че щеше да предприеме, продиктувани от нуждата ѝ да оцелее, винаги ѝ бяха коствали по нещичко, оставяха я още понизена. Искеше ѝ се морето да я зареди отново, ала в същото време се боеше от това. Толкова време бе минало, откакто бе изпитала някакво чувство. Толкова време.

Зърна раковината на перваза, взе я и я вдигна в стиснатия си юмрук. Острите ѝ ръбове се забиха в плътта — болка, която тя приветства с добре дошла. Не се опита да си обясни защо бе тъй важно — не, съществено важно — да почувства нещо физически: тръпчивият хлад на морето в ранната сутрин, лекият дъждец, който обливаше вдигнатото ѝ нагоре лице, болката от прекалено силно стиснатата раковина.

Тя разтвори ръка и разгледа раковината. Макар и да бе цяла, сякаш преживяла безпощадността на нехайното, понякога свирепо море, тя въпреки това бе само половината от цялото. Стридената черупка се състоеше от две свързани една с друга огледални части. За Ана тя олицетворяваше върха на оцеляването, защото малко такива раковини можеха да издържат на постоянното блъскане на разбиващите се вълни. Намирането на такава раковина това лято се бе превърнало в нейна цел.

Интересно, но тя понякога се чудеше дали в желанието ѝ да има такава раковина, не се криеше и нещо друго. Може би то се състоеше в това, че тя символизираше и отношенията, които можеха да съществуват между мъжа и жената. И макар този символ да не можеше да се приложи към нейния брак, тя може би искаше да повярва, че тези отношения можеха не само да преодолеят бедите, но и да излязат от тях по-силни. Може би искаше да повярва, че някъде хората бяха заети единствено с това да се обичат един друг. Ана остави раковината на перваза. Докато го правеше, забеляза, че върху дланта ѝ пламтеше една-единствена капчица кръв — тъмночервена сълзица. Символ на живота, тя би трябвало да вдъхва увереност. Още веднъж бе преживяла индиферентността на мъжа си. Ала не, поради това, че не можеше сама да оплаче себе си, тя си помисли, че някой друг плачеше за нея, за всичко онова, което тя жертваше, само и само да оцелее.

До края на първата им седмица в Мейн Ана не успя да намери нито една раковина с двойна черупка. Нещо повече, бе започнала да осъзнава, че този плаж бе всъщност доста гол. С всеки изминал ден удължаваше разходките си по пясъчната ивица — онова там, в далечината, фар ли беше? — ала усилията ѝ бяха възнаградени съвсем нищожно. На втората сутрин, след като започна издирванията си, тя намери още една половинка от стридена раковина. В сряда откри малка, досущ като на охлюв черупка с нежни извивки. В четвъртък и петък обаче нямаше съвсем никакъв късмет. Всичко, което намери, бе строшено или нащърбено. И макар да съзнаваше, че бе глупаво, не можеше да не изпита дълбоко разочарование.

Поглеждайки часовника си за десети път онзи петък, тя въздъхна дълбоко и сантиментално. Трябваше да се върне в къщата. *Веднага.*

Както винаги я обзе угнетяващо чувство, което съпроводи мисълта ѝ за завръщане у дома, въпреки че се опита да се обнадее от факта, че вечерта щеше да пристигне дъщеря ѝ. Да, един чудесен уикенд с Мег — тъкмо от това се нуждаеше сега.

Онази петъчна сутрин Слоун гледаше как Ана си отива от плажа. Всъщност, той я бе наблюдавал да си тръгва всеки ден тази седмица. Нямаше и представа защо се бе върнал на плажа във вторник. Като си лягаше в понеделник вечерта, нямаше подобно намерение. Просто се улови, че на сутринта стана и затича пак към мястото, където бе видял русокосата непозната, която, както бе заключил, бе наела близката къща. Тогава се бе опитал, опитваше се и сега, да се убеди, че не това бе мотивирало завръщането му. В крайна сметка тя бе нарушила уединението му. В крайна сметка, тя бе нашественичка в неговия плаж. Ако трябваше обаче честно да обясни мотивацията си, то тя навярно имаше нещо общо с нейното радостно изражение, когато бе намерила раковината. Никога не е бил свидетел на такова върховно щастие, а фактът, че негов източник бе едно тъй дребно нещице, го бе заинтригувал. Що за жена бе тази, която можеше да изпита такова всепоглъщащо удоволствие от нещо тъй невероятно малко?

От друга страна, що за жена ще е тая, която ще се разочарова толкова силно, когато не намери раковина? И вчера, и днес не намери и разочарованието ѝ бе съвсем очевидно. То се мержелееше като злокобен облак в слънчев ден. Той самият бе изпитал разочарование, като нея, и това му бе напълно непонятно. Сякаш нейното разочарование бе станало и негово.

Стегни се, Маршъл. Та ти дори не познаваш тази жена.

Въпросът за самоличността ѝ все още бродеше из съзнанието му, когато отиде в смесения магазин на Гудж. Всеки петък той по навик пазареше продукти за идващата седмица. Тъй като се задоволяваше с малко, не виждаше смисъл да пътува до големите супермаркети в Камдън и Рокпорт. Освен това му харесваше старомодността на магазинчето старият под, който поскърцваше при всяка стъпка, нашареният с белези тезгях, върху който бе кацнал старовремски касов апарат, белият дребен пудел, проснал се на пода, досущ като локва, ароматът на печено кафе. Единственото нещо, което не харесваше особено, бе собственичката. Инес Гудж бе странна птица, която, освен ако не грешеше, знаеше всичко, случващо се в града.

След като постави хляба, млякото и яйцата върху тезгяха до другите си покупки, Слоун се усмихна и я поласка:

— Кафето мирише хубаво.

Инес Гудж, пристегнала косата си в такъв стегнат кок, че заплашваше да издърпа и ъгълчетата на очите ѝ, отвърна превзето, точно и с неоспорима гордост:

— Прясно опечено, току-що смляно.

— Тогава просто се налага да взема четвърт кило — рече Слоун.

Изражението на Инес подсказваше, че не бе ни най-малко изненадана, дето клиентът ѝ не можа да устои да купи от кафето. Пристъпи с поскърцащите си високи обувки към кафемелачката и рече:

— Обикновено колумбийско кафе. Не е от онези модни боклуци, които някои се опитват да пробутат вместо кафе. А не е и декофеинизирано.

— Не мога да устоя на подобно нещо — засмя се Слоун.

Инес изсумтя: *знам, че не можеш да устоиш.*

— Пък и изобщо не обичам декофеинизираното.

Ново изсумтяване: *естествено, че не го обичаш.*

Междувременно Инес бе изтеглила четвърт кафе, бе го метнала на тезгяха и бе започнала да инкасира покупките на Слоун.

— Знаете ли най-близката до фара къща?

Инес се сепна.

— Къщата на О'Брайън? Или беше на О'Дей? Никога не мога да запомням имена на тези хора.

Слоун бе готов да си промени мнението: може би не бе чак такава клюкарка, за каквато я бе сметнал, ала тя не се помая да се прояви като професионална.

— Няма значение чия е, сега за лятото са я наели семейство Рейми — това тя обяви с абсолютна увереност, докато сборуваеше сумата. — Нали знаете, братът на Кари Рейми. — Тя изцъка с език. — Горкият човек. Получил е удар. Не може да върви, не може да говори. Роден е тук, в Кукс Бей. Прадядо му — намръщи се тя, — или може би е прапрадядо му? Както и да е, той е от основателите на града. Добро семейство. Добри католици. Да, наистина... добро семейство... горкичкият човек... и каква храбра съпруга.

Съпруга.

Слоун не се изненада, като чу думата. В края на краищата повечето от жените на възрастта на русокосата бяха омъжени, но дори и да не беше, той не бе ни най-малко заинтересован да търси връзка. Беше прекалено зает да туря в ред собствения си живот, за да се главоболи да търси в него място и на друг човек. И все пак, образът на непознатата долиташе в съзнанието му — златистата ѝ разрошена коса, лицето ѝ, озарено от радост, когато намери раковина, самата раковина, стисната в юмрука, който тя притисна към сърцето си.

— Трийсет и два долара и дванайсет — обяви Инес Гудж и прекъсна грубо мислите на Слоун.

Той бръкна за портфейла си, а тя се зае да пъха в торби покупките му. За броени секунди той постави парите на тезгяха, прибра портфейла си и взе двете торби.

— Благодаря — кимна той и се запъти към вратата.

— Защо се заинтересувахте от семейство Рейми?

Слоун се обърна.

— Аз... въз... — стори ми се, че видях някого на плажа.

Инес Гудж кимна, сякаш в думите му имаше смисъл. Сетне, с тон, отново изпълнен със съжаление, тя повтори:

— Хубаво семейство... горкият човек... каква храбра жена.

Хубава жена, помисли си Слоун, изненадвайки себе си с това признание и все пак с готовност прие предположението, че човек би трябвало да е сляп, за да не забележи красотата ѝ. Някъде дълбоко в съзнанието си обаче той взе решение повече да не ходи да я гледа. Докато стигне до хижата на фара, това решение вече бе извървяло пътя от дълбочината на съзнанието му до неговата повърхност. В крайна сметка бе едно разумно решение и той твърдо го отстоя през целия ден.

СЕДМА ГЛАВА

На следващата сутрин, когато Слоун намери малката раковина, чиято вътрешност бе сякаш обагрена във всички цветове на дъгата, си рече, че няма никакъв избор. Беше морално задължен да направи така, че *тя* да я получи. По-удобно му бе да пренебрегне факта, че се бе зарекъл повече да не се занимава с тази жена, *омъжената* жена, наела онази къща. Самозалъгваше се, че не бе бягал съзнателно със сведени надолу очи, в търсене на заровеното богатство из пясъка.

Ускорил крачка, опитвайки се да изпревари изгряващото слънце, той достигна онова плажче, където тя се появяваше всеки ден през тази седмица. Ако се придържаше стриктно към разписанието си, щеше да пристигне някъде към шест и половина, щеше да търси раковини, сетне, към седем, щеше да се втурне към къщата. Слоун погледна часовника си. Показваше шест и четиринайсет минути. Огледа се къде да остави раковината и реши да я пусне край изхвърлено от морето дърво с надеждата, че тя ще я забележи, без да ѝ изглежда, че работата е нагласена. После се отправи към обичайното си скривалище.

Мина шест и двайсет. Шест и двайсет и пет, шест и трийсет. Трябва да пристигне всеки миг, помисли си Слоун, усещаше как се заражда приятното чувство на очакването. Колкото и да бе странно, той бе започнал да се чувства свързан с тази жена. Като я гледаше, като споделяше радостта ѝ при намирането на раковина и разочарованието ѝ, когато не успееше, у него се породихо някакво родство — може би приятелство? Налагаше се непрекъснато да си припомня, че бяха непознати, че дори не знаеха и имената си, че може би тя щеше да се ядоса много, ако разбере, че той нарушава уединението ѝ.

В седем без двайсет Слоун вече бе склонен да допусне, че тя нямаше да се появи. Десет минути по-късно допускането се превърна във възможност. В седем часа — часът, в който тя обикновено си тръгваше от плажа, възможността се превърна в реалност. Нямаше да дойде. Толкова просто и ясно. Приятното му чувство на очакване се

превърна в чисто разочарование, тъй силно, че го разтревожи. Остави раковината (може би щеше да дойде по-късно) и се отправи към фара, мислеше си, че така е по-добре. Прекалено силно се бе увлякъл по хубавата непозната. А ако трябва да бъдем по-точни, тя бе навлязла прекалено много в живота му.

Да, помисли си той, ще я остави сама да си намира раковините. Не му влизаше изобщо в работата. Тази раковина изобщо не му бе работа. И той отново пренебрегна факта, че се самозаблуждава. Пренебрегваше факта, че дори и да станеше потоп или да нахлуеше приливът, той пак щеше да се яви, рано-рано, още на следващата сутрин, с нова раковина, стига да я намери.

Беше почти осем, когато Ана се отправи към плажа. Беше ѝ се искало да отиде по-рано, но не успя. Уикендите бяха непредвидими сами за себе си. След като болногледачът почиваше в събота и неделя, грижите за Джак се стоварваха изцяло върху нея — както и нощните дежурства през цялата седмица. След удара му тя вече не помнеше какво бе човек да спи през нощта. Ставаше поне три или четири пъти да го нагледа, понякога го намираще буден, ала по-често подозираше, че се преструваше, на заспал. През уикенда Мег ѝ се бе притекла на помощ и това бе причината да намери малко време и за себе си. След закуската Мег бе настояла тя да проведе обичайните рехабилитационни процедури на баща си. Ана ѝ бе позволила, просто защото знаеше, че Джак щеше да положи повече усилия с дъщеря си, отколкото с нея.

Тази мисъл породил пареща болка, но, както винаги, Ана превключил на режим оцеляване и болката скоро стихнал и ѝ позволи да се съсредоточи върху топлината на слънцето, на знойната съблазън на ромонящото море. Вдигнал лице, за да почувства солената му песен, оставил се тоновете ѝ да облеят лицето ѝ и да проникнат дълбоко в душата ѝ. Потрябвал ѝ само минути, за да разбере, че тази събота океанът възнамерявал да бъде хапещ и злонравен. Обходи района, окупиран от гладни чайки, ала целият ѝ добив бяха шепа нацърбени черупки, които захвърли в морето с една въздишка. Никога нямал да намери истинска двойна раковина по този начин. Тъкмо бе решила да се завръща в къщата, когато забелязал дървото, изхвърлено от морето. Може би ако то бе изхвърлено през нощта, съществувал възможност морето да бе изхвърлило и някоя раковина. Ана още не бе приближила

много до дървото, украсено от разхвърляни, саблевидни водорасли, когато забеляза раковината.

И колко красива бе тя!

Малка, сива, с кафяви и розови петна — не бе по-голяма от петак, съвсем крехка на вид, ала като я взе, усети необичайната ѝ тежина. Онова животно, което носеше този свой спираловиден дом, в никой случай не бе слабо. Силата на животното, съчетана с безупречното съвършенство на раковината, достави удоволствие на Ана. Да, помисли си тя, запътила се към дома, засега това бе любимата ѝ раковина.

И какъв късмет, че я намери!

На следващата сутрин Ана се изненада да намери на същото място още една раковина, ала тъй като закъсняваше — приближаваше девет — наистина не разполагаше с повече време, освен да благодари на онази неизвестна сила, която я бе дарила тъй щедро. Докато тичаше към къщата, тя си помисли за всичко онова, което ѝ предстоеше. Джак бе прекарал необикновено неспокойна нощ, беше ѝ се наложило да става по-често от обичайното. Най-накрая просто стана и зачака утрото и началото на новия ден. Дори и Мег бе ставала няколко пъти, ала Ана настоя да си легне; боеше се, че ако не се наспи, щеше да задреме, докато шофира по обратния път към колежа. Заминаването на Мег следобед я натъжи. Или бе просто натъжена от това, че оставаше сама с Джак?

След като влезе в къщата, Ана се запъти към кухнята. Завари там Мег да си налива чаша кафе. Като видя майка си, тя пресегна за втора чаша.

— Връщаш се толкова скоро? — попита младата жена.

— Да — отвърна Ана и добави: — Не исках да се разделям за дълго от любимата си дъщеря.

Мег се усмихна, отмахна кичурите медноруса коса, които се бяха отскубнали от плитката, която се спускаше по гърба ѝ чак до бедрата.

— Аз съм *единствената* ти дъщеря, мамо.

— Това са подробности — отвърна Ана.

Независимо колко често Ана виждаше Мег да се усмихва, за нея това бе все едно, че я откриваше отново. Спомняше си с кристална яснота първия път, когато видя тази усмивка. Това бе мигът, в който сестрата положи новороденото в ръцете на майка му. Всички твърдяха,

че малките бебета не се усмихват, но очевидно не бе така. Мегън Елизабет Рейми, макар и само на броени минути възраст, *се беше усмихнала* и никой не би могъл да убеди Ана в обратното. И оттогава насам се усмихваше, с усмивка, която винаги стопляше големите ѝ кръгли очи... и сърцето на майка ѝ.

Дори и Джак, толкова горд баща, че щеше да се пръсне, се съгласи, че току-що родената им дъщеря се бе усмихнала. Ана си спомни как бе прокарал кокалчетата на ръката си по миниатюрната, съвършена устица на бебето и как същите кокалчета бяха погалили и нейната собствена буза — жест равнозначен на: *Обичам те*, на простичко: *Благодаря ти за това, че роди това дете*. Ана ценеше много тези спомени. Те бяха отблясъци от онзи период на брака им, в който тя и Джак бяха щастливи. За съжаление това време отдавна бе минало и никога нямаше да се върне. И както винаги, спомените насочиха мислите на Ана към мъжа ѝ.

— Как минаха упражненията?

След като зададе въпроса, Ана се насочи към масата, с чаша кафе в едната и с раковината в другата си ръка.

— Направи всички движения. И комай това бе всичко.

Ана въздъхна.

— И Кен Ларсен казва същото.

— Той е потиснат, мамо. Трябва да приемеш този факт. Повечето пострадали от удар преминават през период на депресия.

Ана не изтъкна факта, че повечето пострадали от удар *преодоляваха* депресията и се бореха да възвърнат здравето си. Вместо това каза:

— Надявах се, че идването ни в Мейн ще му се отрази по-здравословно.

— Но вие сте тук само от седмица! Почакай. Дай на татко време.

Ана се усмихна, макар това да бе само притворна проява на оптимизъм.

— Права си, разбира се.

Ако Ана се бе надявала да получи ответна усмивка, то тя жестоко се разочарова. Мег изглеждаше съвсем сериозна и рече:

— Безпокоя се за теб.

Ана я изгледа с невярващи очи.

— За мен ли?

— Ти си изтощена — както физически, така и емоционално. Трябва да наемеш някого за уикендите и за през нощта. Няколко спокойни нощи ще ти се отразят добре. Ти изобщо не си почиваш.

— Добре съм — рече Ана, опитвайки се тонът ѝ да прозвучи истински; искаше ѝ се под очите ѝ да ги няма онези противоречащи на думите ѝ кръгове. Когато стана ясно, че Мег щеше да продължи, Ана побърза да приключи темата. — Наистина, добре съм.

Този път Мег се усмихна.

— Трудно е да се каже дали съм наследила ината си от теб или от татко.

— Май не си имала богат избор. — И като пресегна за чашата си, Ана добави: — Хайде, изпивай си кафето, че ме чака обедът.

Вдигнала чашата си, Мег рече:

— О, забравих да ти кажа! Леля Кари се обади и каза, че ще донесе обяд след църковната служба. Каза, че ще е тук около дванайсет и половина или един.

— Колко мило — рече Ана, облекчена, че поне едно от задълженията бе отпаднало от плещите ѝ.

Запита се обаче дали посещението на Кари не бе преднамерено целенасочено. Чувствителна до крайност, Кари изглежда винаги усещаше кога човек се нуждае от емоционална подкрепа. Ана смяташе, че тъкмо поради това Кари често изглеждаше като човек с наочници. Тя просто се нуждаеше от защита пред чуждата болка, болка, която възприемаше твърде лично и остро. Да, можеше да се обзаложи, че Кари щеше да дойде, за да бъде при нея, след като си тръгнеше Мег. Само при мисълта за отпътуването на дъщеря ѝ сърцето на Ана се сви.

— Веднага... тъъ... след обяда ли си тръгваш? — попита Ана, опитвайки тонът ѝ да прозвучи небрежно.

Мег усети настроението на майка си и отвърна тихо, като сложи длан върху ръката на майка си.

— Да. Не по-късно от два. Трябва да се върна навреме.

Борейки се със самотата, която вече изпитваше, Ана отвърна:

— Знам, знам, мила.

Сякаш без желание, Мег добави:

— Няма да мога да си дойда другия уикенд. Следващия понеделник ми предстои огромен тест по анатомия и ще трябва да се

подготвя.

— Разбирам, Мег. Ти си имаш свой живот и това е нормално. Баща ти и аз ще се справим. А имам и професионалната помощ на леля ти Кари. — Измъкна ръката си изпод дланта на дъщеря си, отхвърли онова, което би желала най-силно — да стисне ръката на дъщеря си и да не я пуска — потупа я по дланта и се изправи: — Хайде да идем да сгънем прането, което донесе.

Мег също стана, взе и чашата, и раковината.

— Да я сложа ли при непрестанно растящата ти колекция върху перваза?

Ана сведе очи и видя раковината. И отново се сепна от мисълта колко странно бе, че бе намерила и двете раковини на *едно и също* място; отдаде го обаче на просто съвпадение.

— Да, моля те — кимна тя.

С идването на Кари в къщата сякаш засия небесна дъга. Облечена в потресавача розова рокля, която би трябвало да не отива на кестенявата ѝ коса, ала не бе така, тя лееше обичайните си оптимистични приказки. Четиримата обядваха в спалнята на Джак и за пръв път тази седмица в нея се възцари смехът.

— Джак ме предизвика да се покатеря на онази ябълка — започна Кари и продължи с палава усмивка:

— И това бе след като ме накарал да изям толкова зелени ябълки, достатъчни да разболеят десетина възрастни. Както и да е — продължи тя, поправяйки един от гребените в прическата си, — катеря се аз и тъкмо стигам до средата, когато той изкрещява, че идва мама. Знаех какво означава това, защото тя вече ни бе предупредила да не приближаваме това дърво. Е, спуска се Джак, аз — подире му, но изгубих равновесие и тупнах на земята.

— Удари ли се? — попита Мег, както винаги очарована от миналите истории.

— Дали съм се ударила ли? — повтори Кари. — Паднах право по гръб, въздухът ми излезе, помислих си, че умирам и се молах да е така, защото ако не бях умряла, мама щеше да ме убие. Счупих си ръката не на едно, а на три места. И на всичкото отгоре — това е самата истина, бога ми — в клиниката, докато доктор Гудман се опитваше да ме гипсира, си навехнах глезена. Сестрата искаше да ми сложи

обезболяваща инжекция, а аз тичах из стаята, опитвайки се да избягам от иглата.

Мег се разсмя. Джак се усмихна. Ана се запита защо не можеше винаги да бе така.

— И за капак — продължи Кари, — през нощта от всичките онези зелени ябълки, които бях изяла, ми призля като на преяло куче. Каква картинка само бях: едната ми ръка гипсирана, с другата съм се уловила за тоалетната чиния, сякаш от това зависи животът ми, а подутият ми глезен — два пъти по-голям от обикновено. — Кари погледна Мег. — А баща ти дори няма доблестта да му прилошее от ябълките, макар да изяде два пъти повече от мен. Казвам ти, Мег, баща ти винаги успяваше да ме ввлече в най-лошите бели.

Джак се усмихна и пресегна за бележника и писалката си. Надраска в него: „Но останах при теб“.

Усмивката на Кари се смекчи и тя посегна за ръката на брат си.

— Да, остана до леглото ми през цялата нощ.

Като видя как се бяха преплели ръцете на Кари и на Джак, Ана усети тежест в гърдите. Тя не си позволяваше подобна интимност с мъжа си. Не можеше, без да рискува да бъде отхвърлена. Ана се изправи и започна да събира чиниите от обяда.

— Дай да ти помогна — рече Кари.

— Не, не, стой и си говорете с Джак.

Едва остави чиниите в мивката и се появи Мег.

— Аз... аз най-добре да тръгвам.

Ана се усмихна и избърса мокрите си ръце в кърпата за чинии. Не искаше дъщеря ѝ да разбере колко много щеше да ѝ липсва. Вместо това рече весело:

— Карай внимателно и довечера ми се обади, за да знам, че си се прибрала без произшествия.

— Да, госпожо.

— И учи здравата.

— Да, госпожо.

— И... дано скоро се освободиш да дойдеш.

Ана понечи да прегърне дъщеря си в същия момент, в който го стори и тя. Прегръдката им бе бърза и силна. Ана така и искаше да бъде. Иначе не бе сигурна, че ще е в състояние да я пусне. Зад гърба ѝ Мег рече:

— Само ще ида да кажа довиждане на татко.

Ана знаеше, че след като поговореше с баща си, Мег щеше да си тръгне и че нямаше да се върне да говори с нея. Бяха постигнали мълчаливо съгласие относно този единствен ритуал на сбогуване. Ана подозираше, че и на Мег не ѝ се тръгваше, тъй както и самата тя не искаше дъщеря ѝ да заминава. Освен това Ана избягваше да гледа как дъщеря ѝ си взема довиждане с баща си, отчасти защото искаше да им предостави известно уединение, а отчасти защото за нея бе болезнено да вижда как Джак проявява към дъщеря си онази нежност, от която тя така отчаяно се нуждаеше.

Няколко минути по-късно Ана чу Кари да влиза в кухнята.

— Е, Мег си тръгна — обяви тя.

Ана изтри съвсем чистия тезгях.

— Добре. Искам да се върне в колежа, преди да е мръкнало.

— Изглежда добре, въпреки това страхотно натоварване в медицинския колеж.

Ана се усмихна.

— На нейна страна е младостта.

— Да — кимна Кари. Променяйки темата на разговора, тя продължи: — Мисля, че и Джак изглежда добре, не намираш ли?

Ана си помисли, че Кари отново гледаше на света през розовите си очила. Джак не изглеждаше добре. Изглеждаше уморен, отчужден, разсеян. Дотук морето не му помагаше, не помагаше и на двамата. Дотук то не бе проявило възстановителните си способности, ала Ана си припомни, че не биваше да очаква прекалено много толкова скоро.

Очевидно въпросът бе реторичен, защото Кари не изчака да ѝ отговорят.

— Да се върнете в Мейн бе добра идея. А докато си тук — смени бързо темата тя, — ще трябва да се погрижиш и за себе си. Виждаш ми се изтощена.

Ана вдигна поглед от съдомиялната машина. Забележката на зълва ѝ не я изненада. Нима умората ѝ бе очевидна дори и за Кари, с нейния розов поглед към света, нима и тя я бе забелязала?

— Естествено, не би могло и да бъде другояче — продължи Кари. — Ти си неотменно до Джак денем и нощем, откак получи удара.

— Нищо ми няма — рече Ана и подреди чиниите в равни редици.

— Нуждаеш се от помощ нощем. Ако я имаш, ще можеш да се напиваш добре.

— Все едно слушам Мег.

— Е, тогава защо не ни послушаш?

— Наистина ми няма нищо. Особено сега пък, когато имаме болногледач през деня.

Ана не бе много наясно защо се съпротивляваше толкова много. Един бог само знаеше колко изтощена се чувстваше. Това навярно имаше нещо общо с предаността ѝ. Дори и Джак да проявяваше склонност да ѝ обърне гръб, тя не можеше да стори същото.

— Добре съм — повтори Ана и се опита безуспешно да се усмихне.

— Инатиш се.

Усмивката на Ана се разтегли, този път бе искрена.

— Вие с Мег да не би да сте се наговорили?

— Не, което още веднъж потвърждава мнението ми — и преди Ана да успее да отговори, Кари продължи:

— Виж какво, хайде да сключим сделка. Ще изоставя темата, ако се съ согласиш да обядваме в града в сряда. — И за да предотврати очакваното възражение, тя добави:

— Нека болногледачът си свърши работата, за която си го наела. — Последва пауза и сетне: — Става ли?

Ана се поколеба, но само за миг.

— Става — кимна тя. Помисли си, че може би излизането щеше да ѝ се отрази добре. Освен това имаше чувството, че Кари нямаше никакво намерение да се откаже, ако не стане на нейното.

Когато в понеделник сутринта Ана намери трета раковина точно на мястото, където бе открила и първите две, ѝ хрумна мисълта, че някой ги оставяше там за нея. При вида на четвъртата във вторник сутринта вече имаше малко съмнения, а петата в сряда разсея и тях.

Но кой оставяше раковините? И защо?

Докато се питаше, Ана се огледа. Огледа внимателно плажа, сякаш отговорите се криеха някъде тук, наблизо. Погледът ѝ се понесе

надясно, към фара. Макар да не можеше да го види от мястото, където стоеше, тя знаеше, че се намира на половин миля разстояние от плажа. През ясните нощи виждаше лъча му, чуваше тифона при мъгла. Живееше ли някой там? Или беше автоматичен фар, а хижата на фаропазача бе празна? А ако в нея живееше някой, той ли бе човекът, който ѝ оставяше раковините?

Хрумна и една мисъл. Откъде този човек знаеше, че тя събира раковини. Освен ако... Зловещо предчувствие предизвика тръпките, които пробягаха по гърба ѝ. Нима някой я наблюдаваше? Нима някой бе свидетел на сутрешния ѝ ритуал по търсене на раковини? О, Господи, помисли си тя с разтуптяно сърце, нима я следеше някой извратен тип? Тя бързо се огледа отново. И също тъй бързо осъзна несъстоятелността на страховете си. Онзи, който оставяше раковините, нямаше лоши помисли. В това бе сигурна, макар и за нищо на света да не можеше да обясни защо. Ала тя не толкова *знаеше*, колкото *усещаше* това, дълбоко в сърцето си, където имаше място само за истината.

— Видя ли, нали ти казвах, че имаш нужда да излезеш? — каза ѝ Кари, докато обядваха по-късно същия ден.

Седяха с Ана край масата под сивия чадър на задната веранда на „Усмехнатият щурец“. Ресторантът, пълен с народ, бе кацнал над изящен, разпенен водопад. Потокът се носеше над редици пръснати, остри, стърчащи камъни и се спускаше към пристанището, създавайки по пътя си нежния шум на ромоняща вода. Над него се носеше остро коу-коу на ровещите се из сметта гларуси и квакането на канадските гъски — и двата вида бяха почти питомни, поради свързания си с хората начин на живот.

Ана вдигна поглед от димящата купа със супа от стриди. Трябваше да си признае, че излизането наистина бе чудесно, чувстваше се някак освободена. Трудно бе обаче да се прецени какво бе изпитал Джак, когато му съобщи, че ще обядва със зълва си. Само кимна и продължи да пъха клечките в дупките на квадратната дъска — упражнение за възвръщането на координацията на ръцете. При нормални обстоятелства, без дори да знае дали е необходимо да се защитава, Ана би опитала да обясни как я бе изнудила Кари. Сега

обаче не обели и дума. След като тази сутрин откри поредната раковина, ѝ бе хрумнало нещо. Може би Кари щеше да е в състояние да отговори на въпроса, който владееше ума ѝ от сутринта насам. Сега единственото, което трябваше да направи, бе да зададе въпрос, без да предизвика контравъпроси от страна на Кари.

Усмехната, Ана отговори:

— Права беше. *Наистина* имах нужда да изляза.

— Нали ти казвах — рече Кари. — А сега пък, след като излезе, ще пазаруваме заедно.

— Мислех си, че трябва да се върнеш на работа.

— Доктор Гудман почива винаги в сряда следобед, което означава, че мога да си позволя голяма обедна почивка. И така... — добави тя с дяволито пламъче в очите — отиваме в Модната къща. Там ще има разпродажба.

— Но аз всъщност нямам нужда...

— Глупости, всяка жена се нуждае от това-онова.

Ана не си спомняше кога за последен път бе ходила на пазар. Определено не го бе правила след удара на Джак. Но дори и преди това посещаваха съвсем малко места, откъдето човек да попълни гардероба си. Сивите пуловери се бяха превърнали в своего рода нейна униформа. Затворническа униформа? Може би в известен смисъл това бе точно така. Не че мъжът ѝ, поради диабета си, не можеше да излиза. Просто с течение на времето той излизаше все по-рядко и по-рядко.

— Между другото — добави Кари, очевидно решила, че въпросът с пазаруването е решен, — доктор Гудман спомена, че щял да намине да види Джак. Ако не днес, то в някой от следващите дни.

— Чудесно — рече Ана. И след кратка пауза, с разтуптяно сърце попита: — Нали знаеш онзи фар на нос Пенъбскот?

— „Орловото гнездо“ ли?

— Предполагам, че е той — кимна Ана и добави небрежно: — Дали живее някой там?

— Да. Между другото — той е приятел на Харпър. Мъж на име Маршъл. Слоун Маршъл. Живее там от два или три месеца. Фарът естествено е автоматичен, но хижата на фаропазача е общинска собственост и общината се опитва да я дава под наем. Нали знаеш как запада една къща, ако никой не живее в нея.

И въпреки че Кари продължи да бърбри, Ана се улови, че я слушаше само с половин ухо. Единственото, което успя да разбере, бе само името Слоун Маршъл. Дали той бе човекът, който ѝ оставяше раковините? Той ли я бе забелязал да търси черупки? Той ли бе, който...

— Защо питаш?

Въпросът, макар и да не беше неочакван, изтръгна Ана от унесеността ѝ. И опитвайки се отново думите ѝ да прозвучат небрежно, тя рече:

— Ей така, без особени причини. Забелязах някого на плажа и след като най-близката къща е на две-три мили разстояние, си помислих, че може би хижата е обитавана.

Излъга, знаеше, че излъга, но това бе съвсем, съвсем мъничка лъжа. Някой наистина е бил на плажа. Само дете не го бе видяла.

— Висок, чернокос, черноок?

Ана сви рамене.

— Не можах да го видя добре отдалеко.

— Обзалагам се, че е бил Слоун. Той е много свестен мъж, но повечето време предпочита самотата. Нещо като отшелник.

Щом мъжът от фара предпочита самотата, то дали не съм направила погрешно заключение, помисли си Ана. Може би в крайна сметка нейният дарител не бе този мистериозен, саможив Слоун Маршъл. От друга страна, обаче, онзи човек си държеше на уединението и само ѝ оставяше раковини, като визитната си картичка.

През следващите няколко часа, макар и да изглеждаше заета с други неща — да довърши обяда си, да се наслади на пълните с цветя кофи по тротоара край Модната къща — името на Слоун Маршъл не излизаше от ума на Ана.

— Само това ли ще вземеш? — попита я Кари; в тона ѝ се прокрадна скептицизъм, а ръцете ѝ бяха отрупани с купчина по цигански пъстри дрехи.

Ана погледна единствената вещ в ръцете си.

— Мег си търсеше черен колан. Помислих си да ѝ го взема за рождения ден следващия месец.

— Пак питам: само това ли ще вземеш? — И преди Ана да успее да отвърне, Кари продължи: — Къде е онази блуза, дето ти хареса?

Преди малко Ана се бе възхитила на една дантелена блуза с висока яка, напомняща стила на викторианската епоха.

— Наистина нямам нужда от нищо.

Кари понечи да възрази, но Ана повтори с властен тон, неподлежащ на възражение:

— Нямам нужда от нищо.

Като се върна у дома, обядът и веселото пазаруване бързо бяха забравени, удавени в обичайните и неотложни задължения. Джак не бе прекарал най-добрия си следобед. След като болногледачът си тръгна в три, Ана държеше под око мъжа си, което продължи да прави и след инжекцията инсулин в шест и половина, и по-нататък през нощта.

След като ходи на няколко пъти в спалнята на Джак, около полунощ тя реши да подремне малко.

Докато махаше покривката на леглото, Ана чу шумолене на хартия и, вдигайки очи, видя торбичката с емблемата на Модната къща. Сякаш бе излизала с Кари преди цяла вечност, сякаш животът ѝ се отмерваше от някакъв забавен часовник, който пленяваше времето, и го държеше като свой затворник. Взе торбичката и я сложи върху раклата. Странно, но мислите ѝ се върнаха на онази блуза, която не бе взела. Истината бе, че не я купи, защото нямаше кой да ѝ каже колко красива ще изглежда в нея.

Красива.

Всяка жена има нужда от време на време да ѝ казват, че е хубава.

Изглеждаш много красива. Ана си представи как Джак изрича тези думи, досущ както преди хиляда години. *Ела насам, моя прекрасна лейди.*

Докато тези сладки думи танцуваха в мислите ѝ, Ана се престори, че усеща и също тъй сладките милувки на мъжа си — топлите му устни върху своите, мекото докосване на пръстите му по възбудената ѝ кожа, нежното сливане на две тела. Ана притвори очи — спомняше си какво означаваше да се чувстваш красива, какво означаваше да се чувстваш *жена*. Тъжно, но ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно да си спомни и двете.

ОСМА ГЛАВА

Въпреки че спеше малко и неспокойно, Ана се събуждаше рано и винаги в приповдигнато настроение. Опитваше се да пренебрегва преминаващата през тялото ѝ възбуда, още повече пък — нейния източник, но се проваляше отчаяно да се справи и с двете. И когато болногледачът пристигаше и тя можеше да излезе, се чувстваше досущ като кобилка, държана твърде дълго затворена и вече дъвчеща от нетърпение юздата.

Застави се да намали хода си и пое към плажа и към раковината, която, сигурна бе, я очакваше там. Ами ако тази сутрин нямаше раковина? Ами ако намерените — досега пет — черупки все на едно и също място не бе нищо друго, освен невероятно съвпадение? Не, не можеше да повярва в това. Не искаше да повярва. Откакто бе стигнала до заключението, че някой оставяше раковините за нея, тя се наслаждаваше на някакво стоплящо чувство, което съпровождаше това ѝ откритие. Радваше се на възможността да открие приятел.

Приятел ли?

Що за странна дума избрах, помисли си Ана, а стъпките ѝ, които се стараеше да забави, сами се ускориха. Колкото обаче и да се опитваше, не можеше да намери по-подходяща дума. Тя *наистина* имаше чувството, че е по някакъв начин свързана с човека, който ѝ подаряваше раковините. Дали това бе саможивият Слоун Маршъл, който живееше в хижата на фара?

След като излезе на плажа, Ана забеляза, че изхвърленото от морето дърво бе почти изчезнало. През нощта морето си бе взело обратно голяма част от него и бе оставило само чепат, гниещ, пепеляв на цвят клон. Сърцето на Ана се сви при мисълта, че може би морето бе откраднало и нейната раковина. Кой знае защо бе напълно сигурна, че ѝ бе оставена черупка.

Ускорила крачка, отмахвайки разрошените от вятъра кичури коса от очите си, тя приближи останките от дървото. Не забеляза нищо, което да приличаше на раковина. Сърцето ѝ, което малко преди това се

бе свило, сега сякаш спря да бие. Необяснимо защо, но изпита жестоко, пронизващо разочарование. И сякаш дървото ѝ бе виновно, тя го ритна. Чак тогава видя кръга, изписан върху влажния пясък. Вътре в него лежеше раковина, голяма колкото палеца ѝ и бяла като първи сняг.

Наведе се, взе малката черупка и видя колко крехка и колко безупречна бе тя. Внимателно я обърна и разгледа от вътрешната страна — фино назъбена и оцветена в нюансите на нежнорозово. Изгубила сякаш нещо много ценно и поради това стойността му се бе удвоила, Ана сви ръка около миниатюрната черупка. Взряна в посока на фара, тя вече знаеше, че повече не можеше да има никакви съмнения, че някой ѝ оставяше тези раковини. Съвпаденията не разполагаха със способността да очертаят кръг върху пясъка. И какво изпита от премахването на съмненията? Задоволство. Връзката ѝ с този непознат, този незнаен приятел, стана още по-силна.

Ана не можа да определи кога мисълта и хрумна за пръв път. Може би по обратния път към дома или в мига, когато поставяше раковината на перваза. А може би когато се опитваше да разговаря с мъжа си — също тъй непознат, макар и прекарала по-голямата част от съзнателния си живот с него — и който определено предпочете мълчанието. Няма значение, след като идеята се бе породила, Ана се хвана за нея, досущ като удавник за сламка. Щяха да са необходими известни усилия, но Ана бе твърдо решена да заложи капан за мистериозния дарител.

Да, помисли си тя, крайно време е да се срещнат.

На следващата сутрин Слоун се събуди внезапно. Както винаги след кошмарите, той потърси някакво занимание за съзнанието си — погледна светещия циферблат на часовника, който показваше, че почти бе време за ставане, после — раковината, която щеше по-късно да подари на нея, замисли се за вчерашната ѝ реакция. Знаеше, че малката раковина бе трудна за намиране, затова бе очертал около нея кръг. Правилно ли бе постъпил? Правилно ли бе постъпил още с установяването на ритуала по оставянето на раковините? Може би не, допусна честно той, макар и пак така честно да си призна, че не изпитваше ни най-малко угризение.

Стана, взе анцуга от стола, навлече го и завърза маратонките си. Отиде в кухнята, сложи кафеника, мушна раковината в джоба си и взе слънчевите си очила. Нямаше нужда от тях — зората едва се пукваше — но винаги ги вземаше, като излизаше от къщата. Те му служеха като прикритие от другите. А може би и начин да се скрие сам от *себе си*?

Може би, помисли си той.

Пристигна на плажа с обичайното си, равномерно темпо. След по-малко от десет минути, когато слънцето вече надникваше над тънката линия на хоризонта, Слоун стигна до вече познатото местенце на плажа. Дървото бе изчезнало напълно. Бръкна в джоба, извади раковината и тъкмо се готвеше да я остави, когато усети присъствието ѝ.

Нейното присъствие.

Беше сигурен в това. По-сигурен, отколкото за каквото и да било друго през целия си живот. Усецаше се сякаш обграден, обсаден, попаднал в крехък капан. Любопитно обаче не се чувстваше ни най-малко заплашен. Тъкмо обратното — обзет бе от очакване, от приповдигнатост на духа.

Завъртя се на пети и я потърси. Огледа плажа, скалите, началото на горичката. В нея през нощта се виеха сенки, криеха се тайнствени фантоми, които на дневна светлина се оказваха приятни очертания. Видя я изправена посред извисяващите се дървета. Пристъпи напред и тръгна право към него.

Сърцето на Слоун се разтуптя.

Дали щеше да бъде гневна, че бе нахлул по такъв начин в живота ѝ? Макар от негова гледна точка намесата му да бе добронамерена, оставаше да се види как тя щеше да я интерпретира. Едва зародила се, тази му мисъл изчезна напълно, заместена от поглъщащото го откритие колко бе недооценил външния ѝ вид. Тя не бе просто хубава. Тя бе удивително хубава, съвсем близо до определението абсолютна красавица с това невинно изражение на лицето, което Рубенс би нарисувал за някой херувим, с тази къдрава руса коса, която вършеше игриви лудории под напора на свежия бриз, с този чифт сини очи, които изглеждаха едновременно и млади, и възрастни, дете и жена плюс още нещо, което Слоун не успяваше да долови.

Спря се на известно разстояние от него и погледът ѝ срещна неговия. В отговор, все още с раковина в ръка, Слоун се изправи,

решен да я принуди първа да наруши мълчанието, чудейки се какви лица да са първите ѝ думи. В крайна сметка изборът ѝ го изненада.

— Защо?

И макар въпросът да бе изречен тъй тихо, сякаш грешник се каеше за греховете си, той бе точен, силен и директен. На Слоун тази прямота му допадна и той я възнагради с простата истина.

— Защото изглеждахте толкова разочарована, когато не намерихте раковина. Никой не бива да бъде разочарован, ако това може да се избегне.

Ако въпросът ѝ го бе изненадал, то отговорът му изненада Ана не по-малко. От много време никой не бе забелязвал разочарованието ѝ, какво остава да се опитва да го предотврати. Фактът, че този мъж бе сторил и двете, я трогна и заинтригува. Почти колкото и силният му, приличен на препечен хляб загар. Почти колкото и това, как вятърът полека рошеше тъмнокестенявата му коса. Почти колкото начина, по който сивкаво осветените му очила не даваха възможност човек да види очите му. Но макар и да не ги виждаше, тя усещаше твърдия му поглед в очакване на отговора ѝ.

— Разочарованието е част от живота — рече тя, пак така тихо, че крадецът вятър грабна и понесе крехките слова.

Примирението в тона ѝ натъжи Слоун. *Тъга?* Нима бе съзрял тъга, потънала дълбоко в тези красиви сини очи?

— Разочарованието е част от смъртта — рече той и добави: — С всяко разочарование човешкият дух по малко умира.

Ана склони глава настрана, сякаш преценяваше верността на забележката му.

— Може би смъртта на духа е тъй неизбежна, както и смъртта на тялото.

— Не! — отвърна тъй бурно Слоун, че сам се изненада и обърка. Преди доста време бе решил, че със собствения му дух е свършено, а сега забележа малък проблясък от старата си непреклонност и несломимост. Поне воинът у него изглеждаше готов да влезе в битка със зловещия враг на тази жена.

Ана се усмихна леко.

— Вие май сте доста страстен философ, а?

Слоун отвърна на усмивката ѝ.

— Може би — да. А може би — не.

Разговорът им не вървеше така, както Слоун си бе представял, че ще тръгне първият разговор помежду им; странно, че сега си помисли това. Нима бе знаел още от началото, че тази среща бе предопределена? Нима тайно се бе стремил към това? Затова ли бе очертал кръга около раковината — за да отстрани възможността за евентуално съвпадение? Прозрението, че всъщност полусъзнателно бе действал по план, го сепна.

Гласът на Ана го извади от унеса му.

— Е, Слоун Маршъл, това навик ли ви е; да пътувате по света и да спасявате девойките от разочарования?

Докато изричаше думите, тя се отпусна на пясъка. Вписваше се така, сякаш плажът бе домът ѝ и забавляваше неочаквано пристигнал гост. Слоун прие негласната ѝ покана и седна до нея. Макар думите ѝ да бяха сърдечни и приятелски, той не можеше да не забележи езика на жестовете ѝ. Бе свила крака и бе обгърнала коленете си с ръце — сякаш искаше да спусне бариера помежду им. Добре де, но един психолог не би ли казал същото и за неговите очила?

Вместо обаче да обърне внимание на последното, той го фокусира върху факта, че тя успя да го изненада още веднъж.

— Знаете името ми.

— Попитях Кари. След като стигнах до заключението, че вие оставяте раковините.

— И Кари какво ви разказа за мен?

— Че се казвате Слоун Маршъл, че сте приятел на мъжа, с който тя излиза, че имате тъмна коса и тъмни очи и че сте отшелник. Такъв ли сте? — попита тя и отмахна един разрошен кичур от очите си. — Отшелник, искам да кажа.

Слоун се запита къде ли се бе дянал жълтият ѝ шал. Сега разбра защо го носеше. Вятърът разрошваше дяволски косата ѝ.

— Не носите шала си — рече Слоун, давайки ѝ да разбере, че и той поназнайваше нещо за нея.

Ана посегна с ръка към шията си. При липсата на шала и при факта, че Слоун знаеше за тази подробност от живота ѝ, тя изведнъж се почувства незащитена, уязвима. Не бе сигурна, че това чувство ѝ се хареса.

— Облякох се набързо — рече тя.

— За да ме уловите на местопрестъплението, нали?

— Не отговорихте на въпроса ми — рече Ана. — Всъщност, не отговорихте на последните два. Започвам да се съмнявам, че ги избягвате нарочно.

— Дори не си ги спомням — излъга през зъби Слоун. Не се чувстваше удобно при такива лични разпити.

— Отшелник ли сте?

Докато Ана повтаряше въпроса, тя сама се почуди защо бе толкова настоятелна. Допусна, че отшелничеството предполага непреодолима драма. Никога досега не бе срещала истински отшелник. Но още докато ѝ хрумна тази мисъл, тя осъзна неистинността ѝ. Тя самата бе също отшелничка посвоему. Е, не във физически, а в емоционален смисъл. Животът я бе принудил да потърси убежище. Дали и Слоун Маршъл също се криеше? Най-неочаквано на Ана много ѝ се прииска да свали очилата му, да се вгледа в очите му, да изследва дълбините им.

— Дали съм отшелник ли? — повтори въпроса ѝ Слоун, за да отложи още малко отговора си. — Предполагам — да, щом Кари го казва.

— И защо?

Слоун се усмихна широко, макар сърцето му да се преобърна. Това не бе тема, в която искаше да навлиза. Сега. И завинаги.

— Това е задължително условие, за да бъде човек страстен философ.

Ана се усмихна.

— Мисля, че избягвате отговора, но няма значение. Нека се върнем към първия въпрос. Навик ли ви е да обикаляте света и да спасявате девойките от разочарование?

— Всъщност вие сте първата девойка, която съм опитал да спася от разочарование.

— И защо тъкмо мен?

Слоун я изглежда втренчено през сребристите стъкла, които го отделяха от света. Думите, които щеше да изрече, бяха най-честните, които някога бе произнасял, и може би поради това — обезпокоителни:

— Честно казано, не знам.

— Но сте ме наблюдавал, нали? — попита тя и наум си каза: *махни ги тези очила.*

— Да. Това разстройва ли ви.

— Би ли трябвало?

— Така ли е?

— Не — отвърна тя, питайки се дали не трябваше да се разстрои от факта, че не бе разстроена.

— Вижте какво, за да сме наясно, искам да ви кажа, че знам, че сте омъжена. Искам да кажа, не ви се свалям.

— Не съм си и помислила — отвърна бързо тя, не искаше той да разбере, че си бе помислила тъкмо това.

Слоун побърза да я увери:

— Е, така е — рече. — Честна скаутска.

В държанието му имаше нещо съвсем младежко, тъй момчешко, че Ана не се сдържа да не го попита закачливо:

— Скаут ли сте бил?

Слоун отвърна с усмивка:

— На практика — да.

Усмивката му изведнъж се стопи, погълната от необходимостта да утвърди позицията си, да определи отношенията им.

— Вижте — рече той. — Знам, че това ще прозвучи налудничаво. Аз... въз... не мога и сам да си го обясня, но имам чувството, че сме станали приятели. Наблюдавах ви, носих ви раковини, видях вълнението ви. Много ли... — изстена той, — много ли глупаво ви се вижда?

Ана бе трогната от откритието, че и той бе изпитал същото като нея.

— Не, никак не ми се вижда глупаво. Всъщност, аз самата имам същото усещане.

Слоун изпита облекчение и то се изписа по лицето му.

— Истината е, че комай в този момент имам нужда от приятел.

Макар забележката му да бе донякъде загадъчна и на Ана да ѝ се прииска да я дешифрира, тя не го стори. Вместо това отвърна:

— Истината е, че и аз се нуждаю от приятел.

Слоун намери отговора ѝ за интересен, но не искаше да я накара да се обясни.

— Тогава — съгласни, ставаме приятели?

Изведнъж съзна реалността. Нещата се развиваха бързо. Може би прекалено бързо. В крайна сметка тя дори не познаваше този мъж.

— Нека се съгласим да помислим по въпроса.

Той я бе сепнал, а ако се държеше искрено, сам изглеждаше малко изненадан.

— Съвсем приемливо — кимна той и така даде и на нея, и на себе си достатъчно пространство за маневриране.

После, за да наруши напрегнатото мълчание, което се бе възцарило, той рече:

— Значи си зълва на Кари?

— Да.

— Омъжена си за брат й.

При споменаването на брака й, сърцето на Кари сякаш пропусна един удар. Това бе тема, която не искаше да обсъждат. Беше прекалено болезнена, а както винаги ставаше в подобни случаи, тя се оттегли, затвори се дълбоко в себе си, търсейки сигурността.

— Да — смънка тя. И толкова. Ясно. И без да насърчава следващи въпроси.

— Откога сте женени?

Пауза, колебание и сетне:

— От двайсет и четири години.

— Имате ли деца?

— Дъщеря. Мег.

— Хубаво име — усмихна се Слоун. И изрече следващите си думи, сякаш съдържащата се в тях информация трябваше да бъде изнесена, за да се махне от пътя му:

— Аз съм разведен. Без деца.

— Съжалявам.

— Няма нужда. Разводът се случи отдавна.

— Имах предвид това, че нямаш деца.

Слоун сви рамене.

— Предполагам, че съдбата е решила така.

И отново мълчание, неудобство.

— Някой спомена, че мъжът ти е претърпял удар.

— Да — въздъхна Ана, изправи се, отупа панталоните си и заяви категорично: — Трябва да вървя.

Объркан, Слоун също се изправи, питаше се каква бе причината разговорът им да се прекъсне тъй рязко. Дали това бе въпросът му за удара на мъжа й? Беше я отблъснал. Напълно. Той обаче не сгрещи в преценката си за очите й. Както и бе предположил преди, те бяха

тъжни. И ако преди му е било трудно да бъде свидетел на разочарованието ѝ, то сега тъгата ѝ му се стори направо непоносима.

— Съжалявам. Казах нещо, което не биваше да казвам.

— Не е така — рече Ана и сведе очи, за да не може той да прочете в тях повече от онова, което тя би искала да види. — Просто трябва да вървя. Трябва да приготвям закуската.

Първите ѝ няколко стъпки бяха последвани от нови, още по-забързани.

— Ей, почакай! — подвикна Слоун и посочи блестящата под слънцето раковина. — Не забравяй раковината си. Не е от най-добрите, но пък е цяла.

Ана се върна, взе раковината и я разгледа. Сетне погледна Слоун.

— Благодаря ти. За всички раковини.

— Защо търсиш само цели?

Това също бе тема, върху която Ана не искаше да се разпростира, затова тя отново потъна в себе си.

— Наистина трябва да вървя — повтори тя и тръгна по плажа тъй решително, както решително го бе прекосила преди да се срещнат.

— Ще бъдеш ли пак тук утре сутринта? — извика подире ѝ Слоун.

— Не знам — отвърна тя през рамо, без да се обръща.

— Ще бъда разочарован, ако не го направиш! — извика той.

Ана пак не погледна назад. Продължи да върви към пътеката, която щеше да я отведе у дома, при съпруга ѝ, към скапания ѝ брак.

— Разочарованието е част от живота.

— Ей!

Този път тонът на Слоун — властен, заповеднически — я накара да спре. Обърна се.

— Задоволяваш се с прекалено малко — рече той.

— А ти искаш твърде много — контрира го тя.

Взираха се един в друг.

Слоун не бе помръднал от мястото си, с ръце в джобовете, вятърът рошеше тъмната му коса, а сивите стъкла на очилата му блестяха на разжаряващото се слънце. Изглеждаше по-загадъчен от всякога. Изведнъж, дошъл сякаш отникъде, в ума, в сърцето на Ана се зароди въпрос. Беше прост въпрос, но имаше първостепенна важност. Всъщност, тя не можеше да се сети за друг, толкова важен въпрос.

— Наистина ли очите ти под тези очила са тъмни?

Слоун усети как по тялото му пробягват тръпките на лека уплаха. Тя го молеше да свали очилата, ала по някаква необяснима причина той не можеше да го стори. Дали се страхуваше, че тя щеше да види прекалено много, да се озадачи прекалено силно, да зададе твърде много въпроси. Каквото и да бе, той го прикри зад усмивка.

— Да — отвърна. — Ще ги покажа утре.

Ана не можа да се въздържи да не се усмихне на хитруването му. Реши обаче да не казва нищо и отново пое към къщата. Но едва пристъпи и отново чу вика му.

— Ей!

Ана отново се обърна към него.

— Ти нямаш ли си име?

Усмивката още играеше по устните ѝ, докато някакво чувство, което можеше да бъде наречено само безразсъдство — Господи, кога за последен път се бе чувствала безразсъдна! — накара сърцето ѝ да се разтупти силно.

— Да — отвърна. — Ще ти го кажа утре.

След тези думи тя си тръгна. Слоун гледеше подире ѝ и си мислеше, че и двамата бяха поели обещания, макар и двамината да държаха силно на уединението си.

Доктор Гудман пристигна неочаквано следобед същия ден. Ходил в съседство, обясни той, на което трудно можеше да се повярва, тъй като къщата бе практически изолирана. Джак се зарадва да го види, Ана — също. Макар че се бе виждала с добродушния лекар само на няколко пъти през всичките тези години, тя винаги го бе харесвала. С добро сърце и с ласкави ръце, той олицетворяваше доктора на малко градче, макар че видът му далеч не бе на разсеян професор. Косата му винаги се нуждаеше от още един гребен, дрехите му — от малко по-грижливо съчетаване, а животът му — от малко по-добра организация. Поведението му обаче подвеждаше, защото бе умен, беше отличен лекар и първо виолончело в симфоничния оркестър на Кукс Бей.

Когато Ана отведе доктор Гудман в спалнята на Джак, Кен дискретно се оттегли на почивка; Ана тогава пък отиде в кухнята да

свари кафе за госта. Върна се в спалнята, поднесе кафето и понечи да излезе.

— Остани при нас — рече доктор Гудман.

Молбата на лекаря сепна Ана и в изненадата си тя погледна мъжа си, който седеше в инвалидния си стол до масичката. Обезпокои се споглеждането да не бъде интерпретирано като молба за разрешение, но всъщност си бе точно така. Поради непредвидимия темперамент на Джак, тя винаги ходеше сякаш на пръсти, стараяше се да му угоди. Той ѝ посочи със здравата си лява ръка да седне на стола до него. Ана не можеше да прецени дали жестът му бе искрен или не, но направи така, както ѝ бе казал.

— Как е дъщеря ви? — попита доктор Гудман.

Ако бе забелязал споглеждането между съпруг и съпруга, той не го показва.

Както винаги, заради увредения си говор, Джак остави Ана да поведе разговора. Тя се усмихна искрено.

— Мег се справя страхотно. Учи здравата.

Доктор Гудман добави сметана в кафето си и рече:

— Боя се, че ще ѝ се наложи да поработи още по-здро, за да стане лекарка. Има ли представа в кой клон на медицината ще специализира?

— Мисля, че е склонна да се заеме с вътрешни болести — отвърна Ана, като тактично не спомена, че личното ѝ мнение бе, че решението на дъщеря ѝ бе повлияно от болестта на обичния ѝ баща.

— Добър избор — рече докторът и насочи вниманието си към Джак. — А сега ми кажи как се чувстваш след удара?

Ана разбра, че въпросът бе грижливо подбран, за да включи Джак в разговора, независимо дали той искаше това или не. Мина ѝ през ума обаче и това дали настояването на доктора да остане не бе също тъй предварително режисирано. Дали той не искаше да ги види двамата, за да прецени доколко ударът се бе отразил на семейното единство? Ако бе така, дали щеше да забележи напрегнатостта, дисхармонията, която се криеше под гладката повърхност?

Директният въпрос очевидно изненада Джак. А и, освен другото, той изискваше личен отговор. Бавно остави чашата си — специално направена за инвалиди така, че да не разлива. Ана знаеше колко мразеше тази чаша, ала тя му позволяваше известна самостоятелност.

Взе бележника си и писалката и започна да пише отговора си. След няколко секунди Джак подаде бележника на доктор Гудман.

— Виж какво сега, Джак, възстановяването след удар обикновено е бавно. Това не бива да те обезкуражава. Свидетел съм как Кен извърши истински чудеса, затова му дай шанс, дай му малко време.

Време.

Ана направи крачка назад в това ограничено и невеществено нещо, наричано време. Макар и да се бе случила само преди броени часове, случката на плажа, срещата ѝ със Слоун Маршъл сякаш принадлежеше на свят от безброй много вчера. Всъщност, тя не би могла да се закълне, че изобщо се бе състояла. От друга страна, случката сякаш бе предизвикателство към времето, сякаш се бе състояла в свои собствени времеви рамки, сякаш притежаваше своя, собствена реалност, която не можеше да бъде отречена.

Наистина ли бе обещала да се срещне с него на плажа следващата сутрин? Отговорът бе съвсем съмнителен, защото още щом се върна вкъщи, тя се сети, че утрешният ден бе събота. А след като Кен почиваше, грижите за Джак лягаха изцяло върху нея, което означаваше, че не можеше да го остави сам. Още по-малко пък заради това да се срещне с друг мъж!

— Не бива да разчиташ на този бележник и писалката... трябва да упражняваш гласните си струни... да работиш върху говора си...

Ана долавяше части от продължаващия разговор, ала нарочно ги пропускаше в полза на мисления диалог, който вървеше в главата ѝ.

„Истината е, че в този момент имам нужда от приятел.“

Това бе същността на проблема, нали така? — помисли си Ана. Можеха ли един мъж и една жена да бъдат просто приятели? О, тя знаеше какво би отвърнала Кари: че въпросът ѝ е определено архаичен. Сегашните модерни времена на просветеност даваха възможност на мъжете и жените да бъдат приятели. Тогава какъв бе проблемът? Проблемът бе, че тя не принадлежеше на тези модерни времена. Когато си омъжена за един и същи мъж двама и четири години, без друг мъж да е флиртувал с теб — е, добре де, шефът на Джак я бе свалял веднъж-дваж — ще ти се види странно в живота ти да има друг мъж, независимо от ролята му. Даже не странно, по-скоро — неподобаващо, неуместно.

Ето в това се състоеше налудничавостта на предложението на Слоун Маршъл да станат приятели. Можеше да заложи цялото си състояние, че той нямаше предвид нищо неподобаващо и неуместно. Една жена винаги можеше да усети инстинктивно намеренията на мъжа, тръгнал на лов, а Слоун Маршъл не бе такъв. Не бе усетила нищо друго, освен искреност. Той я бе помолил да стане негова приятелка, а Бог ѝ бе свидетел колко много се нуждаеше и тя от приятел. Тогава какъв бе проблемът?

— Ана?

Защо тогава се колебаеше дали да се срещне с този мъж, за когото бе започнала да мисли като за приятел, далеч преди да се бе запознала с него?

Лекият удар на юмрука на Джак по масата разпръсна мислите на Ана. Когато вдигна очи, доктор Гудман бе станал, а Джак се бе вторачил в нея. Тя веднага скочи, без да се извинява за очевидната си разсеяност.

— Постарай се — рече доктор Гудман и потупа Джак по рамото. — И недей да бързаш с възстановяването, то изисква време.

Джак кимна.

— Благодаря ви, че се отбихте — обърна се Ана към доктор Гудман, като го изпращаше на входната врата.

— Удоволствието беше мое — рече той и също тъй потупа Ана по рамото. — Ако имате нужда, обадете ми се.

— Добре.

Доктор Гудман вече почти бе излязъл, когато се обърна.

— Знаеш ли какво, би могла да обърнеш малко повече внимание на себе си.

Ана му се усмихна глуповато.

— Толкова ли зле изглеждам? Вие сте третият човек, който ми го казва само за една седмица.

— Изглеждаш уморена. Почини си малко.

Думите на добрия лекар звънтяха в ушите на Ана дълго след като той си бе отишъл. Бяха достатъчно разумни, но напълно неприложими. Дори и да опиташе да си почине, това щеше да бъде невъзможно — след като Джак цапаше леглото, бельото трябваше да се подменя, да се пере, след като Кен си тръгваше в три часа и Джак се затваряше още

повече в себе си, дори и поради това, че се притесняваше, дето се изпускаше в леглото.

Телефонът иззвъня в шест и половина и Ана протегна уморена ръка, за да го накара да замлъкне.

— Ало?

— Готвиш ли нещо за вечеря? — попита Кари.

— Да. Печено.

— По дяволите. Мислех си да те хвана, преди да си почнала.

— Съжалявам.

— Ще стигне ли за трима?

— Разбира се, но си мислех, че ще излизаш с Харпър.

— Щях да излизам с него. Появи се клиент, когото трябва да измъкна под гаранция от затвора.

— Идвай тогава — рече Ана, зарадвана от новината. Помисли си, че бе хубаво да има компания — буфер между нея и мъжа ѝ. А и присъствието на Кари щеше да подобри настроението на Джак.

— Слушай, какво ще кажеш, ако остана да пренощувам у вас? Бих могла да те отменя за малко.

Ана притисна слушалката до рамото си и се захвана да чисти един морков.

— Да не си говорила с доктор Гудман?

— Няма нужда да говоря с него, за да разбера, че си изтощена. Само си помисли: осем часа непрекъснат сън.

На това Ана не можеше да устои.

— Вечерята ще е готова в седем.

По-късно Ана щеше да се запита дали намери за неустоим добрият сън или възможността да иде сутринта на плажа — да излезе от къщата, да намери раковина... да се срещне със Слоун Маршъл.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Още в мига, когато зърна Слоун на плажа, Ана си помисли колко глупави са били опасенията ѝ. Приятелството не се нуждаеше от оправдания. То бе просто и чисто — като въздуха, водата и лумналия огън. Но дори и да бе така, както при всички подобни взаимоотношения, то трябваше да се гради стъпка по стъпка. Освен това трябваше да се гради тайно, защото независимо че Ана бе убедена в невинността му, не бе толкова наивна да смята, че и всички останали ще споделят тази ѝ увереност. Особено пък в такова малко градче, като Кукс Бей.

Когато Слоун забеляза Ана, вдигна ръка да ѝ помахва за поздрав и тя отвърна на жеста му. След това той продължи да подхвърля къшеи хляб на ненаситната орда чайки. Пак носеше сивкавите си очила, макар че в небето се събираха облаци. През нощта бе валяло — силно, яростно, под акомпанимента на зъл вятър, който бе разбунил морето и го бе превърнал във врящ котел. А когато вятърът най-сетне стихна, остави зад себе си купчини отломки — изхвърлено на брега голямо дърво, кол от близкото мостче, изобилие от раковини, змиевидни листа водорасли, парчета корали. Заплахата отново да завали бе скрита в хладните пориви на ожесточаващия се вятър, в солената тръпчивост на въздуха, който се носеше над умореното море.

Слоун се боеше, че времето ще накара Ана да си остане вкъщи. И Ана се боеше от същото, боеше се и да не би Кари да я попита защо ще излиза, след като дъждът изглеждаше неминуем. Кари обаче не я бе попитала. Просто ѝ бе напомнила практично да си вземе непромокаемо яке.

Прехвърляйки дрехата от една ръка в друга, Ана го поздрави така, сякаш го бе познавала цял живот:

— Здравсти!

— Здравсти! — отвърна Слоун със същата фамилиарност.

Ана поспря надалеч, не искаше да разпръсне чайките, които лапаха къшеите хляб, подхвърляни от Слоун. Пернато море от сиво и

бяло се издигаше и пикираше, досущ като вълна около него. Полека, досущ като властелин, крачещ сред своите поданици, Слоун излезе из ятото и се запъти към Ана, а няколко чайки изплашено изпърхаха и излетяха. Ана се усмихна.

— Приятели ли сте?

Слоун отвърна на усмивката ѝ.

— Бяха само две, когато почнах да ги храня. Ала преди да се усетя, се появиха и приятелите, и роднините им. И настана стълпотворение.

— Може би сред тях неколцина играят ролята на пощенски гълъби.

Усмивката на Слоун стана по-широка.

— Може би. Щом съобщението за храната се разпространи толкова бързо.

Спря пред нея, а в главата му бушуваха сто хиляди мисли едновременно: за боязънта му, че няма да дойде, дори и времето да е хубаво, за това, че в очите ѝ продължаваше да има сянка на тъга, за косата ѝ, която изглеждаше още по-златиста, отколкото я бе запомнил. При тази му мисъл тя свали жълтия шал от врата си и в борба с игривия бриз покри главата си и завърза двата края под брадичката си. Жалко за укротените ѝ къдри.

В същото време и в главата на Ана бродеха рой неочаквани мисли. Слоун ѝ се видя по-висок, отколкото преди, докато усмивката му бе по-широка и по-дружелюбна, а раменете — по-масивни. Стори ѝ се също така, че очилата му бяха по-тъмни, а сивото бе непроницаемо като... Като какво? Като тайните му? Дали този мъж не криеше някаква тайна? Но кой на този свят си няма тайни?

— Аз... въз... не знаех дали ще дойдеш — рече той.

— Аз също не бях много сигурна — отвърна искрено тя и си спомни колко време бе претегляла всички за и против.

— И защо дойде?

— Защото бих искала да бъдем приятели — отговори Ана и се усмихна, преди да добави: — Никога досега не съм имала приятел мъж.

Слоун сви рамене и рече:

— И аз никога не съм бил приятел с жена, но предполагам, че приятелството си е приятелство.

— Май си прав — рече Ана, усетила, че е необходимо да смени темата с нещо по-малко сериозно. — Изглежда пак ще завали.

— Да — съгласи се Слоун; изпита облекчение, че Ана желаше приятелството толкова, колкото и той самият. А това бе всичко, което той желаше от нея. Беше изпитвал щателно чувствата си по този въпрос и бе доволен от получения отговор.

В това време една от най-нахалните чайки бе последвала Слоун и с пронизителния си писък молеше за нов къшей хляб. С цвят на слонова кост, с калаено сивкави гърди, закръглената птица кацна и завъртя глава, сякаш да прецени намеренията на двамата човеци. Черното мънисто на окоето ѝ като че напомняше за предпазливостта ѝ.

— Вземи — каза Слоун и подаде на Ана найлоновата торбичка с парчетата хляб. — Опитай да я накараш да приближи.

При тези думи Слоун бавно приклепна и едното му коляно се заби в мекия пясък. Ана се отпусна до него и коленете им бяха съвсем близо едно до друго. И двамата усетиха пропиващата влага на пясъка.

— Хайде, ела тук, момче — примами чайката Слоун, а Ана извади къшей хляб.

Чайката обаче изглеждаше съвсем недоверчива.

— Тази птица съм я виждал и преди — рече тихо Слоун. — Близо до фара.

— Откъде разбра?

— Виж ѝ крачето. Има белег.

Ана се вгледа и — ето, точно над плавателната ципа имаше възлест белег от отдавна зараснала рана.

— Сигурно се е оплела в някоя рибарска мрежа — обясни ѝ Слоун.

— Горкото животинче — рече умилително Ана.

— Белезите не болят — каза Слоун.

Нещо в безразличния тон, с който изрече последното, накара Ана да вдигне очи и да го погледне. В същото време предпазливата птица изпляска с криле, решила очевидно да не рискува с двамата непознати.

— Спокойно, спокойно — рече тихо и монотонно Слоун с плътен и спокоен глас. Ана си помисли, че с този тон би могъл с лекота да накара и дявола да бъде милосърден.

— Хайде, момче, ела тук — повтори тя и се наведе напред, протегнала ръката, върху чиято длан бе хлябът.

Движението ѝ, макар и бавно и спокойно, уплаши птицата, тя изпищя с негодувание и отлетя:

— По дяволите! — рече Ана.

— Не се безпокой, ще се върне. Ако не утре, то вдругиден. Изисква се време за сближаване.

Ана отново погледна Слоун. Макар че не я гледаше, тя бе сигурна, че думите му не се отнасяха само до установяването на по-близки отношения с дивото създание. Думите му се отнасяха за тяхната връзка, която още бе съвсем крехка, тъй лесно разрушима, както и отношенията им с птицата. Може би дори и по-крехка.

След като чайката отлетя, Ана хвърли останалия хляб на другите птици. Слоун взе своя тъмносин дъждобран, който бе хвърлил върху една скала. Просна го на пясъка и седна. Ана го последва, седна и както преди обхвана коленете си с ръце. Само от едно място на плажа можеше да се види къщата и, тъй като Ана не желаше да я видят, тя бе доволна от избора на Слоун. Дали го бе направил съзнателно? Ако бе така, навярно и той разбираше, че бе най-добре да запазят приятелството си в тайна.

И Слоун, и Ана останаха безмълвни, докато гледаха как птиците гълтаха храната; ала това мълчание не бе неловко. Ана не можеше да не го сравни с мълчанието, което споделяше с мъжа си. Винаги изпитваше нуждата да го наруши с думи, да го насити с думи, независимо колко празни или изтъркани да бяха. Морето сякаш също бе решило да не смуцава покоя, вълните с шепот стигаха брега, извиваха се леко една връз друга, сякаш в някакъв почтителен унес. В далечината обаче избоботи гръм, злокобно напомняне, че дъждът идва. Облаците над тях сякаш потрепериха.

— Ще ми кажеш ли името си?

Слоун зададе въпроса си, докато с Ана наблюдаваха как няколко по-малки птици, долетели току-що, ровеха из купчината изхвърлени клони. С дълги, остри клюнове те сякаш изследваха влажния пясък.

— Да — рече Ана, но добави, без да поглежда към него, — но само след като свалиш тези очила.

Ана усети как леката усмивка разтегля ъгълчетата на устните му. Усети и как сърцето ѝ се разтупква тъй, както при някоя игра изведнъж ти дойдат неочаквано добри карти. А те наистина играеха съвсем невинна игра — почакай и кажи, почакай и покажи. Но интересно, и

дватамата не бързаха да приключат играта прекалено бързо и затова Ана отложи края ѝ с въпрос.

— Какво ли търсят тези птици там?

Без да се замисля, Слоун отвърна:

— Заровени съкровища.

Това очевидно не бе отговорът, който Ана бе очаквала. Тя се извърна към Слоун и погледите им се срещнаха.

— Може би някой ще ти каже, че търсят пясъчни буболечки — рече Слоун, — но истината е, че търсят съкровища. А ако трябва да бъде по-конкретен — скъпоценни камъни: диаманти, смарагди, кървавочервени рубини, тъмносини като дълбините на морето сапфири.

Ана го гледаше недоверчиво, бе повече от заинтригувана.

Слоун кимна към изхвърленото дърво.

— Сама виждаш, че снощната буря е изхвърлила на брега част от шхуна от миналия век. Тя е потънала преди сто години и с всяка буря по нещичко от нея излиза на брега.

И сякаш за да докаже правотата си — че парчето дърво наистина бе част от корпуса на шхуна — той посочи с ръка:

— Предполагам, че е била тримачтова.

Напълно омаяна, Ана попита:

— Това означава, че е била голяма, нали?

— Да, но не големината е най-важното в този кораб.

— А какво?

— Ами, първо той е бил чисто нов. Всъщност, това е било първото му плаване и е бил много красив. С много елегантен вълнорез. Кабините му били целите в злато, сатен и коприна, а салонът бил пълен с порцелан и сребърни прибори.

— Нямах си представа, че шхуните са били толкова луксозни.

— Не всички, но както казах, това е бил особен кораб. Построен бил за много специална цел.

Слоун забеляза, че Ана бе пуснала коленете си и сега фактически седеше с лице към него. Това откритие стопли сърцето му. В същото време съзнаваше, че не постъпва честно. Все още се криеше зад очилата си.

— За каква цел? — попита Ана; тъй погълната от историята, че дори не чу предупредителния тътен на гърма. Облаците над главите им

се сгъстяваха, и потъмняваха.

— Мъжът, който поръчал кораба, бивш капитан, живеел точно тук, в Кукс Бей. Две години по-рано плавал до Англия и там се запознал с една дама, в която мигновено се влюбил. Единственият проблем бил, че тя била много по-млада от него и много красива, а той нямал какво да ѝ предложи. Не знаел, че тя също се била влюбила в него, заради внимателните му и грижливи маниери.

Когато Слоун замлъкна, Ана промълви:

— Продължавай.

— Е, той се върнал в Кукс Бей с разбито сърце, защото си мислел, че никога повече няма да я види, мислел си, че така ще е най-добре за нея. Тя, от друга страна, очаквала да ѝ пише, а след като той не го направил, написала му тя.

— Колко дръзко за времето преди сто години — рече Ана, увлечена от историята така, сякаш бе попаднала в подвижни пясъци.

— Можеш да заложиш главния си компас, че е било точно така.

Ана се усмихна; помисли си, че през последните два дни се бе усмихвала повече, отколкото от сума време насам. Хубаво ѝ бе.

Слоун забеляза, че колкото повече се разгръщаше приказката, тъгата в очите ѝ намаляваше. Всъщност сега точно очите ѝ блещукаха, досущ като сапфирите, за които бе споменал. И това бе достатъчно основание да продължи разказа си.

— Кореспондирали си известно време и накрая нашият морски капитан я помолил да стане негова жена. Честно казано, той си мислел, че предложението му ще я шокира, че ще я отблъсне завинаги, но за негова пълна изненада, тя приела.

Ана се усмихна широко.

— Разбира се.

— Тогава той поръчал да му построят шхуна, която да подхожда на невестата му. По онова време шхуните били доста красиви.

— О, много красиви са били...

— След като била построена, той ѝ я изпратил. Освен това като годежен подарък ѝ пратил сандък със скъпоценни камъни, които бил събирал из целия свят.

— Как се е наричал корабът?

Слоун направи достатъчно дълга пауза, за да се досети Ана, че съчиняваше историята на прима виста. Тя си бе помислила, че просто

й преразказва някоя местна легенда, но после реши, че това бе малко вероятно. Той бе пришълец в този район. И изведнъж любопитството й се разпали не само от импровизирания разказ, но и от мъжа, който го разказваше.

— Наричал се „Мери Джейн“ — отвърна той и добави: — На носа му се издигала красива статуя на невестата на капитана. — Въздъхна. — Изящно произведение на изкуството, дело на изкусен скулптор.

Историята сякаш сама молеше да бъде завършена, въпреки че Ана се досещаше за трагичния й завършек. Сякаш за да подсили драматизма, проехтя гръм и светкавица проряза небето. Морето потрепери в очакване.

— Корабът потънал, нали? — попита Ана.

— Когато се завръщал, на не повече от десет мили от брега. Извила се внезапна буря. Никой на борда му не оцелял.

— А нашият морски капитан?

— Той полудял. Живял още десетина години, но никога не проронвал и дума, освен веднъж годишно. В деня на годишнината от катастрофата, той викал името й, сякаш за да й напомни, че не я е забравил. Когато умрял, в изпълнение на последната му воля, тялото му било кремирано и пепелта — разпръсната над морето там, където станала катастрофата. Знам сега какво ще си помислиш — рече той. — Че това е една тъжна история.

— И не е ли така? — попита Ана, изпълнена от желание да не бъде.

— Ни най-малко. Мнозина твърдят, а и аз го вярвам, че веднъж месечно, при пълнолуние, от морето излиза красива носова фигура, превръща се в жена и броди по този плаж в търсене на любимия. Ако се вслуша човек внимателно, може да долови как тя извиква името му. Само веднъж. Досуц както той бил викал нейното през всичките онези години.

— И намира ли го?

Слоун се усмихна.

— Можеш да си заложиш главния компас, че го намира.

Ана не отвърна на усмивката му. Беше твърде развълнувана от разказа, твърде трогната от чувствителността на Слоун. Колко интересен мъж бе този непознат от фара!

— В една нощ всеки месец те се любят — рече Слоун и добави: — А после, ръка за ръка се връщат в морето. — Замълча за малко и добави: — Край на историята.

Слоун не бе много сигурен каква бе очаквал да бъде реакцията на Ана, но във всеки случай не бе очаквал тя просто да седи и да го гледа. Прекалено и обезпокоително дълго, но най-много го развълнува силата на погледа ѝ. Изглеждаше така, сякаш можеше да го разгадае напълно, което се доказа и от следващия ѝ въпрос.

— Ти я измисли тази приказка, нали? В този момент.

Да, помисли Слоун, тя имаше способността да вижда по-надълбоко, отколкото би му се искало. Усети, че завалява: едри, тежки като куршуми капки го заудряха по лицето. Стана, сякаш инстинктивно да избяга от дъжда, да избяга от въпроса ѝ.

— Не беше кой знае какво.

— Беше. — Ана също се изправи, почувствала и тя дъжда, който се засилваше с всяка минута. Громоляха гръмове, но вече не в далечината, а точно над тях. — Оказва се, че си не само страстен философ, но и изключителен разказвач, поет на душата.

— Виж сега, не беше кой знае какво — повтори Слоун. — Пък и имам доста опит.

Колко необичайно, помисли си Ана, освен ако...

— Да не си писател?

— Ни най-малко. Просто един оцелял човек.

Отговорът му бе неясен и дори засили интереса на Ана, но ѝ стана ясно, че дори и да зададеше още въпроси, Слоун не възнамеряваше да дава по-конкретни отговори. Изглеждаше дори, че съжалява за вече казаното. Грабна двата дъждобрана и рече:

— Хайде. Не бива да оставаш навън в това време.

Избумтя гръм, камшикът на светкавица проряза и оцвети черното небе. Мощен порив на вятъра, студен, въпреки че бе средата на юни, долетя сякаш изневиделица и издърпа отчасти шала от главата на Ана. Десетина къдрави кичура с цвят на пчелен мед се освободиха и моментално се намокриха от потопа, който се изсипваше от недружелюбното небе.

— Побързай! — извика Слоун и зави раменете ѝ с дъждобрана. Ана се сгуши под него. Дори и птиците се разлетяха да търсят подслон.

Слоун наметна и своя дъждобран, но се поколеба, сякаш отлагаше тръгването си, докато не се убеди, че Ана бе в безопасност.

Нямаше нужда да я подканят повече; тя пое към пътеката. След само няколко крачки обаче се спря, обърна се и извика:

— Ей!

Въпреки рева на бурята Слоун я чу. Той също бе направил само няколко крачки, но в посока към фара. Извърна се към нея. Погледите им се срещнаха през дъждовната пелена.

— Името ми е Ана! — извика тя, не бе съвсем наясно защо бе толкова важно той да не си тръгва, преди да е научил това, но все пак знаеше, че бе важно.

Ана.

Името ѝ обгърна Слоун като сгряващ огън. Да, помисли си той, *би трябвало* да се казва Ана — просто име, име, което да отива на златните къдри, на сините очи, на чистите черти на лицето. Това, че му каза името си, бе мило — невероятно мило от нейна страна, ала жестът ѝ предизвика в душата му буря, не по-малко силна от развилнялата се природна стихия. Знаеше какво се очакваше да направи в замяна — да свали очилата — ала се чувстваше изплашен, уязвим. С разказаната история той ѝ бе казал за себе си и за миналото си повече, отколкото бе възнамерявал. Изведнъж стените на живота му започнаха да се приближават, досущ като стените на тясната му килия. Единственото, което искаше сега, бе да замине. *Веднага.*

Моля те, разбери — искаше му се да я помоли, но вместо това ѝ извика и ѝ помахна за довиждане.

— До утре, Ана.

Ана също му помахна и се затича към дома. Макар и разочарована, тя не се изненада, че Слоун не свали очилата си. През цялото време бе подозирала, че се криеше зад тях. До какво друго заключение можеше да стигне човек, след като с такава упоритост ги носеше и в най-неподходящи моменти.

Ала от какво се криеше той?

И защо пък за нея бе толкова важно да намери отговорите на тези въпроси?

— Уплаших се до смърт за теб! — посрещна я Кари, когато тя отвори вратата на антрето. — И Джак също!

Измокрена до кости и тракаща със зъби от студ, Ана изтича по стъпалата мина покрай зълва си и влезе в къщата. В топлата къща. В сигурната къща.

— Къде, по дяволите, беше?

Останала без дъх, Ана рече, дишайки тежко:

— На... на плажа.

— Знам, че си била на плажа, но защо, за бога, не си дойде по-скоро? Преди бурята да се развихри?

— Изненада ме — рече Ана. Успокояваше се, че всъщност не лъжеше.

— Хвърляй този дъждобран. Целият е прогизнал — и преди Ана да може да отговори, Кари го свали от нея. — Сега вече трябва да си доволна, дето те накарах да го вземеш.

Докато събличаше якето ѝ, един от гребените в косата на Кари падна и изтрополя на пода. Спря се близо до локвата, която мокрите обувки на Ана образуваха на пода. Ана се наведе да вземе гребена.

И когато погледът ѝ дойде на едно равнище с подгъва на якето, Ана разбра, че то бе тъмносиньо, а не сиво. Сърцето ѝ се преобърна. Тя бавно се изправи на крака, а погледът ѝ потърси лицето на Кари. Изражението ѝ обаче не подсказваше да е забелязала, че зълва ѝ бе излязла с едно яке, а се бе върнала с друго.

— Ето, дай ми якето — и Ана подаде гребена на Кари и взе (застави се да не го сграбчи) якето.

— Няма нужда и аз мога...

Ана я прекъсна:

— Не е нужно и ти да се измокряш.

В ръцете на Кари остана само гребенът, който тя мушна отново в косата си. Ана веднага метна якето в пералнята и затвори капака ѝ.

— Не бе ли по-добре да го простреш?

— Нека първо се отцеди малко — отвърна Ана и се наведе да развърже маратонките и да събуе мокрите си чорапи. — Сега ще взема един душ, ще се преоблека и ще приготвя закуската.

— Аз вече я приготвих — рече Кари.

Думите ѝ накараха Ана да погледне часовника си — показваше седем и четирийсет. Заше метена, тя рече:

— О, Кари, извинявай много. Просто не съм усетила времето.

— Няма нищо. Радвам се, че ти помогнах.

През остатъка от деня Ана нямаше време да осмисли случилото се на плажа. По-късно сутринта Кари си замина и грижите за Джак отново минаха в нейни ръце. Кари се оказа права, че той се бе разтревожил за това, че бе останала навън в бурята — факт, който трогна Ана може би дори по-силно, отколкото си заслужаваше. За пръв път от доста време насам той бе проявил истинска загриженост за нея. Винаги досега изглеждаше напълно погълнат от себе си.

С настъпването на вечерта Ана бе както винаги изморена; Джак — също. Упражненията му по рехабилитация, в съчетание с допълнителната сила, която изискваха от него и най-елементарните движения, винаги го изморяваха, засилваха своенравието му. А и продължаващата буря с нищо не допринасяше за повдигане на духа. Мрачният, досаден дъжд, който барабанеше по первазите, засилваше потиснатостта и у двамата им.

В шест и половина Ана му инжектира инсулина; след това, в седем, вечеряха. И Ана пак се улови, че говореше за щяло и нещяло. Защо тишината в присъствието на мъжа ѝ бе тъй неловка, а в присъствието на Слоун — тъй естествена. Към осем и половина Джак надраска в бележника си, че бил готов да си ляга.

— Струва ми разумно — рече Ана.

В следващия половин час изпълниха вечерния си ритуал. Тя му помогна да отиде до банята, а сетне и да си легне. И двете операции бяха уморителни, след тях Ана я заболяха ръцете, а по челото на Джак изби пот. Издърпа завивките нагоре, провери дали имаше вода в каната за през нощта и постави звънеца, с който обикновено я викаше през нощта, да му е под ръка. Сетне намали осветлението и след като му пожела лека нощ се запъти към вратата.

Почти бе прекосила стаята, когато звънчето иззвъня. Обърна се и видя, че мъжът ѝ пишеше нещо в бележника си. Върна се и застана до леглото в търпеливо очакване да свърши. Когато го направи, той обърна бележника си към нея. В него пишеше: „Постой при мен“.

Тъй като не бе сигурна в прочетеното, Ана увеличи осветлението и препрочете бележката. Принудена да признае, че не бе сбъркала, тя погледна мъжа си. И той я гледаше. Борейки се с бележника, той надраска нова бележка: „Лош ден. Мразя дъжда“.

Ана усети топла вълна в гърдите си. Усмихна се:

— Доста е гадно навън, нали?

В отговор Джак написа: „Остани за малко“.

Тя отново намали осветлението и подпъхна завивката на Джак; сетне придърпа един стол и се настани удобно, свила крака под себе си. В стаята се възцари тишина, нарушавана единствено от дъжда, който трополеше по покрива и по стъклата на прозорците. Ана си помисли, че все едно по тях чукаше някой непознат.

Непознатият от фара.

Непознатият в леглото до нея.

Топлото чувство, което се бе породило от молбата на Джак да остане при него, се охлади от мисълта, че тя не можеше да го помилва, нито пък да го помоли той да го направи. Не, той щеше да отхвърли и двата мили жеста. Спомни си отново за сутринта на плажа — за историята, разказана от Слоун, за забележката му, че бил един оцелял човек, нещо, което бе общо и за двама им, за отказа му да си свали очилата. Какво означаваше всичко това? Все още се опитваше да намери отговорите, когато сънят я обгърна в прегръдката си.

Ана се събуди с изтръпнал врат и десен крак, който сякаш бе инжектиран с новокаин. След като забеляза, че Джак още спеше, Ана стана от стола и накуцвайки се запъти към кухнята. Все още валеше, но не така силно както вчера и предишната нощ, а по-скоро се сипеше ленив, бавен ръмеж. Дори и да можеше да остави Джак сам, което не бе възможно, времето не позволяваше разходка до плажа. Почуди се какво ли щеше да прави Слоун днес. Дали бе разбрал, че си бяха разменили по грешка якетата? Тази мисъл отново извика пред очите ѝ якето, което бе напъхала в пералнята. Възнамеряваше да го простре, след като Кари си тръгна, но го бе забравила, увлечена от десетките работи, които трябваше да свърши. Забърза към приземното помещение, отвори пералнята и извади дрехата. Макар и вече да не бе мокра, тя беше намачкана на сто и една гънки. Тръсна я, извади закачалка и пъхна краищата ѝ в ръкавите. Чак тогава забеляза етикетчето, пришито от вътрешната страна. Текстът му бе страшно интригуващ: „Капитан втори ранг Слоун У. Маршъл, Военноморски флот на САЩ“.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Чайката с белега се върна в понеделник. Пикира от небето и кацна на близко, но все пак безопасно разстояние от мястото, където Слоун и Ана търсеха по плажа раковини.

— Ето го приятелят ти — рече тихо Слоун.

— Къде е хлябът?

Слоун кимна към якетата, които лежаха захвърлени на пясъка — всяко в очакване да го потърси истинският му собственик.

— В джоба. Този път съм взел картофен чипс, вместо хляб.

Ана вдигна очи и срещна изображението си върху огледалните стъкла на очилата му. Сега без капчица съмнение бе сигурна, че в тези очила се съдържаше някакъв смисъл. Беше също тъй сигурна, че щеше да дойде времето, когато ще открие какъв е той.

— И ще му даваш чипс ли?

— Че какво лошо има в чипса? Ей, не забравяй, че този приятел е свикнал да се храни с червеи.

— Червеите са поне хранителни. А картофеният чипс е фалшива храна.

— Както искаш — отвърна Слоун.

Откакто се бяха срещнали тази сутрин, разговорът им се ограничаваше само до лековати добродушни шеги. Слоун реши, че доброто му настроение се дължеше да отминалата буря. А Ана прецени, че нейното се дължеше на това, че бе излязла от дома. Но и двамата подозираха, че истинската причина за хубавото им настроение бе в това, че отново споделяха компанията си.

Ана въздъхна, сякаш се примиряваше с неизбежното.

— Дай ми чипса.

В следващите няколко минути тя се опита да примами птицата да яде от ръката ѝ, но тя и не помисли да участва в толкова опасно начинание. След като не успя, се помъчи да примами чайката да дойде до краката ѝ, но птицата пак прецени, че бе прекалено близо, за да е спокойна. Накрая разочарованата Ана подхвърли чипса на достатъчно

разстояние. Чайката, която леко накуцваше от старата си рана, го изгълта набързо.

— Ще го спечелиш — рече Слоун и добави: — Гладът в крайна сметка води до безразсъдство.

Ана вдигна очи и погледът ѝ отново се сблъска с непроницаемото сребристо стъкло. Искаше да види очите на този мъж. Прецени, че подходящото време бе дошло.

— Кажи ми нещо — рече тя. — Да не си от някоя друга планета?

Като видя обърканото изражение на Слоун, тя продължи:

— Значи такава била работата, а? Инопланетянин. С очи, съвсем различни от нашите. Затова не можеш, не искаш да свалиш очилата.

Слоун се усмихна, макар че сърцето му се разтуптя. Не искаше да сваля очилата, но колкото и да бе странно, в същото време му се искаше да го направи.

— Разкри тайната ми — рече той. — Всъщност идвам от друга планета и друга галактика.

— Нека позная — продължи атаката си тя. — Всички жители на тази планета имат червени, варварски, кривогледи очи, които светят в тъмното.

Слоун си придаде изражение от типа: „Признавам се за победен“. И се усмихна отново.

— По дяволите, човек не може да скрие нищо от теб, нали? Обзалагам се, обаче, че не знаеш, че мога с поглед да прогарям човешка плът и да стопявам човешки кости.

— Не! — възкликна Ана, сякаш смаяна напълно.

Слоун пак се усмихна.

— Значи ще бъда подложена на опасност, ако свалиш очилата?

— Навярно.

— Ще рискувам. Свали ги.

Тъпият звук на ударите на сърцето, тишината, тръпките на нещо, близко до страх — всички онези сърдечни вълнения, свързани с дръзновението. Трябваше ли да ги свали? Щеше ли да ги свали? Той отговори на въпроса, като рязко махна очилата от очите си.

Ана естествено бе виждала достатъчно кафяви очи през живота си, но никога толкова тъмни, толкова живи и дръзки. Цветът им ѝ напомняше за безлунна нощ. Той се бе оказал прав в едно: тя

подозираше, че можеха да прогарят плът и да топят кости. Поне женска плът и кости.

Забеляза също и нещо, което можеше да бъде определено само с една дума: болка. Беше задушена, но далеч не и угасена напълно. Осъзна, че се бе озовала в далеч по-голяма опасност, отколкото бе предполагала, защото тази болка говореше направо със сърцето ѝ. Пренебрегна въпросите, които би искала да зададе, и вместо това рече:

— Не беше чак толкова трудно, нали?

Слоун понечи да отговори учтиво, но реши, че това би накърнило новото му и крехко приятелство с Ана.

Затова отвърна простичко и честно:

— Не — с надеждата, че тя няма да попита нищо повече.

И тя не го направи, поради една проста причина. Ако зададеше нови въпроси, същото можеше да стори и Слоун. Досуц като чайката, и двамата бяха внимателни, още не съвсем готови да се доверят изцяло.

Ана се усмихна.

— Това означава ли, че си човек?

Слоун се успокои, когато разбра, че Ана не възнамеряваше да продължава още по темата, макар въпросът ѝ да го обезпокои. Сякаш чу отново обвинението на Харпър, че проблемът му бил в невъзможността му да понесе собствената си човечност. Когато се чу да отговаря на Ана, реши, че Харпър комай се бе оказал прав.

— Да си човек понякога е непоносимо. — Слоун веднага се опита да смекчи суровостта на забележката си. Усмихнат, той добави: — На планетата, от която идвам.

Ана не отвърна на усмивката му.

— И тук, на Земята, това невинаги е възможно.

След това не им остана много за казване.

Във вторник сутринта, още един хубав ден в слънчевия месец, чайката вече очакваше Слоун и Ана. При приближаването им птицата извърна глава и нададе пронизителен писък, сякаш да ги укори за мудността им. И макар отново да отказа да яде от ръката на Ана, тя я възнагради, като си позволи пир с курабиите, натрошени в краката ѝ.

— Шоколадови курабии? — попита Ана, опитвайки се тонът ѝ да прозвучи строго, въпреки издайническата усмивка, готова да цъфне на лицето ѝ.

— Ако искаш — отвърна Слоун и в кафявите му очи заблещука весело пламъче — в тези очи, за които Ана много се радваше, че се бяха освободили от затвора си.

Чайката се налага бързо и лакомо, сетне отлетя в посока на перестите бели облаци, които се носеха по ясното небе.

— Какво правиш? — попита Ана, когато Слоун коленичи и загреба пясъка.

— Замък, но това няма да е просто някакъв стар замък — рече Слоун.

Ана се усмихна.

— Кой знае защо си знаех, че няма да е такъв.

— Ами, не е. Това е един много специален замък, който гледа към река Лоара във Франция. Там живее една красива принцеса на име Фиона. Тя притежава всичко, което една принцеса може да поиска, ала ѝ е тежко на сърцето и ѝ е тъй студено, както е студен снегът, покрил земите край замъка, защото принцът ѝ е изчезнал и го смятат за умрял.

Ана се заслуша, удивена още веднъж от разказваческото умение на Слоун. Тя отново се запита какво бе имал предвид, когато ѝ каза, че имал опит в измислянето на приказки, както и за думите му, че бил просто оцелял.

— Учудвате ме, капитан Слоун Маршъл.

Слоун се сепна.

На Ана ѝ бе трудно да определи какво бе изражението, което пробяга по лицето му. На изненада? На притеснение? Знаеше, обаче, че бе избрала безпогрешно момента, в който да повдигне въпроса.

— Откъде разбра? — опита се въпросът му да прозвучи тъй, сякаш отговорът нямаше никакво значение, но Ана усети, че не бе така.

— От етикета на якето ти.

Слоун кимна, сякаш да рече, че би трябвало да се досети сам.

— От колко време си във флота?

С един бърз замах Слоун срина замъка, който така внимателно бе изграждал.

— Всъщност, не съм във флота — рече той, избягвайки погледа ѝ. — Бях, но се уволних. — Рязко се изправи на крака и рече: — Трябва да те оставя да си вървиш.

Усетила, че я изпровождат да си ходи, Ана също се изправи.

— Извинявай, не исках да те разстроя.

— Не си ме разстроила — отвърна той, макар Ана да бе сигурна в противното, просто защото избягваше погледа ѝ, просто защото, по непонятни за нея причини, той се бе затворил в себе си.

И което бе по-важно — бе се отдръпнал от нея.

В сряда сутринта бе вече очевидно, че чайката искаше да си вземе ядки от ръката на Ана, но не можеше да събере достатъчно кураж да го стори. Тя се запита дали това не символизираше и отношенията ѝ със Слоун. Когато той я посрещна тази сутрин без очилата си (тя нямаше да се учуди, ако отново си ги бе сложил) — той ѝ зададе, повторно при това, въпроса, който я бе накарал да се чувства тъй притисната до стената, както навярно се бе чувствал той предишния ден.

— Защо търсиш само цели раковини?

Бяха нагазили в морето с навити до средата на прасците джинси, за да потърсят нова раковина, която да попълни колекцията на Ана. Тя вдигна очи към него. Веднъж вече бе избегнала да отговори на въпроса му, затова реши този път да отговори искрено.

— Уважавам оцеляването.

Слоун усети, че думите ѝ бяха силни и разкриващи. Какво точно се стремеше да запази? И би ли могла да знае толкова много по въпроса, колкото самия него?

— Оцеляването е важно нещо — рече той. — Но не и на всяка цена.

Запита се какво ли щеше да си помисли тя за него, ако знаеше цената, която бе платил, за да оцелее, а сетне си отговори сам на въпроса. Навярно щеше да си помисли онова, което той сам мислеше за себе си — че бе страхливец.

В отговор на думите му, тя рече:

— Може би си прав. аз си мислех, че оцеляването е важно само за себе си. Просто човек да изкара деня, да изкара нощта, да преживее... — Понечи да каже *болката в сърцето*, но вместо това повтори: — Да преживее.

Още една разкриваща я забележка, помисли си Слоун.

— Но сега не мислиш така, нали?

Тя вдигна рамене.

— Не знам. Понякога цената ми се струва прекалено висока.

Ана се замисли за онзи безчувствен свят, в който бягаше, когато се почувстваше наранена, за това как пътуването до там си казваше своето, как по пътя губеше целостта си парче по парче. Помисли си също за това как, осъдена да живее в този свят, тя копнееше отново *да чувства*. И всичко това я караше да си мисли за съставената от две половини раковина, която търсеше.

— Търся такава раковина — долови тя собствените си думи.

След като обясни какво олицетворяваше раковината за нея — оцеляването, трайността на отношенията, може би чувствата, които те символизириха, Слоун ѝ зададе един простицък въпрос:

— Какво искаш да почувстваш, Ана?

Отговорът бе също тъй простицък:

— Каквото и да е.

— Здравсти! — извика втурналата се към плажа в петък сутринта Ана.

Спря се току пред чайката. Предишния ден птицата не се появи, но днес я чакаше.

Слоун се усмихна — нямаше друга причина да го стори, освен, че Ана се усмихваше. Господи, усмивката ѝ му носеше такава радост! След объркващите нейни думи, че искала да изпита каквото и да е, след отказа ѝ да се дообясни, той силно желаше да се увери, че тя се чувстваше в компанията му така добре, както и той в нейната.

— Казах ти, че ще се върне, а и имам чувството, че днес ще е решителният ден. Честно казано, мисля, че няма да е в състояние да устои на примамката.

Ана полека се сниши и седна до Слоун. Птицата бе само на сантиметри от тях. Това, че не бе отлетяла при пристигането на Ана, бе окуражителен признак.

— Да попитам ли какво носиш този път?

— Шоколад.

Ана вдигна очи към него.

— Сигурно ме будалкаш.

Като ѝ подаваше торбичката с натрошен шоколад, Слоун самодоволно рече:

— Ако искаш.

Тя отвори торбичката, извади шепа шоколадени парчета и протегна ръка.

— Хайде, момче — прошепна тя, — знам, че е малко необичайно, но този глупчо до мен смята, че ще харесаш този „Бътърфингърс“.

Слоун се изкикоти тихичко. Птицата пристъпи крачка напред към Ана и към угощението, което тя предлагаше.

— Хайде — повтори Ана.

Птицата направи още една предпазлива крачка, сетне още една. Погледна шоколада, сетне — Ана, и пак — шоколада. И изведнъж, сякаш вече решила се, чайката, поклащайки се, се дотътри до ръката ѝ и започна да яде от нея.

Слоун никога не бе виждал нещо тъй магическо, като усмивката, която разцъфна върху лицето на Ана. Тя би могла да прогони мрака и от най-тъмната нощ. Бе дори склонен да повярва, че бе оцелял през последните две години, само за да стане свидетел на най-милото явление; а независимо дали го съзнаваше или не, тя наистина изпитваше нещо.

— Нали ти казах, че е шоколадохолик — промълви тихо Слоун.

Ана вдигна очи към Слоун. Усмивката, топлината в погледа му я трогнаха. Това бе погледът, с който приятелите се споглеждат, когато изживяват заедно някой особен миг. Да, помисли си тя, макар и да бе минала само седмица, този мъж се бе превърнал в неин приятел. В най-добрия ѝ приятел.

— Да, каза ми — отвърна тя.

Тонът ѝ бе мек, нежен и обгърна Слоун, досущ като разтопен мед. Да, тази жена, която едва познаваше, бе станала негов приятел. Най-добрият му приятел.

Чайката скоро отлетя, сякаш помахвайки с криле за сбогом. Ана дълго гледа как животинчето отлита нависоко и свободно и ѝ се прииска неговият извисен дух да бе неин.

— Ще ми разкажеш ли някой ден за брака си? — попита Слоун, отгатнал интуитивно, че това бе сърцевината на проблема с нейната борба за оцеляване, на необходимостта ѝ да почувства нещо.

— Да — отвърна без колебание тя, като продължи да се взира над морето. — А ти ще ми разкажеш ли някой ден за военната си служба?

И тя, като него, знаеше източника на болката му.

— Да — отвърна той, загледан в хоризонта, като нея.

Всеки от тях знаеше, че другият ще спази клетвата, просто защото приятелите не нарушават обещанията си.

В събота Ана изобщо не отиде до плажа. Мег си бе дошла неочаквано — за радост на Ана — и макар тя да бе потърсила няколко минути да се измъкне и да поеме към морето, такава възможност изобщо не се появи. И в неделя също така бе невъзможно. Неделя следобед обаче бе съвсем различно. Сякаш изневиделица отец Сантълайсис се отби да види Джак.

Висок, хубавеляк и донякъде развратен на вид, отец Сантълайсис приближаваше трийсет години и изглеждаше повече на безполезен ски маниак, отколкото на проповедник. Ала всъщност католическата църква едва ли имаше пастир, който да бе тъй отдаден на грижата за паството си. Това поне бе чувала Ана за кроткия и сладкодумен мъж, когото сега водеше към спалнята на Джак.

Помисли си, че всъщност нетрадиционното му облекло бе по-подходящо, защото Джак в никой случай не бе най-праведният католик на света. От една страна, не стъпваше в църква — не бе влизал в нея от кръщението на дъщеря си — но от друга страна, основните католически догми бяха тъй дълбоко пропити у него, че биха могли едва ли не да са записани в генетичния му код.

Докато отец Сантълайсис бе на посещение при Джак, тя се втурна с все сила към плажа. Знаеше, че щеше да бъде най-голямото съвпадение от всички на света, ако и Слоун бе там; и него наистина го нямаше, ала ѝ бе оставил съобщение. Изписано върху пясъка, достатъчно навътре, за да не го изтрие приливът, то се състоеше от една дума: „Здрасти!“. Усмивната, Ана написа до поздрава на Слоун: „Също!“ и поседна да се наслади на морето. Искаше ѝ се да прогони от съзнанието си всички мисли и да попие само гледката и шума на игривите вълнички. Ала в главата ѝ отново се завърна въпросът на Слоун.

Ще ми разкажеш ли някой ден за брака си?

Ана въздъхна. Какво можеше да му каже? Как можеше да му обясни чувствата си — тъй смесени, че сама не можеше да ги разгадае? В края на краищата ги обясни далеч по-лесно, отколкото си мислеше, че бе възможно.

— Съжалявам, че закъснях — рече Ана на следващата сутрин, в понеделник, и задъхана се отпусна на пясъка до Слоун.

Беше тичала през целия път, боеше се, че Слоун няма да я изчака и ще завари само още едно съобщение, написано върху пясъка. В бързината бе навлякла стария си сив пуловер и бе прекарала само един гребен през косата си. И тъй като бе забравила шала си, бризът я поздрави, като се заигра весело със златистите ѝ къдри.

— Почнах да си мисля, че няма да дойдеш — рече Слоун, изпитал огромно облекчение, като я видя. Времето от петък насам му се бе сторило цяла вечност и той не можеше да се отърве от опасението, че я бе прогонил с въпроса си. Но ето че бе дошла, с тъй привлекателно разрошената си коса, с набързо намъкнатите стари дрехи, с тихия си глас, който звучеше като пресипнал, тъй като се опитваше да успокои дишането си.

Като махна от очите си няколко къдрави кичура, тя рече:

— Кари се отби неочаквано. Донесе на Джак от любимата му пилешка супа.

Ана се усети, че макар и косвено, вече разказваше за брака си. Дори бе нарекла Джак по име, нещо, което досега не бе правила пред Слоун.

Слоун осъзна, че тя бе разкрила тази информация, без да я разпитва.

— Изглежда Джак и Кари са много близки — рече той; опита се да поддържа темата, без това да изглежда натрапчиво.

— Много — рече Ана, дишането ѝ вече се бе поуспокоило, — но Кари си е такава, никога не спира по средата каквото и да прави, включително и в личните си отношения.

— Това означава ли, че и вие двете сте много близки?

Ана дори не се замисли.

— Да. За мен тя е много повече от обикновена зълва. Тя е моя приятелка. Всъщност, дори нещо повече от това. — И, окуражена от мълчанието на Слоун, добави: — Ако можех да си избира да бъда някой друг човек, щях да искам да съм като Кари.

— Защо?

— Тя е толкова... толкова... не знам. Не, знам. Тя е с толкова освободен дух. Правилата на живота сякаш не я засягат. В състояние е и има желанието да прави всичко посвоему.

— Това предполага, че при теб не е така.

Ана се засмя.

— Да не се шегуваш? Аз съм завършена конвенционалистка. Винаги съм играла по правилата — никога не съм била сигурна чии са, но винаги съм играла по нечии правила — ролята на добрата съпруга. Пак по същите нечии правила играя ролята и на добрата майка. — Ана въздъхна. — Всъщност мисля, че съм добра майка. — И едва изрекла това твърдение, тя го допълни: — Не, сигурна съм, че съм добра майка.

Изводът бе ясен, макар че темата бе опасна като подвижни пясъци.

— Но не си сигурна, че си добра съпруга, така ли?

— Не, не съм сигурна. Опитвах се, но работата не свършва само с опитването, нали?

— Не, не свършва — рече Слоун и си помисли, че и той се бе опитвал да бъде добър войник.

В един кратък миг двамата се спогледаха; сетне, сякаш усетила, че нямаше да може да се спре да говори, ако продължеше да го гледа в очите, тя извърна поглед към морето. Вълните се гонеха и се настигаха, преди да се разбият на брега. Малко преди да стане това, обаче, те се забавяха, сякаш изведнъж усетили колебание дали да разкрият себе си. Така, както и тя се колебаеше дали да разкрие още от себе си.

— Не е лесно да се живее с човек, който има хронично, омаломощаващо го заболяване — рече Ана.

Слоун разбра, че това признание й бе коствало доста.

— Убеден съм, че е така.

Внимателно подбраните му думи се смесиха с шепота на морето. И Ана отново не посмя да го погледне.

— Не ме разбирай погрешно. Джак прави всичко, което е по силите му. Но той просто не е от най-търпеливите хора на земята — тя сви рамене. — А от друга страна, аз също не съм от най-търпеливите.

— Ти си най-търпеливият човек, когото съм познавал.

След тези думи тя го погледна. Погледите им се срещнаха — син и кафяв, честен срещу честен.

— Не се заблуждавай, Слоун. Не съм светица.

— Нито пък аз.

Този път Слоун пръв извърна очи. Между двамата се възцари тишина.

— Не е необходимо да ми казваш неща, от които ще изпиташ неудобство — наруши мълчанието Слоун.

— Знам.

Последва ново мълчание. Над главите им прелетя ято чайки. Слоун и Ана се почудиха дали в него бе и пернатият им приятел. И кой знае защо птицата напомни на Ана за една случка, която не си бе спомняла с години.

— *Зеленият папагал* — рече тя тъй тихо, сякаш трябваше да се промъкне до спомените, за да ги улови.

Слоун я погледна, но не каза нищо. Забеляза, че тя отново седеше, прегърнала коленете си. Но сега му се стори, че този път го правеше повече, за да запази силата и целостта си.

— Бяхме женени с Джак само от няколко месеца — тя погледна Слоун. — Той се е разболял от диабет още в гимназията, тъй че когато се омъжих за него, аз знаех за болестта му.

— Как се запознахте?

— В колежа. Той следваше геология, а аз се подготвях за учителка.

— Учителка ли?

Ана се усмихна.

— Начална учителка. Обичах децата, исках пълна къща с деца — усмивката ѝ се стопи. — Но не успях да стана учителка. Нито пък къщата ми се напълни с деца.

— Защо?

— Омъжих се преди да завърша и въпреки че имах намерение да продължа да уча, в началото ни бе много трудно с парите, сетне пък

дойде Мег и, нали знаеш, нещата следват едно след друго. Повече не се върнах в колежа.

Слоун усети, че тя ловко бе избегнала въпроса за пълната къща с деца, но не настоя за отговор.

— Както и да е — продължи тя, — запознахме се, оженихме се и аз смятах, че Джак се справя доста добре с диабета си. Сега, като се обърна назад, виждам, че е имало симптоми за обратното, но не съм била достатъчно наблюдателна, за да ги разгадая.

— Какво имаш предвид?

— Диабетиците трябва да живеят при строг режим. Трябва да избягват определени храни. Трябва да се хранят на определени интервали. Трябва да следят равнището на кръвната захар. Трябва да внимават за евентуални усложнения. Списъкът е твърде дълъг.

— За какви усложнения става дума?

— Едва ли би искал да ги узнаеш.

Слоун знаеше за едно много съществено усложнение при диабета и се запита дали то не бе причината Ана да се бе отказала от пълната къща с деца.

— Трябваше да поживея известно време с Джак, за да разбера, че той злоупотребяваше със себе си. Дори нещо повече. Той *предизвикваше* болестта си.

— Защо?

— Кой знае? От яд, за да накаже себе си, да докаже, че е нормален човек, след като знаеше, че не бе така. — Тя сви рамене и повтори: — Кой знае?

— И какво стана с онзи зелен папагал?

Спомените — студени като мразовита утрин — нахлуха в съзнанието ѝ.

— Както вече казах, диабетиците трябва да спазват строг режим. Трябва да се хранят в точно определено време. Една вечер шефът на Джак ни бе поканил на вечеря в модния ресторант „Зеленият папагал“. Имахме уговорка за шест и половина, което означаваше, че ще вечеряме към седем и това ни устройваше напълно... ако обаче всичко се бе развило по този план.

— Но не стана така.

Ана въздъхна.

— Изобщо. След като пристигнахме, се установи, че шефът на Джак забравил да запази маса и понеже бе събота, а ресторантът бе доста популярен, си намерихме маса едва към осем и половина.

— И какво се случи? — подкани я Слоун, след като тя замлъкна.

— Джак си бе взел инсулина в шест и половина и ето че този хормон се мяташе из тялото му, чакаше и искаше да си свърши работата, а нямаше храна, с която да я свърши. — Ана въздъхна. — Седях там уплашена до смърт от това, което знаех, че ще се случи. Естествено Джак започна да трепери, макар и да го прикриваше добре. Започна да се забавя мисълта му — не бе онова объркване, причинено от прекалено много захар в кръвта, а просто едно притъпяване на мисълта. Но и това успяваше да прикрие доста добре. Шефът му изобщо не забеляза. Държеше се така, сякаш всичко е напълно наред.

Макар и да бяха минали толкова години, Слоун усети как в тона ѝ се прокрадва панически страх. Не бе необходимо голямо въображение, за да си представи гледката: млада жена, млада съпруга, изплашена за мъжа си.

— И какво се случи?

Ана погледна към Слоун.

— Мисля, че изразът е: „Всичко отиде по дяволите“. Всъщност, не се стигна чак дотам, но беше близо. Знаех, че Джак е в беда. Беше само въпрос на време, преди да му се догади и да започне да се поти. В този момент можеше да припадне.

Слоун усети засилващото ѝ се безпокойство. Тя се бе върнала назад във времето.

— Тъжното в случая е, че всичко това изобщо не бе нужно — продължи тя. — Достатъчно бе Джак да повика сервитьора, да му обясни какво става и да го помоли да му донесе нещо — портокалов сок, хляб, шоколад — каквото и да е. Но не, той не искаше — бе предпочел състоянието му по-скоро да се влоши, дори и да припадне, отколкото да изглежда по-различен от шефа си, който на всичкото отгоре знаеше, че е диабетик.

Слоун се изненада, че Ана не повиши тон, въпреки че инцидентът я разстройваше и сега. Нима се бе лишила и от правото да се ядоса, ведно с всички останали емоции?

— И ти какво направи?

— Седях, докато можах да се стърпя. Най-накрая се извиних под претекста, че ще отида в тоалетната. Тръгнах натам, но се отклоних и влязох в кухнята. — Ана се усмихна. — В ресторантите не обичат клиентите да влизат в кухнята. Както и да е, да посъкратя историята, намерих сервитьора, обясних му какво става и го помолих да занесе веднага хляб на масата. Но да не казва нищо.

— И той направи ли го?

— О, да. Ако в ресторантите има нещо, което да не обичат повече от клиенти, които влизат в кухнята, то това са клиенти, които припадат на масата.

Слоун не можа да се сдържи да не се усмихне, Ана — също.

— И всичко свърши добре, нали?

Усмивката на Ана се стопи.

— Не съвсем. Когато сервитьорът донесе хляба, Джак ме погледна. Разбра какво съм направила и, честно да си призная, в един миг си помислих, че няма да хапне напук. Но той хапна. Предполагам, че изпитваше по-голяма нужда от храната, отколкото от това да се държи напук. Малко след това поръчахме, дойде вечерята и всичко свърши, колкото и да звучи странно, без нашият компаньон изобщо да разбере какво се бе случило.

— Защо все си мисля, че тази история не свършва дотук?

— Когато по-късно се прибрахме у дома, той се нахвърли върху мен — с думи, разбира се. Каза ми изобщо да не си помислям да правя това отново, че отговорността за болестта му си била изцяло негова, а не моя.

— Като поемам риска да адвокатствам на дявола, мисля, че е бил прав.

— Разбира се, че бе прав. Единственият проблем, обаче, бе в това, че отказваше да поеме отговорността, което означава, че аз трябваше да я поема вместо него — да си седя, без да помръдна пръст и да гледам как плаща последствията за безотговорността си. Сега, като си мисля, би трябвало да го оставя сам да изплува или да потъне, но той бе моят мъж, аз го обичах и скоро щеше да стане бащата на моето дете. Не исках да му се случи нищо лошо.

Обичах го. Думите, които се завъртяха като вихрушка в съзнанието на Слоун бяха достатъчно красноречиви в своята простота. Ана Рейми бе жена, която би обичала задълго, силно и дълбоко. Беше

жена, която би направила всичко, за да защити онези, които обича — да ги защити дори и от самите тях, което бе потвърдено и от следващите й думи.

Усмивната, тя рече:

— Поумнях твърде бързо. Повече никога не се оставих да ме хванат.

Слоун се усмихна.

— Много умно от твоя страна — рече той и след миг добави: — Но и въпреки тайната ти помощ, усложненията дойдоха.

— Бяха неизбежни.

— А сетне дойде и ударът.

— Да, това бе стръкчето слама, което пречупи гръбнака на камилата.

— На твоята или на неговата камила? — попита Слоун.

Ана се замисли и отвърна:

— Може би и на двете. Не ме разбирай погрешно. Обичам мъжа си. Държа на брака си, но...

Тя отново извърна очи към морето.

— Но какво?

— Бих могла да приема болестта му, бих могла да приема усложненията, удара дори, но... — гласът ѝ потрепери — но не мога да живея, напълно отхвърлена от живота му.

Когато се обърна към него, Слоун очакваше да види сълзи в очите ѝ, но те бяха сухи. Сухи като крехки мечти, подмятани от безпощадния вятър.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— По дяволите! — рече Слоун във вторник сутринта.

Очевидно бе, че Ана няма да се появи и той знаеше много добре защо. Прие факта с цялото достойнство, което успя да събере, написа поздрав върху пясъка, постави до него раковина и си тръгна към фара. Легна си разочарован, питаше се дали изобщо щеше да я види отново.

Ето защо изпита голямо облекчение, когато я забеляза с развят жълт шал да го чака в сряда сутринта.

— Здравсти! — рече той, докато сядаше до нея. — Липсваше ми вчера.

— Джак спа лошо в понеделник вечерта. — Поколеба се, но искреността надделя. — Но навярно и без това нямаше да дойда.

— Знам — рече Слоун също тъй искрено.

Ана го погледна. Нима бе възможно той *наистина* да знае? Нима разбираше, че тя се чувстваше тъй, сякаш бе *предала* Джак? Нещо повече, нима бе разбрал, че се безпокоеше, че изглежда някак си дребнава и егоистка в очите му?

— Знаеш ли? — попита тя.

— Да — отвърна той. — Но знам как да се излекуваш от това, което изпитваш.

— Нима? — попита тя и се усмихна на необичайния подход на Слоун към нещо, което можеше да се окаже много трудна тема.

— Да. Съвсем очевидно е, че е нарушен емоционалният баланс. Ти сподели с мен нещо много лично, много болезнено и аз трябва да сторя същото с теб. С други думи — ти си гола, а аз съм напълно облечен. Метафорично казано, разбира се — побърза да добави той.

Усмивката на Ана стана по-широка.

— Разбира се.

— Трябва да ти разкажа нещо лично и болезнено. И така, какво би искала да узнаеш?

Знаеше какво би искала да научи тя; то бе същото онова нещо, което не искаше тя да узнае. Или може би искаше? Вече не бе съвсем

сигурен.

И Ана също знаеше нещо — че Слоун изобщо не бе небрежен, както се опитваше да изглеждат думите му. И без да се церемони, тя удари право в целта:

— Разкажи ми защо се криеш зад очилата. Разкажи ми за военната си служба.

Слоун кимна, прокашля се и отвърна, отбягвайки погледа й.

— Всъщност няма много за разказване.

— Разкажи ми колкото има. И ме гледай, когато ми разказваш.

Слоун се застави да я погледне.

— Служих във флота почти двацет и пет години и преди година се пенсионирах.

— Защо?

Слоун преглътна.

— Почувствах, че повече нямам какво да дам на войската. Аз... въъ... преживях един болезнен епизод и имах нужда да възстановя устоите на живота си.

— Що за *болезнен епизод* бе това?

Слоун въздъхна, разтърка с длан врата си и се изправи срещу неизбежното.

— Бях изпратен със секретна мисия, заедно с още неколцина мъже. Изпратиха ни да освободим американец, държан за заложник в Бейрут, което и направихме. За нещастие попаднах в плен. Държаха ме известно време, после ме пуснаха.

На Ана й минаха две неща през ума. Първото — че бе оцелял тъкмо след тези събития. И второто — този равнодушен тон не съответстваше на сериозността на признанието му.

— Значи са те пратили да освободиш заложник, а по време на операцията са те пленили?

— Да — отвърна той с тон, който сякаш казваше: „Колко глупаво от моя страна, нали“?

Ана бе гледала филми и новини по телевизията за вземане на заложници и като си ги спомни, по гърба й пробягаха студени трънки. Поклати недоверчиво глава.

— И смяташ, че всичкото това не е кой знае какво?

— Слушай, хората са попадали в плен, откакто съществуват две противостоящи страни.

— Те... — тя знаеше, че най-подходяща бе думата измъчваха, тя най-често се използваше по повод заложниците, но просто не можеше да я произнесе. В главата ѝ се въртяха ужасяващи картини — ... те нараниха ли те?

На Слоун му бяха задавали всякакви въпроси, но никой не бе навлизал толкова бързо и тъй точно в сърцето му. Това се дължеше на развълнувания ѝ тон, сякаш го умоляваше да ѝ отвърне отрицателно, като че ли имаше значение дали бе страдал или не. Не искаше да излъже, ала истината бе прекалено сурова за нея.

Той се усмихна, надяваше се усмивката му да изглежда искрена.

— Гледала си твърде много филми — каза той и допълни: — Държаха ме в малка стая, известно време — вързан, без слънчева светлина. И толкова.

„Лъжа, лъжа, лъжа!“ — помисли си той, ала щом бе изрекъл една, можеше да изрече и втора.

— Затова се крия зад очилата. Не се чувствам съвсем добре на слънце, както преди.

Ана го гледаше напрегнато и се мъчеше да повярва, че казваше истината, ала нещо в начина, по който извърна очи, я остави с чувството, че не сподели всичко.

— Всичко ли ми каза?

Погледите им отново се срещнаха.

— Да — рече той със съзнанието, че страхливецът се бе превърнал и в завършен лъжец, просто защото трябваше да запази доброто мнение на тази жена за себе си.

Слоун неочаквано се усмихна:

— Е, сега и двамата сме голи. Метафорично казано, разбира се.

Ана все още оставаше с безпокоящото я чувство, че той премълчава нещо, ала усмивката му изглеждаше тъй искрена, че може би грешеше.

— Да — рече усмихната тя, — метафорично казано.

— Добре — кимна Слоун, изправи се и пое по плажа. — Хайде, искам да ти покажа нещо. — Усети съпротивата ѝ, обърна се и като продължи да върви заднешком, рече: — Не е далеч. Имаш време.

Когато Ана се изправи, отново видя гърба му. Затича се, за да го настигне и като се изравни с него, попита:

— Къде отиваме?

— Ще видиш — това бе всичко, което й каза.

Заливчето бе малко и защитено — съвсем отделен малък свят. От едната му страна бяха високи скали, от другата — стръмен бряг, а от третата — гъста, зелена гора, в която едно от дърветата очевидно бе успяло да надрасне всички останали. В морето се люлееха боядисани във всички цветове на дъгата буйчета — маркери на кошовите за омари. Щом пристъпи в това уединено кътче, я обгърна тишина и спокойствие.

— Колко е красиво! — рече тя тъй тихо, сякаш бе влязла в църква. Имаше чувството, че тази територия бе забранена за всички земни и светски неща. Допускаха се само праведни, само чисти и завършени неща. Дори и вятърът тук бе спрял, сякаш природата, усетила, че е прекалено безразсъден, го бе спряла на входа.

— Да — прошепна в отговор Слоун с тон, издаващ благоговение. — Нали е разкошно? Понякога, особено нощем, като не мога да заспя, идвам тук и просто си седя.

Ана се запита дали безсънието му имаше нещо общо с миналото, с пленничеството му.

— Ела насам, ще ти покажа нещо.

Ана последва Слоун към малката локва, изпълнила басейнче, оформено от купчина скали, след оттеглянето на водите при отлива. Дъното бе покрито от розови водорасли и късчета зелен сюнгер. Анемониите се бяха прикрепили под камъните, намерили защита от вълните и слънцето. Малки рачета търсеха храната си. И Слоун, и Ана изпитаха удоволствие да наблюдават това малко чудо на живота, потопени в целебната тишина.

Накрая Ана погледна часовника си и обяви с нескрито съжаление:

— Трябва да си вървя.

Поеха мълчаливи по обратния път, сякаш тръгването им от райското кътче се бе превърнало в скръбен повод.

На входа към заливчето Ана се обърна, усмихна се и рече:

— Благодаря ти, че ми го показва.

— Няма защо. Ще те видя ли утре?

— Да — отвърна тя и веднага добави: — Трябва да вървя.

— Довиждане — рече той, когато излязоха на открития плаж.

Вятърът, сякаш издебнал ги в засада, връхлетя върху Ана, разроши косата ѝ, задърпа шала около шията ѝ. Тя го вдигна и се опита да го завърже на главата си. Вятърът обаче имаше други намерения, изтръгна коприната от ръцете на Ана, изду я като голяма пеперуда и я отнесе към морето.

— Шалът ми! — извика тя.

Слоун се втурна иззад нея и хукна към прииждащия прилив. Гмурна се за шала, тъкмо когато той изчезна под една разпенена вълна. Ана бе сигурна, че бе изгубен, когато Слоун, с широка усмивка на лице, вдигна високо ръка.

— Улових го! — извика той и зацапа към брега.

Устните на Ана също се разтвориха в широка усмивка, макар да не можеше справедливо да отсъди дали тя се дължеше на спасения шал или бе просто в отговор на усмивката на Слоун. Той изглеждаше тъй необикновено доволен от себе си.

— Улових го! — повтори той като спря пред нея.

Ана си помисли, че изглеждаше по-скоро като малко момченце, отколкото като възрастен мъж — момченце, стиснало подаръка си.

— Как се е измокрил и изцапал! — извика Ана.

— Непоправимо ли е? — попита Слоун и изцеди шала.

Ана почти не чу въпроса. Вниманието ѝ бе прекалено заето с юмрука на Слоун. Голям, мокър юмрук. Защо досега не бе забелязвала колко големи бяха ръцете му? Тя гледаше как огромната му лапа се протяга към отворената ѝ длан. И не докосването на шала отбеляза Ана. Не, това бе докосването на пръстите на Слоун: едва доловимо, но толкова истинско докосване на пръстите му до опакото на дланта ѝ. Или може би не бе опакото на дланта, може би докоснал китката ѝ. Или самата длан? Не можеше да прецени точно, защото в онзи миг цялата и ръка потрепери.

Вдигна очи, питаше са дали и той бе изпитал същото като нея. Може би да, защото забеляза странно изражение в очите му. Но той имаше причина да я гледа въпросително. Беше ѝ задал въпрос, а тя дори и не понечи да отговори. И какъв по-точно бе въпросът? Нещо за шала, нали така? Да, за шала.

— Не, не е непоправимо.

— Добре — отвърна той с такъв тон, че ако Ана не бе тъй залисана, щеше да забележи, че прозвуча доста по-пресипнало от

обичайното.

— Аз... тъъ... трябва да си вървя — рече тя и посочи с неопределен жест зад себе си.

— Да — кимна Слоун, — трябва... да си ходиш.

Отново се сбогуваха и Ана пое по пясъка към дома.

Слоун гледаше подире ѝ. Какво, по дяволите, се бе случило преди малко? В един миг той вадеше шала ѝ от морето, а в следващия се почувства тъй, сякаш върху ръката му се бе стоварил гръм от ясно небе, ала с палеца мекота. Едва я бе докоснал, а бе погълнат изцяло от изгаряща го нежност.

Реакцията му го обърка.

И го разтревожи. Той и Ана бяха приятели. Нещо повече, тя бе омъжена жена, която държеше на дадената клетва. Той най-добре от всички хора на света можеше да разбере последиците от нарушената клетва, от предателството спрямо принципа. Никога няма да допусне Ана да го направи. А и тя, разбира се, не би го сторила, дори и не го желаше — всичко това обезсмисляше този ред на негови мисли.

Докато стигне до фара, Слоун вече бе убедил себе си, че всичко бе наред, че реакцията му бе била напълно нормална. Беше минало много време, откакто за последен път бе бил с жена, много време, откакто се е докосвал до нечия мекота. Освен това, той може и да имаше маса недостатъци, може и да бе страхливец и лъжец, но не бе такъв тип, който да пожелае нечия, чужда съпруга.

Реакцията ѝ бе напълно разбираема в светлината на онова, което изпитваше през последните седмици, заключи Ана, докато приготвяше закуската. Незнайно по каква причина, тя бе обсебена от мисълта за докосването, за някакъв контакт, който да удостовери дружбата и вниманието, за някаква ласка — най-незначителна дори — която да ѝ докаже, че още е жива, че още е жена. Колко пъти се бе оплаквала наум, че Джак не можеше, не искаше да ѝ даде онова, от което се нуждаеше?

Да, случилото се имаше разумно обяснение.

След като го осмисли, тя се зае с обичайните си задължения. Закуската стана както винаги. След това обаче нямаше кой знае с какво да се заеме. Изпра някои дрехи, изсуши ги; сетне, докато още бяха

топли като спомените за плажа, от които бягаше, ги сгъна. Изплакна жълтия шал и го изглади. После седна да напише писмо на Мег.

Изведнъж се улови, че изобщо не пишеше, а гледаше ръката си — ръката, която Слоун бе докоснал. И сякаш като по някакво чудо, тя отново усети как пръстите му, гладки като коприна от морската вода, се плъзват по кожата ѝ. *Топли*. Докосването му я бе накарало да почувства топлина, да почувства, че отново бе жива и...

Ана озапти мислите си. Дописа писмото си, мушна го в плика, надписа го бързо и още по-бързо потърси с какво да се захване. Усещаше как в душата ѝ се зароди и се засилваше чувството на неотложна нужда. И тя отново се хвърли в работата — този път да приготви обяда. Сервира го точно на пладне, гарниран с обилно бърборене. Ала и това ѝ усилие вече я изморяваше.

Спря се по средата на изречението. Но ако Джак бе забелязал това, не го показва с нищо. Просто продължи да се храни — бавно, мъчително. Ана също ядеше, без да усеща вкуса на храната, но чуваше извънредно силни шумове. Потракването на приборите. Подрънкването на кубчетата лед. Усещаше спираловидно издигащото се кресчендо на това тревожно чувство.

Погледът ѝ се сведе към лявата ръка на мъжа ѝ. Лежеше на масата, съвсем близо до собствената ѝ лява ръка. Пръстите им почти се докосваха. Едната венчална халка сякаш зовеше другата.

Направи го, шепнеше нейната венчална халка. *Имаш това право. В крайна сметка, той е твой мъж.*

Дори и ако животът ѝ зависеше от това, Ана пак нямаше да се откаже да направи онова, което стори. Някаква непозната, с пренебрегвани дълго чувства, може би с надеждата да пропъди топлия спомен за докосването на Слоун, посегна към близката ръка. Всичко се случи за частица от секундата — за няколко удара на сърцето. Ана усети ръката на мъжа си, спомни си колко нежно бе галила тялото ѝ, колко мило бе държала дъщеря им. Почувства твърдината на венчалната халка. Усети — не го видя, защото се боеше да срещне погледа му — усети изненадата на мъжа си. А сетне почувства как ръката му се отдръпва от нейната — бавно, но решително. Погледът ѝ се стрелна към Джак.

— Недей! — помоли го тя с дрезгав, пресипнал глас, който сякаш не бе нейният.

И изражението на Джак сякаш не бе негово. Изглеждаше тъй далечен, тъй отчужден. Това отчуждение изплаши Ана и засили молбата ѝ.

— Моля те, Джак, имам нужда от теб!

В един бързо отлетял миг тя си помисли, че забеляза процеп в издигналата се помежду им стена. Помисли си, че той щеше да хване ръката ѝ, ала тя пое не към нея, а към бележника и писалката, постоянните му спътници. Ана усети тежест в сърцето си. Тя стана двойно по-голяма, когато прочете бележката му: „Губиш си времето да се нуждаеш от мен“.

Сините ѝ очи помрачняха от прилива на чувство, което можеше да определи само като гняв. Кой бе този непознат, нанесъл се в тялото на обичащия я някога неин съпруг?

— Какво искаш да кажеш с това, че си губя времето?

Нова пауза, за да напише отговора си. Докато чакаше, сърцето на Ана се разтуптя силно. От яд, от страх пред това, което този непознат щеше да напише.

„Аз не съществувам повече — емоционално или духовно.“

Нова пауза. И отново разтупкалото се Анино сърце.

„Така е и ще е най-добре, ако не съществувах и физически.“

Ана прочете бележката, препрочете я, за да бъде сигурна, че я бе разбрала правилно... Изведнъж пулсът ѝ затуптя в ушите ѝ. Скъса листчето от бележника и го смачка на топка. В същото време го стрелна с поглед.

— Нямам намерение да слушам подобни глупости — рече тя.

Тихият ѝ тон придаде неочаквана сила на изявлението ѝ, както и фактът, че се изправи с чувството на накърнено достойнство. Бавно прекоси стаята, излезе от нея, без да се обърне и без да обели и дума с болногледача, с когото се размина в коридора, и излезе от задния вход.

Чак когато чу затръшването на вратата, осъзна, че слизаше по стълбите. Усети топлината на обедното слънце, свежия мирис на летния ден, видя как къщата се смалява в далечината. Отначало вървеше бавно, но сетне ускори крачки още и още, докато краката ѝ сами не се понесоха през познатото поле, през гората, по пътеката, която водеше към морето. Задъхваше се все по-силно и по-силно — сякаш дъхът ѝ бе някой звяр, който я гонеше да тича все по-бързо.

Нямаше представа накъде се бе запътила. Знаеше само, че бягаше от непознатия, който някога беше неин съпруг.

Джак се вслушваше в тишината. Тя се носеше все по-силна и по-силна, като неизсвирена симфония, празните ѝ, пронизителни тонове отекваха в деликатната му душа. Сърцето в гърдите му препускаше, подвластно на собствената си черна мелодия.

Отче, съгреших.

Какъв е грехът ти, синко?

Нараних жена си.

Джак сви лявата си ръка в юмрук, в яден юмрук. Как можа тъй коравосърдечно да засегне Ана? И все пак, не бе ли по-жестоко да продължава да я заблуждава? Той никога повече нямаше да може да бъде неин съпруг, факт, който докосването на ръката ѝ сурово му напомни. Няма значение, че би искал. Имаше значение само това, че не можеше да бъде. Тя трябваше да бъде свободна. Той трябваше да бъде свободен.

По-добре ще е да не съществувах физически.

Сърцето на Джак се разтуптя силно. Мисълта за смъртта го плашеше, макар че тя щеше да му донесе покой. Уморил се бе да се бори, да се съпротивлява, да върви по път, който, изглежда, не водеше никъде. Не, напоследък бе сигурен накъде отиваше — към вечното си местожителство.

Какво ли би рекъл отец Сантълайсис, ако знаеше за мислите на Джак? Дали щеше да заговори за вечното проклятие, което щеше да тегне над душата му? Или за грях — тъй непростим, че и Господ не би могъл да го прости?

Джак въздъхна, искаше му се Ана да е тук, да вземе ръката му, независимо, че той пак щеше да отдръпне своята.

Отче, съгреших.

Какъв е грехът ти синко?

Превърнах се в непознат за себе си.

Слоун нямаше представа каква сила го движеше — някакво неспокойствие, което нито можеше да разгадае, нито да пренебрегне, но в мига, в който видя Ана, разбра, че му е било съдено да се върне на плажа. Нещо лошо се бе случило. Разбра го още като я видя.

Седеше, прегърнала коленете си. Но при тази ѝ поза, с извит като лък гръб, изглеждаше невероятно уязвима. Това впечатление се подсилваше и от факта, че не помръдваше, взряна в морето. Ако го бе забелязала, че приближава, то с нищо не го показа. Дори и когато се отпусна до нея и зае същата като нейната поза, тя не пророни и дума. Просто продължи да се вира напред.

Най-накрая Слоун тихо попита:

— Какво се случи?

Без да, го погледне Ана отвърна:

— Нищо.

Слоун остави отговора ѝ да виси във въздуха не повече от миг-два.

— Приятелите не се лъжат един другия.

Пренебрегна обаче факта, че я бе излъгал за пленничеството си.

— Нищо не...

— Недей, Ана.

Ана изви глава, за да го погледне. Макар и да се постара, не можа да скрие факта, че нещо я измъчва. Дори по-лошо — че искрицата живот сякаш бе изгаснала в сините ѝ очи, в красивите ѝ сини очи. Без дори да подозира какво се бе случило, Слоун знаеше, че виновник за изгасналата искрица бе Джак Рейми. И това го накара да не изпитва милосърдие към него.

— Няма нужда да ми казваш какво се е случило — рече Слоун.
— Но не ме лъжи.

Обичайната ѝ безчувственост, едновременно успокояваща и плашеща, бе заместила гнева ѝ и сега тя не изпитваше нищо. Абсолютно нищо. Дори и когато забеляза Слоун да крачи към нея, дори и когато приседна до нея, дори и сега, когато се вираше в загрижените му очи. Извърна поглед, почуди се колко да сподели с този мъж, ако изобщо решише да споделя с него.

Спомни си как пръстите му леко бяха докоснали ръката ѝ сутринта, знаеше, че тъкмо този инцидент бе предизвикал онова, което се случи между нея и Джак. И тъкмо онова, което се бе случило — или по-скоро не се бе случвало — между нея и Джак през последните години, я бе направило свръхчувствителна към допира на Слоун.

— Джак и аз не сме любовници от години — рече Ана, сама невярваща, че можеше да бъде толкова откровена. Никога не бе

признавала този факт пред друг човек. Проклинаше безчувствеността си, която до известна степен бе осъдителна, но също така усещаше, че седналият до нея мъж притежаваше уменията да я накара да пожелае да сподели с него мислите и чувствата си.

Изявлението ѝ не изненада Слоун. Той предполагаше, че импотентността на Джак бе причината да липсва пълната с деца къща. Освен това предположи, че тази тема имаше нещо общо с онова, което измъчваше Ана, и затова я остави сама да намери начина да му го съобщи.

— С времето свикнах с този факт — рече накрая Ана. Припомни си самотното си легло, безбройните самотни нощи, повече, отколкото можеше да преброи, и добави: — Човек свиква с онова, с което трябва да свикне.

Слоун отново не каза нищо, макар болезнено да си представи цената, която бе платила.

— Научих се да живея в безбрачие — рече Ана. — Но онова, с което не свикнах да живея...

Запъна се. Безчувствеността ѝ отстъпи малко и позволи на гнева ѝ да се завърне и да надникне иззад нея.

Слоун забеляза проблясъка на яда ѝ. Тя изпитваше нещо — а това бе по-здравословно, отколкото да не чувства нищо. Но това отново бе на прекалено висока цена.

— С какво не можа да се примириш, Ана?

Въпросът прозвуча тъй тихо, тъй мило, че на Ана не ѝ бе възможно да не отговори. Ала тя не се нуждаеше от кой знае какво окуражаване, защото искаше — не, имаше нужда! — да каже на този мъж колко силна болка изпитваше.

— Единственото, от което се нуждаех, бе някое случайно докосване, прегръдка, някой, който да държи ръката ми, някакъв контакт! — Искаше ѝ се тонът ѝ да прозвучи нормално, но гневът бе взел връх. Беше усетила, че до определено равнище ядът ѝ носеше удовлетворение. — Ала той не желае дори да ме докосне, не иска и аз да го докосна!

И докато една част от Слоун желаше да накаже Джак Рейми, то друга част го разбираше. Как би могъл един мъж, който помни какво е било да люби тази жена, после да я докосне и да знае, че това е всичко и то поради неспособността му?

— Аз хванах ръката му, а той я издърпа. — Гласът на Ана потрепери. — Дори и след като го помолих, не ми позволи да го докосна.

Слоун усети болката, опустошението на духа, скрити зад гнева ѝ. Независимо от обстоятелствата, той не можеше да си представи който и да е мъж да пренебрегне нуждата на тази жена. Не можеше дори да си представи някой да получи такава възможност. Самият той бе прекарал по-голямата част от сутринта в опити да забрави нежното докосване на ръката ѝ, а ето че тя се молеше на мъжа си за нещо, за което Слоун би дал и живота си.

Нещо у Ана я караше да му покаже смачканата на топка бележка, която бе пхнала в джоба си, ала друго нещо я възпрепятстваше. Не можеше да повярва, че Джак сериозно желаше смъртта. Бе потиснат. И нищо повече.

— С какво мога да облекча болката ти? — попита Слоун отново тъй тихо, че гласът му, досущ като разжарен огън, стопли Ана.

Взemi ръката ми. Думите шушнеха в съзнанието ѝ, в сърцето ѝ. Виждаха ѝ се съвсем естествени — като теченията, като приливите и отливите, а не биваше да са такива.

Нека взема ръката ти, помисли си Слоун и призна пред себе си, че може би в този акт щеше да намери облекчение и неговата болка. Защото изпитваше именно болка: да седи тъй близо до нея, без да може да я докосне. Добри Боже, откога едно докосване бе станало толкова важно? От тазсутрешните меки като коприна спомени — долетя отговорът.

Какво ли ще направи той, ако хвана ръката му?

Какво ли ще направи тя, ако хвана ръката ѝ?

Въпросът не остана дълго без отговор. Сякаш и двамината бяха лишени от право на глас по въпроса, сякаш всичко бе предопределено от самото начало: Слоун посегна към ръката на Ана в мига, в който ръката ѝ потърси неговата.

Стотици усещания се извиха като вихрушка в съзнанията на двамината: топлина, мекотата на Ана, силата на Слоун, малката ръка на Ана, едрата на Слоун, начинът, по който пръстите на Ана се преплитаха с неговите, силата, с която ги стискаше, сякаш от това зависеше животът ѝ, начинът, по който пръстите на Слоун се

сключваха около нейните, сякаш бе готов да се бие до смърт, за да я защити.

Какво ли би изпитал, ако прокараше пръсти из златистата ѝ коса?

Какво ли би било, ако положи длан върху брадясалата му буза?

Какво ли би било, ако можеше да прокара пръсти по нежната извивка на шията ѝ?

Какво ли би било да докосне съвсем леко с връхчетата на пръстите си устните му?

Погледът на Слоун — невинен и същевременно гузен — срещна нейния. Взираха се един в друг, а истината дръзко се бе вторачила и в двама им.

Ана бавно издърпа ръката си от неговата, венчалната ѝ халка блестеше като грозно обвинение. Не каза нищо, но учестеният ѝ дъх говореше вместо нея.

И дъхът на Слоун не бе по-спокоен, когато рече:

— Кълна се, че не съм искал това да се случи.

Ана се изправи, Слоун — също, светът се въртеше бясно около тях. Ана направи крачка назад, сякаш така можеше да се отдалечи от онова, което изпитваше.

Слоун съзря бягството в очите ѝ.

— Ана, почакай. Нека поговорим.

Ала Ана не спря. Направи още една крачка, после още една, а след това погледна за последен път Слоун в очите, обърна се и хукна.

— Ана, моля те... Ана... Ан... нна!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Септември

— Ана...

Понякога, макар и да бяха минали месеци оттогава, на Ана ѝ се струваше, че отново чува как Слоун вика името ѝ. Никога нямаше да забрави болезнения, остър, режещ звук, който късаше сърцето ѝ.

— Ана...

Онзи ден на плажа ѝ се искаше да се обърне, но се побоя. Не от Слоун, а от самата себе си. Ако се бе обърнала, щеше да се наложи да се види такава, в каквата се бе превърнала: в жена, която бе започнала да изпитва нещо към друг мъж, освен към съпруга си. В крайна сметка, обаче, щеше да ѝ се наложи да се възправи срещу нея.

— Ана!

Ана стреснато вдигна глава, изненадана да се намери седнала в кабинета на Харпър, дори още по-изненадана да го види да се взира в нея с изражение, което означаваше, че ѝ бе задал въпрос и очакваше отговора ѝ. Слоун, застанал до прозореца, който гледаше към градината, се бе обърнал, очевидно заинтригуван от мълчанието ѝ. Погледите им се срещнаха и в този кратък миг Ана предположи, че Слоун много добре бе усетил, че се бе върнала в миналото. Дали обаче знаеше, че ръката, която несъзнателно бе положила върху сърцето си, трепереше така, сякаш той я бе докоснал?

— Добре ли си? — попита Харпър и привлече вниманието на Ана.

Седеше зад масивното си писалище, което миришеше на ароматизирана с лимон политура и на алени рози. Ана си помисли, че розите навярно бяха дошли от градината на Кари, последните храбри цветове в края на жаркото лято.

— Да — отвърна тя на въпросителния поглед на Харпър и спусна ръка в скута си.

Задоволен от отговора ѝ, Харпър се зае да разлиства купчината книжа, вниманието му бе напълно погълнато от приближаващия процес.

— Това, което трябва да изясним днес — започна той, — е какво би трябвало да се очаква от пледоарията на обвинението. Както знаете и двамата, то е задължено да представи списък на свидетелите си, както и резюме по същество на обвиненията срещу вас.

Слоун пристъпи от прозореца към стола до Ана. Ана едновременно слушаше бележките на Харпър и забеляза, че Слоун носеше белия пуловер, с който бе преди седмица на заседанието по първоначалното повдигане на обвинението. Петното от нейната кръв го нямаше.

Харпър подаде по лист хартия на двамата и рече:

— Списъкът на бъдещите свидетели е общо взето онзи, който очаквах, плюс-минус един-двама.

Ана набързо прегледа списъка и погледът ѝ се закова върху едно от имената.

— Призовават за свидетел и Мег, така ли?

— Спокойно, Ана — възпря я Харпър. — Да караме подред. Окей?

Мълчанието на Ана бе по-скоро в резултат на шок, отколкото съобразяване с молбата на адвокатата ѝ, но той продължи:

— Нека започнем с обобщение на тезата на обвинението, която без да спестяваме нищо, е следната. То ще пледира, че, може би инспирирани от молбата на Джак Рейми за помощ да тури край на живота си, вие двамата сте се сговорили. И то не за милостиво убийство, както бихте искали да бъдат оценени действията ви, а за хладнокръвно, преднамерено убийство. Сега, ако обвинението се поддаде на милосърдие, то също така би могло да пледира, че вие двамата по своеобразен начин сте постъпили донякъде милостиво. В крайна сметка сте изпълнили онова, което Джак Рейми е пожелал, а него не го е интересувала мотивацията ви, нито пък фактът, че ще се облагодетелствате от деянието. Нима вие двамата любовници не бихте решили — и това няма да бъде лишено от логика, ще предположи обвинението, — че умъртвяването на Джак Рейми ще бъде най-доброто решение за всички?

— *Най-добре за всички ще е той да умре.*

— *Боже мой, Слоун, какво искаш да кажеш?*

— *Нищо. Господи, нищо! Просто исках да кажа, че сме жертва на най-страхотната ирония на съдбата.*

Зашеметяващите думи още звънтяха в ушите на Ана, кънтяха в съзнанието ѝ. Онова, което най-много я потресе в думите на Слоун, бе, че те бяха сякаш огледално отражение на собствените ѝ мисли. Нека Бог е милостив към нея, но и тя мислеше същото!

Един бърз, плах поглед към Слоун ѝ подсказа, че и той си спомни разговора им, разговор, който се бе състоял в нощта, когато Джак умря.

Харпър разрови някакви книжа, сетне отново заговори и привлече вниманието на Ана и Слоун към настоящето.

— Обвинението ще представи също така доказателства, че двамата сте били убедени, че времето ви свършва.

— Какво означава това? — попита Слоун.

— Инес Гудж е готова да свидетелства, че е подслушала разговор помежду ви; и ти си казал на Ана, че си подал молба за работа и си я получил и поради това е трябвало скоро да си тръгнеш. Че си искал Ана да дойде с теб.

— По дяволите! — рече Слоун.

— Това потвърждение ли е, че разговорът се е състоял? — попита Харпър.

— Да — призна Слоун. — Всичко е така, с изключение на това, че съм молил Ана да дойде с мен. За това изобщо не е ставало дума.

Харпър си записа нещо, преди да премине към следващия въпрос, който изненада напълно Ана:

— Кажете ми за голямата игла и спринцовката, които Кари е взела назаем от доктор Гудман.

Ана го погледна с невярващи очи.

— Онази, която използвахме, за да впръскаме ликьор в плодовете ли?

— Точно тя. Кари ми каза, но аз искам да чуя теб.

— Беше за празненството за Четвърти юли, което Кари организира.

Харпър кимна, удостоверявайки, че дотук показанията на двете съвпадаха.

— Тя прочела в някакво модно списание за впръскването на плодовете, затова заела иглата и спринцовката от работата си.

— А как се озова тя у вас?

— Както казах и преди, Кари мрази иглите, затова ми донесе всичко — динята, пъпеша, както и спринцовката с иглата — аз да ги впръскам. Когато си тръгна, забрави спринцовката и иглата, затова ги сложих най-отзад в чекмеджето с приборите. После и двете забравяхме за тях, когато идваше у нас.

— Това какво общо има с делото? — попита Слоун.

— Обвинението ще пледира, че тази игла и тази спринцовка са били използвани за инжектирането на свръхдозата инсулин.

— Но това е абсурдно! — рече Ана.

— Но те са били в къщата, нали? — попита Харпър.

— Да, бяха у дома — отвърна Ана.

— Кой знаеше за това? Освен теб и Кари?

— Не знам — отговори Ана.

— Може би Мег? — подсказа ѝ Харпър.

Ана сви рамене.

— Не знам.

— Джак?

Ана пак сви рамене.

— Не знам.

— Мъжът ти влизаше ли изобщо в кухнята?

— Да — рече Ана. — Понякога Кен го докарваше със стола му, просто за промяна в маршрута. Дните на Джак бяха дълги и скучни.

Тя не спомена, че и нейните често попадаха в същата категория.

— Тогава може би е знаел за иглата и спринцовката?

— Възможно е.

Харпър погледна към Слоун.

— Ти знаеше ли, че е там?

— Да.

Последва пауза, в която двамата мъже се изгледаха. Сетне Слоун добави, почти предизвикателно:

— Имах възможността да вляза в кухнята, когато работих там през онзи уикенд. Не бе възможно човек да не види спринцовката и иглата, след като отвори чекмеджето.

— Ти защо си ровил из това чекмедже? — попита Харпър.

Предизвиквайки приятеля си да му възрази, Слоун отвърна:

— Не ми се спеше, затова реших да си сваря едно нес кафе.

Слоун обаче не спомена, че не успя да си свари кафе, най-вече поради това, че Ана, която също не можеше да заспи, бе дошла при него. В мига, в който дойде, кафето бе последното нещо на света, за което можеха да си помислят.

— Значи всеки, който е отварял чекмеджето, е бил в състояние да види спринцовката и иглата, така ли? — попита Харпър.

Откъсвайки се от болезнените, пламенни спомени от онази нощ, Слоун отвърна:

— Не виждам как би могъл да пропусне да ги види.

— Е, едно нещо се изясни. Кен Ларсен ги е видял и е готов да свидетелства, че са изчезнали малко след смъртта на Джак.

— Нямам представа какво се е случило с тях — рече Ана. — При последвалия хаос иглата и спринцовката бяха последното нещо, за което бих си помислила.

— Както и предполагам, полицията също не може да докаже какво се е случило с тях — рече Харпър. — Точно сега те са най-малката ни грижа.

Тази негова забележка прикова изцяло и нейното, и неговото внимание.

Харпър не им спестяваше нищо.

— Има лоши, но има и по-лоши новини. Кои предпочитате първи?

Слоун се засмя саркастично.

— Защо не ни предложиш първо лошите.

И отново Харпър пристъпи към същината на проблема, като погледът му фиксира Слоун.

— Бенди Уебър не само ще свидетелства, че те е видял на мястото на престъплението и че си изхвърлил нещо в морето, но и ще свидетелства, че ви е видял двамата на плажа по-рано същата вечер. Накратко казано, видял ви е да се целувате, видял ви е да изчезвате в малкото заливче. И макар да не ви е видял да се съвкупявате, обвинението, което ще използва показанията на Инес Гудж за разговора ви в магазина, за да ви надене примките, сетне ще използва Мег, за да ги затегне около вратовете ви.

Ана пребледня като платно. Стомахът ѝ се сви, догади ѝ се. Помисли си, че щеше да изхвърли и няколкото хапки, които погълна на обяд.

— Смяташ, че Мег ще свидетелства срещу мен, срещу нас, така ли? — попита тя, а тонът ѝ сякаш умоляваше Харпър да я увери, че не го бе разбрала добре.

— Съжалявам, Ана — въздъхна Харпър. — Надявах се обвинението да не привлича дъщеря ти, но предполагам, че Хенеси е предприел изследователска експедиция с надеждата, че Мег е заподозряла нещо и че е готова да го признае.

— Ти разговаря ли с нея? — попита Ана и си помисли колко парадоксално бе Харпър да бе разговарял с нея, след като същата тази нейна дъщеря не бе отговорила на нито едно нейно обаждане.

— Не, но видях показанията ѝ, в които тя споменава, че същата нощ двете сте се скарали. Ако това може да те успокои донякъде, то тя е класифицирана като враждебен свидетел. Не е свидетелствала по собствена воля.

Очевидно това бе малко утешение, защото лицето на Ана бе напълно лишено от всякакъв цвят. Повдигаше ѝ се все повече. Сложи ръка на стомаха си, преглътна и се помоли да не се изложи.

— Дай ѝ малко вода — рече Слоун.

Харпър стана веднага и отиде до вратата на прилежащата стая.

— Мерилин, би ли донесла чаша вода?

Когато не по-късно от минута секретарката влезе в стаята, тя веднага оцени ситуацията и се отпрати с чашата към Ана. Подаде ѝ водата; чашата бе хладна и дори само това ѝ подежда освежително.

— Пийни — рече тихо Слоун, толкова тихо, че сякаш се втъка в развълнуваното същество на Ана — успокояваше я, утешаваше я, подтикваше я да намери облекчение в прегръдките му. Тя го погледна с очи, които сякаш питаха защо след всичко случило се не можеше да се чувства освободена от него.

— Хайде, пийни.

Ана вдигна чашата до устните си и отпи. Вдиша дълбоко и сетне каза:

— Добре съм — усмихна се леко и на тримата, които се бяха надвесили над нея като квачки. — Наистина съм добре.

Мълчанието продължи и след излизането на Мерилин от стаята.

— Ако искаш, да приключваме за днес? — попита Харпър.

Тя поклати глава.

— Не, не искам. Да продължаваме. — И сякаш за да подкрепи думите си, попита: — Ами Кари? И тя е в списъка на евентуалните свидетели.

— Нейните показания ще засегнат иглата и спринцовката — ще установят факта, че са били в наличност, като оръдие на престъплението. Виж сега, знам, че явяването на Мег като свидетелка е шок, но ще го преживеем. А що се отнася до останалите свидетели, е, просто не се вълнувай за тях. Някои от тях може изобщо да не се явят на делото. Всеки юрист се стареа да включи всички, които евентуално би искал да призове на свидетелската банка, независимо колко непредвидими биха могли да бъдат показанията им. Освен това някои от тях са просто съмнителни.

— Какво означава това? — попита Слоун.

— Понякога даден юрист вписва в списъка на свидетелите си имена на хора, които изобщо не възнамерява да призове. Това е продиктувано от стремежа да заблуди ответната страна.

Думите му подсказаха на Слоун да попита:

— Ами Никълз? Смяташ ли го за съмнителен?

Ана също бе забелязала това име в списъка, но нямаше и представа кой бе той, освен, че титлата пред него предполагаше, че има нещо общо с военните. Това бе интересно, особено след като Слоун, макар и да бе споделил с нея част от миналото си, все пак бе твърде уклончив.

— Ако Хенеси не го призове, ще го сторя аз. — И при очевидното възражение на Слоун, Харпър рече: — Хенеси ще се опита да създаде впечатлението, че си някаква гадна, зловна, програмирана да убива машина, но ще трябва да приеме и факта, че си получил почетния медал. А това би било само от полза за делото. — Харпър направи пауза и сетне додаде: — Не забравяй, че показанията на Никълз ще са ограничени до известна степен.

Ана си помисли, че последната му забележка бе странна, ала може би бе така само във въображението ѝ. Бог виждаше, че през тези дни не можеше да разсъждава ясно, особено пък в момента.

— Бихте ли могли да понесете и още една лоша новина?

Харпър не им даде време за отговор, сякаш колкото по-скоро поднесеше новината, толкова по-безболезнена щеше да е тя.

— Джейк Лугарик навярно ще дойде да отразява процеса.

Възцари се гъста като мъгла тишина, в която новината сякаш потъна.

— Онзи Джейк Лугарик ли? — попита Слоун.

— От тринайсети канал? — додаде Ана.

— Онзи Джейк Лугарик от тринайсети канал — кимна Харпър.
— Единственият оживял, единственият автентичен вампир. Човек, който изсмуква хората до смърт заради репортажите си. Човекът, който знае кому да бутне и колко, за да получи желаното.

Слоун изруга.

— Не мога да повярвам.

— А добрата новина е...

— *Добра новина ли?* — повтори Слоун. — Да не искаш да кажеш, че има и добра...

— *Добрата новина* — повтори Харпър, — е, че разговарях със съдията относно забраната да се дават изявления и той се съгласи.

— Какво точно означава това? — попита Ана.

— Че всички, които са замесени в това дело, не могат да разговарят с пресата. Ако го направят, ще бъдат обвинени в обида спрямо съда. — Харпър се ухили. — Това е добре за нас и лошо за Лугарик. — Усмивката му обаче се стопи, сякаш си спомни още нещо. — Между другото, няма да има промяна на мястото на гледане на делото. И съдията Уейнън, и аз стигнахме до извода, че няма смисъл. Независимо дали това ви се харесва или не, но хората вече знаят за делото. Ако не знаеха, Лугарик нямаше да ни удостои с кръвожадното си внимание.

След това Харпър продължи с изясняването на някои маловажни въпроси по делото, но Ана установи, че съсредоточеността им бе изчезнала. Нещо повече, ръцете ѝ се разтрепериха и това я принуди да остави чашата. Какво не би дала да почувства отново топлина и безопасност, ала истината бе, че не заслужаваше нито едно от двете.

Усетила погледа на Слоун, тя го погледна и отново бе поразена от великолепното кафяво на очите му. Бе тъй богато, както самата земя, тъй първично, както и суровата му сексуалност. Знаеше, че трябва да отхвърли тази сексуалност, но със същия успех можеха да поискат от нея да не поеме следващия си дъх.

Ние двамата сме замесени в това — казваха сякаш очите му.

Ана извърна поглед и още веднъж си помисли, че не заслужаваше утехата, която той ѝ предлагаше.

— Ще трябва да се срещнем още веднъж преди понеделник — продължи Харпър, без да разбере, че вече бе изгубил вниманието на аудиторията си, — ала по основните въпроси вече сме наясно. Искам и да изглеждате, и да се държите като невинни. Искам съставът от съдебни заседатели да разбере, че сте потресени от това чудовищно обвинение, стоварило се връз вас. — Харпър направи пауза. — Има ли нещо, което бихте искали да кажете, да попитате?

Определено озадачен от това, че Харпър ги отпращаше, Слоун попита:

— Кога ще разгледаме нашите показания?

Колебанието на Харпър им се стори необичайно продължително.

— Аз... въз... не съм убеден, че идеята да дадете показания е добра.

Слоун го изгледа така, сякаш не повярва на чутото.

— Значи няма да свидетелстваме в своя полза, така ли? — И преди Харпър да успее да отговори, той добави: — Един обвиняем винаги свидетелства в своя полза.

— Не е вярно — рече Харпър.

— Добре, някои не ги допускат до банката, защото биха могли да навредят на делото си... — Слоун замълча за малко и додаде: — Това ли си мислиш? Че Ана и аз можем да се окажем лоши свидетели?

— Не, разбира се, че не.

— Какво тогава?

— Не е необходимо да заставате на свидетелската банка.

— Не съм юрист — възпротиви се Слоун, — но дори и аз знам, че ако обвиняемият не свидетелства, то той изглежда подозрителен в очите на съдебните заседатели.

— На журито ще бъде внушено да не интерпретира подобен пропуск като признак на вина.

— Е, ти можеш да им кажеш каквото си поискаш, но и двамата знаем, че това няма да им подейства.

— Виж какво — рече Харпър, — Хенеси ще натисне яко и бързо, особено по въпроса за любовната ви връзка.

— Точно това имам предвид — настоя Слоун. — Че журито ще чуе колко сме неморални и безпринципни. Както сам каза, задачата на

Хенеси е да направи така, че тази връзка да изглежда евтина и безвкусна. А не беше така и аз искам да обясня това пред съда.

— А ще успееш ли да запазиш самообладание, когато започне да ти задава всичките онези интимни въпроси? Например откога си си мечтал да отнемеш нечия чужда жена и да я превърнеш в своя любовница? Или как се е чувствала тя в обятията ти, когато най-сетне си успял? Или какво си изпитвал, след като си разбрал, че докато мъжът ѝ е жив тя няма да бъде никога твоя?

С всеки следващ въпрос Слоун се гърчеше все повече и повече. Най-накрая изкрещя:

— Да, ще запазя самообладание.

— Както сега ли?

Известно време Слоун не отговори, а сетне рече тихо и просто:

— Искам да дам показания.

Ана усещаше как прехвърчат искрите между двамата мъже — двама приятели. Сякаш въздухът се наелектризира от тях. Чу как в съседната стая позвъни телефонът. Никой от двамата не го дочу; факт, който бе потвърден и от изненадата на Харпър, когато на вратата се почука. Мерилин я откряна и подаде глава.

— Можете ли да разговаряте с шерифа Тейт по един друг случай? Казва, че било важно.

— Да — рече Харпър и погледна Слоун така, сякаш му казваше: „Използвай това време, за да се поуспокоиш“.

След като Харпър вдигна слушалката, Слоун отиде отново до прозореца. Пъхнал ръце в джобовете си, той се взираше в покритата с бял равнец градина — бе разцъфнал така, сякаш слънцето хвърляше неравни отблясъци светлина. Усети приближаването на Ана и възбудата му почна да стихва. Така беше с нея. Можеше да го успокои, да го утеши, да го изцери от болките, които бе смятал за неизлечими. От друга страна, можеше да кипне кръвта му, чувствата му, да ги възпламени до най-високата им точка на кипене. И поради това той се застави да продължи да се взира напред.

— Той не иска да заставаме на свидетелската банка, защото смята, че сме виновни — констатира Ана някак спокойно.

Слоун бе решил да ѝ спести тази тревога; ала почти не съществуваше възможност тя да не стигне до заключението, до което бе стигнал самият той.

— Може би — рече Слоун, омекотявайки удара доколкото можеше; бе наясно, че и тя не гледа към него.

Тя издаде звук — полувъздишка, полусмях.

— Как бихме могли да се надяваме да убедим съдебните заседатели, след като не можем да убедим адвоката си?

— Негово е задължението да убеди журито, а той е дяволски добър адвокат.

— Може би е прав. Може би не бива да излизаме на свидетелската банка. — Тя се поколеба малко и добави: — Аз наистина не бих искала да свидетелствам.

— За теб не е необходимо, но аз искам да го направя — последва кратка пауза, след което: — Съжалявам за Мег.

И отново отговорът на Ана бе безстрастен, тъй безстрастен, че по гърба на Слоун пробягаха студени тръпки.

— Мег е моето наказание.

Не бе в състояние повече да се сдържа и затова се обърна и я погледна. Видя само профила ѝ, засенчен от множество къдри. Беше облечена в обикновена черна пола и блуза. Държанието ѝ, видът ѝ я правеха да изглежда и строга, и спокойна. Строгостта ѝ си бе тъкмо на място. Той никога не бе срещал човек, който да се отнася тъй сурово със себе си. Спокойствието ѝ обаче бе лъжливо. Не и преднамерено, но все пак измамно. То издаваше факта, че отново си бе забранила да чувства каквото и да е.

— Какво се случи с жената, която искаше да чувства?

Ана извърна глава, докато погледът ѝ не срещна погледа на Слоун. Усмихна се плахо и рече:

— Тя си получи онова, което искаше... и то бе болезнено.

— И значи отново се скрива?

— Трябва да оцелее.

— Не! — рече силно и умоляващо Слоун. — Не погубвай онази жена, която любих една нощ, която ме люби една нощ.

Ана затвори очи и Слоун усети как спомените я обгърнаха по същия начин, по който обгърнаха и него — нежният прилив на припомнянето. Видя и това, че ръцете ѝ трепереха. Трепереха и когато я целуна за първи път. Трепереха и в нощта, в която я люби.

— Кажи ми, че не съжаляваш за онази нощ — промълви Слоун, тонът му бе умоляващ, разтреперен.

Ана отвори очи — сини, честни очи. Не можеше повече да го лъже, бе все едно да се опита да си порасте криле и да отлети.

— Как бих могла да съжалявам за единствения миг в живота си, когато отново се почувствах жива?

В този миг Слоун прие един факт като истина. Можеха да го тикнат в хиляди затвори, можеха да го обесят на най-високото дърво, можеха да го пекат в най-жаркия ад — нищо не значеше повече от това, че Ана не съжаляваше за онази нощ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Юли

В Кукс Бей много обичаха да празнуват Четвърти юли^[1]. В онази съботна сутрин през градчето преминаха оркестри, които изпълняваха мелодии, събуждащи патриотичния дух и караха по-темпераментните да потропват в такт. Към обяд заливът се изпълни с яхти, вдигнали празнична разцветка и надули роговете за мъгла във весела какофония. Вечерта, по традиция, стара колкото самия град, гостите, участващи в пикника, се пръснаха по ливадата около старата къща на семейство Рейми — импозантна двуетажна сграда с червени жалузи и още по-яркочервена порта. Пред фасадата на къщата бе разцъфнал буен здравец, от едната ѝ страна се намираше обсипаната в цвят алея с рози — до една червени.

Разположението на къщата — върху хребет, с изглед към залива, предлагаше най-доброто място да се съзерцава впечатляващата гледка на фойерверките, които щяха да започнат в девет вечерта.

— Забавляваш ли се? — попита Кари; искрящият ѝ тон подсказваше, че самата тя се веселеше добре.

Кари бе облякла за случая бели панталони и тениска с блещукащи червени и сини звезди. Подобен чифт червени звезди висяха и се мяткаха от ушите ѝ. Тъкмо обратното, Ана бе облечена с обикновена бяла блуза и черни панталони, а часовникът на ръката ѝ отброяваше времето необикновено бавно. Стрелката за часовете изглежда не желаше да мине осем.

— Да — измънка Ана на въпроса на зълва си.

Излъга, но не ѝ се искаше да разваля веселото настроение на Кари. Истината бе, че при по-различни обстоятелства на Ана щеше да ѝ хареса да излезе от къщата, особено ако знаеше, че и Джак се забавлява. Но не бе така. Той се чувстваше отвратително. Дори и Мег, която си бе дошла за празника и за рождения си ден, бе забелязала това.

От косвеното му споменаване на смъртта, този въпрос висеше между него и Ана като недовършена работа. Ана знаеше, че дъщеря й щеше да се разтревожи много, ако научеше за бележката, затова я бе унищожила.

Както бяха унищожени и отношенията ѝ със Слоун.

Повече не бе ходила на плажа, не се бе срещала със Слоун, ала — за свой срам — не можеше да забрави и онова, което изпита, когато пръстите му се преплетоха с нейните.

— Джак прекарва чудесно, нали? — попита Кари. — Знаех си, че ще му подейства добре да излезе от къщата.

Двете едновременно погледнаха към Джак, седнал в инвалидния си стол със завити въпреки топлия летен ден в одеяло крака. Ана не отвърна нищо на забележката на Кари; винаги се чудеше как бе възможно зълва ѝ да не може да види очевидното. Или да избягва да признае очевидното: нали сама се бе издала с предположението си, че Джак се нуждаел от нещо, за да излезе от депресията си?

— Всички ме питат какво съм направила с плодовете — прошепна заговорнически Кари и се усмихна палаво. — Но аз, разбира се, не съм казала на никого. Нека да умрат от любопитство. О, извини ме — рече Кари. — Виждам съпругата на кмета и ако не я поздравя лично, в „Щракащите ножици“ ще ме линчуват.

При тези думи, Кари, блещукаща като неонова реклама, забърза към една жена — само кожа и кости, ала висока и с царствена осанка.

Ана въздъхна, но не толкова от досада, колкото поради най-обикновена умора. Спеше зле и това се дължеше както на нощните повиквания на Джак, така и на собственото ѝ безпокойство. Защо не се бе досетила, че приятелството ѝ със Слоун се превръщаше в нещо повече? За разлика от Кари, тя не си позволяваше да се самозаблуждава. Ала кога, в кой момент, след коя въздишка, при кой удар на сърцето разговорите и смехът станаха по-маловажни от нещо тъй първично, като едно докосване?

Ана изостави въпроса, знаеше, че не притежаваше ключ към отговора му. Вместо това се огледа, опита се да се съсредоточи върху тълпата празнуващи. Забеляза превзетата, възрастна жена, която държеше смесения магазин. До нея бе високият собственик на погребално бюро, който дискретно се опитваше да подритне настрани от себе си накичен с панделки пудел. А онзи там не бе ли Харпър

Флеминг? Да, той бе, разговаряше с някакъв мъж, който бе гърбом към нея. Бавно, сякаш подтикнат от някого да го направи, той се обърна. Въпреки че слънцето вече залязваше, носеше слънчеви очила.

Първата реакция на Ана бе да повярва, че бе успяла, досущ като магьосник, да материализира Слоун от собственото си подсъзнание. Втората ѝ реакция бе да осъзнае, че нямаше начин да създаде толкова реален образ, както нямаше начин и да укроти неочаквано силно разтуптяното си сърце. Извърна се бързо, макар изобщо да не ѝ се искаше да го направи. Убедена, че Слоун не я бе забелязал, Ана се завърна в безопасната компания на мъжа и дъщеря си. Как би могла да избегне да се срещне със Слоун? За късмет Мег намери решението.

— Мисля, че татко няма да издържи до фойерверките. Вижда ми се доста уморен.

Макар че Кари щеше да се пръсне от мъка, ако не останеха, Ана бе склонна да поеме риска да разочарова зълва си.

— Искаш ли да си вървим? — попита Ана, уловила се веднага за този изход. Огледа се и, като се опита думите ѝ да не прозвучат нетърпеливо, добави: — Мег, защо не идеш да кажеш на леля си, че си тръгваме.

Джак издаде гърлен звук, който можеше да се интерпретира като отрицание. Сърцето ѝ заби силно, изпитваше паниката на подгонен от ловните кучета заек. Трябваше да си тръгнат. Просто трябваше. Не можеше да се срещне със Слоун, не и след онова, което се случи, когато бяха заедно за последен път.

— Кари няма да има нищо против — рече Ана и хвана дръжките на инвалидния стол. При други обстоятелства начинът, по който бързо зави стола, щеше да ѝ се види смешен. Сега обаче дори не ѝ се стори и забавен.

Джак я спря с изсумтяване, сетне надраска в бележника си: „Още малко“.

Заекът веднага подуши мириxa на опасността и това застави Ана да опита още веднъж.

— Джак, Кари наистина няма да има нищо против.

— Какво няма да имам против?

Ана се обърна, готова на битка с Кари, за да ѝ обясни умората на Джак и че за него ще е по-добре да си тръгнат, което всъщност щеше да е по-добре за нея; ала никой не биваше да разбере, че тя бягаше от

тъмнокосия мъж отсреща. Ана тъкмо отвори уста да заговори, когато погледът ѝ срещна погледа на мъжа, на тъмнокосия мъж, който стоеше тъй спокойно и бе толкова привлекателен, но не бе отсреща, а досами Кари. Зайчето не успя да промълви и една дума. Всъщност, то не бе в състояние да направи нищо друго, освен, хипнотизирано от кучето, да продължи да пие от поточето.

Мег погледна първо майка си, а сетне — причината за изпадането ѝ в такъв унес и рече:

— Татко е уморен.

— О, не, не си, Джак Рейми — обяви сестра му. — Не можеш да си тръгнеш преди фойерверките. Не си ги гледал, откакто бяхме деца. Не си ли спомняш колко беше весело?

Като видя оскърбеното изражение на Кари, Ана разбра, че каузата ѝ бе изгубена. Беше попаднала в кадифен капан. Ръката ѝ несъзнателно се вдигна към косата, пръстите ѝ се опитваха да въведат някакъв ред сред непокорните къдри по начин, който един страничен наблюдател би могъл да определи и като контешки.

— Освен това — Ана чу Кари да казва, — бих искала да се запознаете с един човек. Това е вашият съсед — Слоун Маршъл. Живее в хижата на стария фар. — Обърна се към Слоун и добави: — Слоун, това е снаха ми...

— Ние сме се срещали с Ана — прекъсна я Слоун; тонът му бе тих и равен, а погледът, вече неприкрит от очилата — твърд и сигурен.

На Ана страшно ѝ се искаше да не бе свалил очилата. Тъмните му очи бяха едновременно и пронизващи, и чувствителни — емоционално-смъртоносно съчетание. Полека-лека осъзна, че всички очакваха отговора ѝ на неочакваната реплика на Слоун.

— На плажа — рече Ана бързешком с надеждата, че няма да изглежда в очите им като пълна идиотка.

— Тичам на плажа всяка сутрин — обясни Слоун. — От време на време се натъквам там на Ана.

— Да — кимна Ана. — От време на време.

Кари се намръщи.

— Нали веднъж ме пита за него? За някакъв мъж, който тичал по плажа.

— Да, така е — рече Ана, но избягвайки темата, избърза със запознанствата. — Това е съпругът ми — Джак. Джак, запознай се със

Слоун Маршъл.

С естественост, на която Ана завидя, Слоун се усмихна и кимна към Джак.

— Приятно ми е да се запознаем.

Джак отвърна също с кимане.

— А това е дъщеря ми Мег.

Усмивката на Слоун стана по-широка.

— Здравей!

— Здравсти — отвърна Мег, но Ана забеляза в нея леко колебание.

— Погледнете се само — сгълча ги Кари, — никой от вас няма нищо за ядене или за пиене.

— Ядохме по-рано тази вечер — рече просто Ана; знаеше, че на Джак щеше да му е противно, ако спомене, че го изискваше здравето му.

Както винаги, когато се сблъскваше с реалността, Кари се изненада.

— О, да, разбира се. Е, добре, но трябва да опитате плодовия пунш. Чудесен е — и като погледна към Слоун, Кари рече: — Имаме безалкохолни, вино, кафе...

— Плодовият пунш ще свърши работа — отвърна Слоун.

— И за мен — плодов пунш — повтори думите му Ана, когато Кари я погледна.

— Хайде, Мег — помоли Кари, — ела да ми помогнеш.

Мег тръгна след леля си, но се обърна и хвърли поглед на тримата по-възрастни. На Ана отново ѝ направи впечатление поведението на дъщеря ѝ. Мег обаче изглежда не бе единствената, която я наблюдаваше внимателно. Ана можеше да се закълне, че същото правеше и Джак. След това откритие Ана заключи, че угризението ѝ бе взело връх в собственото ѝ държание. Ала нито Мег, нито Джак имаха основание да подозират, че отношенията между нея и Слоун бяха по-различни от онова, което и двамата бяха заявили. И въпреки това, тя усети необходимостта да наруши настъпилото неловко мълчание. Наруши го с напълно безсмислени думи.

— Хубава вечер за празненство, нали?

С превалянето на вечерта Слоун се убеди в редица неща: че Ана бе по-хубава от самата вечер, че нито един час не бе изтичал по-бавно или по-неловко, и, колкото и да му бе неприятно, че едновременно харесваше и разбираше Джак Рейми.

Що се отнася до красотата на Ана, то тя изобщо не си даваше сметка за нея. Облечена бе просто, със съвсем малко грим — той забеляза, че само устните ѝ бяха леко начервени. При вида ѝ дъхът му секваше, особено при безполезния, но секси начин, по който прокарваше пръсти през гъстите си къдри. Ако не я познаваше добре, би могъл да се закълне, че го подканваше и той да стори същото. Не бе така, разбира се, и този факт определяше отношенията им. Тя не бе свободна да го подканя към каквито и да е волности, защото бе омъжена жена. Господи, колко се бе разтревожил за онова, което се случи на плажа! Господи, как му се искаше да говори с нея, да ѝ се извини!

След като разбра, че нямаше възможност да разговарят и че присъствието му я поставяше в неудобно положение, Слоун се бе опитал да си тръгне, ала всеки път някой го възпираше — Кари, Харпър, та дори и Джак.

Малко преди да започнат фойерверките, Кари реши, че столът на Джак трябва да бъде преместен, за да може да вижда по-добре. Напълно глуха за молбата на брат си да го оставят там, където бе, тя настоя Харпър и Слоун да пренесат стола на тухлената пътечка. Нямаше друг избор, освен молбата на Кари да бъде изпълнена, затова Слоун и Харпър го сториха без излишно суетене.

Този инцидент помогна на Слоун да разбере по-изтънко Джак Рейми, както и да изпита уважение към него. Ако не се има предвид първоначалното му възражение, Джак, очевидно горд, но току-що унижен човек, не каза нищо. Просто се затвори в себе си, без да стане груб, но и без да е кой знае колко дружелюбен. Слоун можеше да си представи себе си на негово място, да трябваше да се справя с това объркване, да се бори с болестта, която го отчуждаваше от другите, да се сравнява с всеки здрав мъж, с когото се срещаше. Да, той разбираше Джак Рейми, тъй както разбираше емоционалната студенина, с която Ана бе принудена да живее. И ако студенината донякъде извиняваше допускането на приятелството им да прерасне в нещо повече, то

разбирането му на положението на Джак отхвърляше това извинение... караше го да се чувства като жалък несретник.

Точно в девет в небето разцъфнаха първите гроздове на фойерверките. При вида на изригналите червени звезди публиката в унисон възкликна: „Оу!“. То бе последвано от високо „Ах!“, след като небето се изпълни с дъжд от сини светлинки. По-нататък се понесе нестроен хор, хората сочеха в небето, сякаш присъстваха за пръв път на подобно зрелище. Кари, застанала зад стола на Джак, се държеше повече като дете, отколкото като възрастен човек: при всяко разпукване на ракетите пицеше с такава радост, че Харпър, Мег, та дори и Джак я намираха за заразителна.

Слоун и Ана стояха сякаш леко, но не и очебийно встрани от другите. Този факт подтикна Слоун да завърже първия им личен разговор за вечерта.

— Ана?

Тя го погледна — тъмната коса, тъмните очи, тъмните ракурси на тайнствените сенки в здрача. Дори и гласът му бе сякаш тъмен и тъй настоятелен, както на плажа. Единствената разлика бе, че сега той произнесе името ѝ тихо.

Той също я гледаше. В очите му се отразяваше настоятелността, която се долавяше в гласа му.

— Добре ли си?

— Да — отвърна тя. — А ти?

Слоун сви рамене и същевременно леко се усмихна.

— Предполагам, че зависи какво разбираш под *добре!*

Ана извърна очи, красотата на усмивката му, обаче, независимо колко бе пресилена, събуди в душата ѝ болезнен копнеж.

— Да, сигурно е така.

Слоун разбра от думите ѝ, че и Ана не се чувстваше по-различно от самия него. От една страна, се зарадва на това откритие, защото попадаха в една партия, от друга, обаче, му бе мъчно, че изпитва болка, особено пък след като причината за нея бе самият той.

— Виж какво — прошепна той, — мислих много за случилото се. — (По дяволите, та той само за това мислеше!) — И искам да разбереш, че вината не беше твоя, а моя. Аз изпуснах нещата от контрол. Аз би трябвало да забележа накъде отива всичко.

Силно избумтяване обагри небето в тъй яркожълто, сякаш настана ден. Ана не го забеляза. Тя виждаше само Слоун. Би трябвало да се досети, че той щеше да опита да поеме вината.

— Искам да разбереш едно — рече тя и думите ѝ заляха Слоун като разтопено злато, — вината за онова, което стана, е колкото твоя, толкова и моя. Аз също изпуснах нещата из ръце. Аз също би трябвало да забележа накъде отива всичко.

Слоун оцени факта, че Ана не отричаше, че отношенията им се бяха променили. Но тя не бе човек, който да се крие от истината.

— Ана...

Погледът ѝ, лятно зноен, сякаш се разтопи в погледа на Слоун, накара го с неудобство да си припомни, че той бе мъж, а тя жена, при това *омъжена* жена. Извърна очи, макар това да не обезсили необходимостта да ѝ каже онова, което бе на сърцето му.

— Когато те видях за първи път — рече той, — ти казах, че искам да бъда твой приятел. И имах предвид тъкмо това. Кълна се.

— Знам.

Ала Слоун искаше да се убеди, че тя бе разбрала.

— Ако знаех накъде ще избие всичко това, никога нямаше да ти оставя онази първа раковина.

— Знам.

— Никога нямаше да направя опит да се запознаем.

— Май аз направих този опит — поправи го Ана.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да, знам.

— Исках просто да бъда твой приятел — повтори разколебан той. А когато продължи, гласът му стана по-дрезгав: — Не мога повече да бъда само твой приятел.

Изведнъж тя също реши, че би искала той да разбере позицията ѝ.

— Естествено, знаеш, че между нас не може да има нищо повече. Джак и аз си имаме своите проблеми, но сме женени. Поела съм клетва...

— Никога не съм те молил да я пристъпваш! — прекъсна я Слоун с малко по-висок тон, отколкото би искал.

Харпър ги погледна, накара ги да замълчат, разтуптя сърцата им от страх, че ще бъдат разкрити.

Най-сетне, по време на поредния гръм и последвалите го виковете, Ана набра куража за още една реплика.

— Не можем повече да се виждаме.

Над главите им разцъфна облак от ослепителни кристални светлини, от който към земята заваляха, сякаш малки диаманти. Силуетите на Слоун и Ана, с вдигнати нагоре лица, се очертаха на фона на този заключителен акорд. Той предизвести края на празненствата по случай Четвърти юли... и края на една връзка, която не бе имала шанса да започне.

— Добре! — обяви Мег следващия следобед. Ведно с думите си измъкна тънък черен колан от шумолящата хартия и обви с него кръста си. — И върви страхотно с черните джинси, които ми подари леля Кари.

— Става ли ти? — попита майка ѝ.

— Да — рече Мег. — Откъде знаеш какво исках?

Ана се усмихна.

— Аз съм абсолютно невъзприемчива. Чак когато повтори за десети път, че се нуждаеш от черен колан, успях да възприема съобщението.

Мег, с пусната до раменете коса — досущ като слънчева светлина — се опита да потули усмивката си, но безуспешно.

— Споменах само четири или пет пъти.

— Няма значение колко, важното е, че съм приела съобщението.

— Ами джинсите? — попита Кари. — Стават ли ти?

Мег ги взе и погледна етикетчето им.

— Ще ми станат, моят размер са.

— Дано — кимна Кари, която изглеждаше освежена, въпреки че бе стояла вечерта до късно. — Взех ги от разпродажба.

— Благодаря на всички — рече Мег и прегърна леля си и майка си. Сетне се обърна към баща си, сгърбил се в стола си и залепи целувка на бузата му.

— Благодаря и на теб, татко.

За разлика от сестра си, Джак изглеждаше изтощен, макар Ана и Мег да го бяха отвели у дома веднага след фойерверките и го бяха сложили да си легне. Както винаги, той не бе спал добре. Кое

означаваше, че и Ана не се бе наспала, макар че, честно казано, неспокойствието ѝ до голяма степен се дължеше на факта, че видя отново Слоун. Знаеше, че нагазва в опасни води и затова прогони мислите за него от съзнанието си; гледаше как Джак се усмихва и пише в бележника си: „Честит 22-ри рожден ден“.

Мег прегърна баща си, този път силно, в отговор Джак плъзна лявата си ръка около раменете на дъщеря си. Това напомни на Ана за особената връзка, която съществуваше между този баща и тази дъщеря. Забеляза как я притисна с неподозирана от Ана сила и се почуди дали самият той не бе петимен за човешки контакт. Тогава защо не я допускаше до себе си? Защо стана така, че можеше да ѝ го предложи само един друг мъж?

— Хайде — рече Ана, може би малко прекалено весело — да разрежем тортата.

— Да — присъедини се Кари и побутна кокосовата торта към племенницата си. — Пъргави ръчички са я опекли още в пет сутринта.

Мег взе ножа, който майка ѝ подаваше, и попита:

— В пет ли стана тази сутрин, лельо Кари?

— Не съм казала, че съм я изпекла аз. Ставаше дума за пъргавите ръчички в пекарната на Мили.

Всички се засмяха.

— Искам голямо парче от тортата на Мили — рече Мег.

— Разбира се, мила — усмихна се Кари. — Всички искаме.

За нула време три парчета кацнаха в чиниите си. Джак почука с кокалчетата на юмрука си по масата и жените вдигнаха очи. Джак кимна към тортата.

— Нали знаеш, че не бива да ядеш сладко — рече Ана.

В отговор мъжът ѝ отново кимна към тортата.

— Джак, моля те...

Този път Джак удари по масата — знак на незачитане на Ана, на пренебрежение към болестта си. Последва напрегнато, сякаш безкрайно дълго мълчание. През цялото време волята на Джак се бореше с волята на Ана.

— Не може ли да получи едно парче? — попита Кари, сивите ѝ очи се бяха разширили, тонът ѝ бе неуверен.

— Не — безапелационният и бърз отговор бе дело на Мег. — Само две хапки и нито троха повече.

Отново гробно мълчание. Изведнъж Джак се ухили и написа: „Да, мила“.

Напрежението се разсея, но пък Ана се разстрои. Изяде мълчешком тортата си, участваше в разговора, само ако се налагаше. Веднага щом можа да го направи учтиво, тя се измъкна от спалнята и отиде в кухнята. Обгърна я приятна самота, потъна в истинска тишина. Загледа се към перваза, отрупан с раковини. Вместо да потъне в своя лишен от емоции свят на оцеляването, след отношението на Джак към нея, тя всъщност за втори път изпита гняв и се почувства добре. Дяволски добре! И преди да успее да се спре, тя вече копнееше да сподели новината със Слоун.

— Мамо?

Ана се обърна — гузна, сякаш я бяха уловили като бърка в буркана със сладко.

— Добре ли си? — попита Мег.

— Да — кимна Ана, отново се обърна, взе парцал и почна да трие безукорно чистия тезгях.

— Две хапки торта няма да му навредят.

— Работата не е в това, нали? Той не бива да яде сладко и го знае много добре.

Пауза. Сетне:

— Мамо, знам, че нещата сега са много трудни, но дай му време. Окей?

Ана въздъхна и спря да трие. Срећна погледа на Мег. От една страна, искаше да ѝ каже, че търпението ѝ бе свършило, че нямаше повече време за губене — нима никой не виждаше как тя бавно се разпада, как се превръща в нищо; ала от друга страна, майчиното у нея отговори на молбата на дъщерята.

Ана се усмихна.

— Всичко ще бъде наред.

Мег също се усмихна, но Ана усети, че усмивката ѝ не бе сърдечна. А и това, че Мег избегна по нехарактерен за нея начин погледа ѝ, подсказа на Ана, че се задаваше нещо. В този случай *предупреден* не означаваше *подготвен*.

— Кой е този Слоун Маршъл? — попита Мег и извади от хладилника кутия с мляко.

Въпросът сякаш зашлеви Ана през лицето. Беше сигурна, че само параноята ѝ бе причината да се породи идеята ѝ, че Мег бе заподозряла нещо. А сега не знаеше на какво да вярва.

— Какво имаш предвид? — попита Ана.

Мег все още не поглеждаше към майка си, наля си най-спокойно чаша мляко. Когато заговори обаче, въпросът ѝ се превърна от индиферентен в рязък.

— *Кой е Слоун Маршъл?*

Ана направи усилие гласът ѝ да прозвучи спокойно, а ръцете ѝ да не атакуват отново тезгяха.

— Леля ти го определи точно. Той е мъжът, който живее в хижата на фара.

— Откъде го познаваш?

— Както казах снощи, срещала съм го да тича по плажа.

— Колко пъти?

За чест на Ана тя успя да се засмее съвсем искрено.

— Не знам. Не съм ги броила.

Пауза.

— Защо? Важно ли е това?

— Предполагам — не. Просто ми се стори, че се познавате.

— Разговаряли сме. Няколко пъти. Държи се дружелюбно. Аз — също. — Ана отново се поколеба, този път събра сили да зададе още един въпрос. — Защо разпитваш за Слоун Маршъл?

Мег най-сетне погледна майка си в очите. Ако в погледа ѝ имаше нещо по-различно от познатото, то Ана не го забеляза. Сетне, изоставяйки темата също тъй внезапно, както я повдигна, Мег рече:

— Без особени причини.

Ана би могла да въздъхне с облекчение, но не го направи. Дълго време, след като Мег бе отпътувала с колата си за Кънектикът, Ана се чувстваше обезпокоена от разпита на дъщеря си, от тънката инсинуация, която усети в гласа ѝ. Какво знаеше Мег? Или си мислеше, че знае? Ана си рече, че това няма значение, защото повече нямаше да се среща със Слоун. Тази мисъл я утеши. Но я и натъжи, независимо, че се престори, че не бе така.

Следващата седмица бе истински кошмар. В навечерието на рождения ден състоянието на Джак бе тръгнало на влошаване, макар Ана да го разбра едва на следващия ден. Джак бе обикновено ранобудник, а когато Ана отиде да го събуди, той дремеше — факт, който Ана сподели с пристигналия по-късно Кен. Към обяд Джак бе обзет от толкова силна жажда, че никакви количества вода не можеха да я утолят. От друга страна, бе изгубил напълно апетит. В три часа болногледачът обикновено си тръгваше, но Ана го помоли да продължи дежурството си и той остана. В три и половина дишането на Джак стана тежко, пулсът му се ускори. Извикаха линейка.

Онова, което Ана си спомняше за времето, в което чакаха линейката, бе всепоглъщащият страх в очите на Джак. Обикновено горд, непокорен, сега изглеждаше като животно, попаднало пред фаровете на връхлитащ автомобил. Дали щеше да го прегазят? Дали щеше да завие в последния спасителен миг? Дали пък (Ана знаеше, че Джак се боеше най-много от това) нямаше да изпадне в кома, в онова зловещо състояние *ниито жив, ниито мъртъв!*

— Всичко ще бъде наред, Джак — прошепна тя, стиснала силно ръката му, оставила се и той да държи нейната.

Ала докато седеше в чакалнята на малката болница, тя съзнаваше, че го бе излъгала. Може би този път нещата щяха да се оправят, ами следващия? Ами последващия? Той бе поел курс на сблъскване с връхлитащия автомобил, факт, който досега тя бе отхвърляла, а той вече приемаше. Примирението, съзнанието, че краят — или, по-лошо, състоянието на жив труп, бе вече близо — тъкмо това го плашеше.

Тя също бе изплашена като него: сърцето ѝ бе разтуптяно, гърлото — пресъхнало, отчаяно се мъчеше да склучи всякакви сделки с Бога... Беше в капан, също като Джак. И двамата живееха в свят, от който нямаше изход, свят, който никой от тях не бе избрал доброволно, нито пък го бе заслужил. С развитието на болестта границите на този свят се стесняваха все повече и повече и досущ като попаднала в лабиринт изтощена мишка, те престанаха дори да опитват да се борят, задоволяваха се само да седят и да бъдат поглъщани от безизходицата, от страховете си.

В крайна сметка се оказа, че причината за кризата бе бъбречна инфекция. Джак прекара няколко дни в болницата, след което го

изписаха с предписание за по-висока доза инсулин. Ана задиша по-спокойно. Но след още няколко дни разбра, че бе прибързала. Както често се случва при диабетиците, лечението на инфекцията се оказва трудно. Единствената по-голяма трудност бе самият Джак. Човекът, който бе отбягвал внимание, сега го изискваше. Искаше кръвната му захар да бъде проверявана далеч по-често, отколкото бе нужно. Паникьосваше се и при най-незначителния симптом, сигурен, че се задава нова криза. Като го заболеше глава, бе убеден, че скоро щеше да последва удар.

Ана разбираше, че се бе изплашил. Опита се да го вземе предвид, но ѝ ставаше все по-трудно и по-трудно, тъй като се засилваше и оскърбителното му поведение. Ако здравето му се сгромолясваше, то същото ставаше и с емоциите му. Разсъжденията му бяха неясни и нелогични. Нуждаеше се от нея и същевременно негодуваше, че тя отвърща на нуждите му. Искаше да е край него, а същевременно не искаше тя да го вижда по човешки слаб и уязвим. Депресията му растеше като гъба след дъжд.

И тъй, с изминаването на всеки следващ ден Ана отпадала все повече и повече. В петък следобед, в края на може би най-лошата седмица в живота ѝ, тя каза на Кен, че ще иде до града да купи това-онова от смесения магазин. Въпросът бе или да излезе от къщата, или да полудее.

Поскърцването на стария дървен под, полиран с лъскавата патина с цвят на стар бронз, успокои изтънелите нерви на Ана, макар че ако трябваше да бъде честна, и съскането на хиляда адски огньове, стига да ги чуваше извън къщата, щяха да ѝ подействат не по-малко успокоително. Само джафкането на белия пудел с ослепителна, обсипана с фалшиви диаманти каишка, нарушаваше покоя.

— Ела тук, мойто момче — чу Ана да го вика стопанката му.

Кучето се поколеба, а сетне изтича до нея. Инес Гудж кимна учтиво и превзето на Ана. За изненада на Ана тя я попита за здравето на Джак, макар и да не можа да си спомни името му. Очевидно новината за постъпването му в болница бе обиколила града. Инес изглеждаше искрено загрижена и Ана ѝ благодари за това.

Кучето залая отново, когато се запъти към гондолата с козметика. Макар и не много на брой и най-елементарни по предназначение, продуктите сякаш се надсмиваха на Ана. Напоследък изваждаше истински късмет, ако успееше да вземе вана вместо горещ душ набързо, а единственият грим, който можеше да си позволи, бе малко червило. Ала нали вече бе свикнала с мисълта, че няма мъж, за когото да изглежда красива...

Ана се усмихна тъжно и посегна към тубичка туш за мигли. Кога за последен път си бе слагала туш? Не си спомняше, както не помнеше и кога за последен път Джак ѝ бе казал, че е красива.

Дали Слоун я намираше за хубава?

Ана не разбра откъде се пръкна този въпрос, но бе тъй ужасена, че веднага остави тубичката на лавицата, сякаш тя бе виновна за пораждането на своенравния въпрос. А когато чу за пръв път тихото му: „Здравей“, тя се почуди дали това не бе нова проява на въображението ѝ ренегат.

Помоли се да бе така.

Помоли се да не бе.

Когато се обърна, се помоли за прошка, защото осъзна, че по време на изминалата трудна седмица, макар мисълта за болния ѝ мъж да бе винаги на повърхността на мислите ѝ, то мъжът, който стоеше зад нея, бе винаги в дълбочината им.

---

[1] Четвърти юли — националният празник на САЩ. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Здравсти. — Ана искаше да прозвучи като поздрав, а думата звънна като ласка.

— Мислех си, че си ти — рече Слоун, макар дяволски добре да знаеше, че беше тя. Образът ѝ не напускаше съзнанието му нито за миг, сънуваше я всяка нощ или по-скоро — когато успяваше да прогони мислите си за нея и да заспи. Накратко казано, тази седмица бе истински кошмар.

Ана прокара пръсти през косата си и Слоун веднага усети как го прободде ревност. Не би му се искало нищо друго, освен той да прокара пръсти през тези пухкави, златни кичури.

— Ами аз... тъъ... дойдох да напазаря — рече Ана и осъзна пълната глупост на думите си в мига, в който ги произнесе.

— Да, аз — също. В петък винаги се отбивам да взема това-онова — усмихна се Слоун. — Нали разбираш, натрупване на ергенски провизии за седмицата, неща като бира и соленки, бира и фъстъци, пак бира и бира.

Ана се усмихна, запита се как бе възможно мъж с такава опустошителна усмивка да остане ерген.

— Звучи доста хранително. Особено бирата.

Усмивките им се стопиха, всеки се изправи пред своя морална дилема. Ана се запита дали бе по-добре да си признае, че е открила и друг привлекателен мъж, освен съпруга си или да се самозалъже, че не го харесва?

Слоун се питаше дали ако си признаеше, че желае нечия съпруга, вината на един мъж щеше да е по-малка? Колко ниско би паднал даден мъж, ако излъже най-добрия си приятел? Когато на празненството Харпър го бе попитал доколко добре познава Ана, той бе намекнал, че не я познава добре. Харпър не рече нищо повече, но Слоун се почувства неудобно. Досуц както се чувстваше и сега. Знаеше, че Инес Гудж имаше очи и на гърба си. Дори и сега, докато си помисли

това, усети как го гледат чифт втрени очи. Хвърли поглед към края на прохода между гондолите и видя иззад тезгяха да наднича куче.

Обърна се към Ана и рече:

— Било само куче.

Странно, но забележката му сякаш прибави някаква нередност към разговора им, сякаш и двамата бяха наясно, че трябваше да внимават. Като имаше това предвид, Слоун подбра внимателно следващите си думи.

— Разбрах, че мъжът ти отново се е разболял. — И при вида на изненаданата Ана, добави: — Кари каза на Харпър. Той пък ми спомена, като се отби.

— Да — отвърна Ана. — Събори го бърбечна инфекция.

— Сега как е?

— Не е добре.

— Съжалявам много — рече Слоун. Последва кратка пауза. — *А ти как си?*

На Ана ѝ се прииска да му каже, че и тя не е добре, че се усеща сякаш попаднала в капан, че се бой и е по-самотна от всякога. Искаше да му каже, че се чувства така, сякаш пропада в мрака, че същността ѝ избледнява, обезцветява се, става все по-ефимерна. Искаше ѝ се да му разкаже всичко това, ала бе програмирана да рече друго.

— Добре съм.

— Не изглеждаш така — рече прямо Слоун. — Виждаш ми се изтощена.

За всяка друга жена в нейното състояние би помислил, че е на ръба на срива, но жени като Ана не изпадаха в срив. Те просто се привеждаха, привеждаха се отново и отново, докато насрещните ветрове не отминеха над раменете им. По-нататък хората дори преставаха да забелязват, че са се привели.

Ана сама се изненада, че се усмихна.

— Подобно ласкателство може да завърти главата на всяка жена.

Макар че тя се усмихна, Слоун почувства, че забележката му разстрои Ана. Поиска му се да не е бил толкова откровен.

— Нямах намерение да намеквам, че не си красива, а само че изглеждаш уморена.

През ума на Ана минаха няколко мисли едновременно: че Слоун също изглеждаше уморен, сякаш недоспал; че кученцето изчезна; че

може би той просто ѝ подхвърляше комплимент.

— Такава ли съм? — попита тя. — *Красива?*

Хвърли въдицата си дълбоко в разбунените води.

Въпросът ѝ обърка Слоун — не толкова, че го бе задала, колкото, че бе имала нужда да го зададе. Ала тя я изпитваше тази необходимост — при това отчаяно. Можеше да забележи това отчаяние в дълбините на красивите ѝ сини очи.

Преди да успее да отговори, тя извърна глава и рече:

— Съжалявам. Това бе глупав въпрос.

Профилът ѝ, ако се изключи крайчеца на фината ѝ вдигната брадичка, бе скрит от руното копринени къдри. На Слоун му се поиска повече от всичко на света да повдигне с показалец тази брадичка и да извърне главата ѝ така, че да може да вижда очите ѝ. Не го направи, защото този жест щеше да изглежда неуместен на обществено място. Не, не това бе причината. Истината бе, че се боеше, че ако я докосне, всичко щеше да лумне в нажежени до бяло пламъци.

— Ана, погледни ме.

Гласът на Слоун окъпа Ана, стопли я, прогони объркването ѝ. И все пак, не можеше да го погледне. Защо бе задала този толкова смешен въпрос? Тушът бе виновен!

— Ана... моля те.

Не можа да устои на думите „моля те“. Бавно, очевидно изгубила воля, тя наклони глава, докато погледите им не се срещнаха. Видя как очите му потъмняха. Видя как адамовата му ябълка потрепна, докато преглъщаше. Чу го как прошепва:

— Ти си невероятно красива.

Искаше ѝ се думите му да нямаха никакво значение за нея, ала имаха. Всъщност, имаха твърде голямо значение. За пръв път от много време насам тя се почувства красива. Беше приятно усещане, ала неподходящ мъж бе причината за това ѝ усещане. Отново извърна поглед.

— Липсваше ми — призна Слоун с дълбок, пресипнал глас.

Ненавиждаше се за това, че го каза, че притисна Ана до стената, ала думите сякаш сами извираха от сърцето му. Бяха безразсъдната жътва на прекалено много безсънни нощи.

— Недей — въздъхна Ана и се озърна гузно. — Не тук.

Не тук. Не сега. Никога. Защото аз не ти принадлежа!

Не изрече тези думи, но Слоун ги чу, сякаш ги бе произнесла ясно и високо. Забиха се като нож в него. Дълбоко. Болезнено. Отрезвяващо. Той се прокашля и рече.

— Подадох молба за работа и, ако ме приемат, скоро ще замина от Кукс Бей.

Необходими бяха няколко мига, за да осмисли думите му. А когато това стана, някакво тъмно чувство, което сякаш изпразни стомаха и душата ѝ, прониза Ана.

— Закъде? — чу се тя да пита, опитваше се тонът ѝ да прозвучи нормално, сякаш съобщението му изобщо не я засягаше.

— За Северно море.

— Северно море ли?

Тонът ѝ се повиши; сърцето ѝ заби по-силно. Северно море? Без карта под ръка не можеше да се ориентира къде точно бе то, но знаеше, че бе на другия край на света.

— Да — отвърна Слоун в опит да запази същия спокоен тон. — Ще ръководя подводните дейности за една петролна компания.

— Подводни ли?

— Занаят, който усвоих във флота. — И преди Ана да успее да рече още нещо, Слоун добави: — Научих за тази работа преди време и... ами... обадих се тази седмица. — *След като реших, че ще полудея, ако само мисля за теб.* — Казаха, че ще ме известят скоро.

— Кога?

— Може би до няколко дни. А може би и по-късно. Зависи кога ще започне сондажът.

„*Каж ми да не заминавам!*“, помоли я Слоун, макар да знаеше, че нямаше правото на това. Нямаше право на нищо.

„*Не заминавай!*“, искаше да извика Ана, но нямаше правото на това. На нищо.

Вместо това Слоун рече:

— По-добре ще е, ако замина.

— Да — съгласи се Ана.

И така, те се гледаха един друг, знаеха, че бяха изrekli истината, знаеха, че от нея боли.

Неочаквано изляя куче. Ана и Слоун подскочиха, сякаш бяха стреляли по тях. Слоун се завъртя на пета; Ана погледна към края на прохода. Очакваха да видят кучето. Не очакваха да видят Инес Гудж,

която, вдигнала пудела на ръце, ги наблюдаваше тъй внимателно, че в сравнение с нейния, интересът на кучето изглеждаше незначителен. Откога ли стоеше там? Какво бе дочула? И дали и двамата изглеждаха тъй гузни, както се чувстваха?

Слоун отново се извърна към Ана и рече отчетливо:

— Моля те предай най-добрите ми поздравии на съпруга си.

Спокойствието на тона му предполагаше, че нямаше нужда да се безпокоят, че Инес Гудж бе подслушала нещо.

— Ще го сторя — рече Ана.

— Радвам се, че се срещнахме.

— Аз също.

След тези думи Слоун си тръгна и остави Ана с разтуптяно сърце, с натезало сърце. Съществувахе съвсем реална възможност повече изобщо да не го види. Може би тъкмо поради това, докато вземаше различни неща от лавиците, тя продължи да го следи с ъгълчето на окото си, сякаш се опитваше да натрупа последни спомени за него.

Той купи само опаковка с шест бири и докато плащаше, разговаря с Инес Гудж със спокойствие, на което Ана завидя. След това излезе от магазина, а навярно и от живота ѝ, без изобщо да се обърне.

Ана изчака да се появи безчувствеността, чрез която се стремеше да оцелее; щеше да бъде добре дошла за момента, ала изобщо не се появи. Вместо това си остана с кървящо от болка сърце и то я накара да се запита дали наистина искаше да изпита каквото и да е чувство. И каква бе причината за изпитваната болка? Заминаването на Слоун или нейното оставане? Той току-що бе излязъл от магазина и се бе запътил към останалата част от живота си, докато тя си оставаше на място, в капана на един свят, в който утрешният ден щеше да е също като днешния.

Обзе я вледеняващ страх. Опита се да не обвинява Джак за затвора си, ала нямаше кого другого да обвини. Не носеше никакво удовлетворение човек да обвинява нещо тъй нехайно, като съдбата.

— Това ли ще е всичко? — попита Инес Гудж със спокоен, а не обвинителен тон.

Погледът на Ана пробяга по нещата, които машинално бе поставила върху тезгяха. За някои от тях дори не си спомняше, че ги бе

сложила в кошницата. Не помнеше твърде много извън съобщението на Слоун, че възнамерява да замине.

Подадох молба за работа... Ще замина от Кукс Бей...

Северно море... Северно море... Северно...

— Мисис Рейми?

Такава ли съм? Красива?

Ти си невероятно красива.

— Мисис Рейми?

Ана вдигна очи.

— Това ли ще е всичко? — повтори Инес Гудж.

— Да — кимна Ана, но едва изрече думата и веднага я отмени:
— Не! Има още нещо.

Бавно, но решително Ана тръгна към третата редица гондоли. Без колебание тя взе нещо от лавицата и се върна при касата. Постави вещта на тезгяха.

— Прибавете и това, моля.

Ако Инес Гудж бе изненадана от покупката на туша за мигли в последния миг, то тя изобщо не го показа. Чукна цената му и сборува.

Дори и животът ѝ да зависеше от това, Ана не би могла да обясни защо купи туша. Знаеше само, че не ѝ оставаше никакъв друг избор. Нещо тъй първично, като дишането, тъй жизненоважно, като биенето на сърцето, я бе принудило да го стори.

Ако предишната седмица бе ад, то следващата бе двойно по кошмарна. Ако физическото здраве на Джак малко се подобри, то емоционалното му състояние достигна възможно най-ниската си точка. То варираше от отчаяна войнственост до пълно безразличие. Лежеше с часове с лице към отворения прозорец, от който долиташе шепотът на морето. Тази песен — на прибоя, на чайките, на абсолютната простота — изглежда бе единственото нещо, което можеше да донесе на Джак някакъв покой. Що се отнася до Ана, за нея покоят не съществуваше.

Неспокойна и изтощена, тя бродеше из стаите като затворничка. Когато не можеше повече да издържа заточението си, се спускаше към плажа с надеждата, че Слоун ще бъде там; с надеждата, че няма да го има.

Той изобщо не се появи. Дали вече бе получил назначението си? Дали не се подготвяше да замине от Кукс Бей? Дали вече не бе заминал?

Когато въпросите станеха прекалено много, за да може да им устои, Ана насочваше вниманието си към търсенето на раковици. И макар че намери няколко цели черупки, стана ѝ напълно ясно, че не можеше да намери повече двойни раковици, което не я изненада. Способността им да оцеляват не бе по-голяма от тази на човешките връзки — като нейната с мъжа ѝ, като онази с другия мъж.

— Чу ли за съседа ви? — попита я Кари в сряда. Беше се отбила след работа да види Джак. Този ден комай се отбиха всички. И доктор Гудман, и отец Сантълайсис бяха посетили Джак, което Ана оцени подобавашо, макар доктор Гудман малко да я разтревожи. На крака на Джак се бе отворила язва, която в бъдеще можеше да предизвика проблеми. Сърцето на Ана се сви само при мисълта, че усложненията можеха да доведат до ампутация. Със своята суетност Джак не би могъл да го понесе. Както и тя сега се боеше, че нямаше да може да понесе онова, което зълва ѝ навярно щеше да ѝ каже — че Слоун вече бе заминал от Кукс Бей.

— Какво да съм чула? — попита Ана; опита се в тона ѝ да не прозвучи прекален интерес, макар че в същото време не улучи чашата и кафето, което наливаше, се разля по тезгяха.

— Заминава от Кукс Бей. Постъпва някъде на работа. Не си спомням къде. Май в някаква петролна компания.

След като разбра, че още не бе заминал, на Ана малко ѝ олекна.

— Знам, че на Харпър ще му липсва — рече тя.

— Да, така е.

— Кога заминава?

Докато задаваше въпроса (надяваше се с безизразен тон), попи разляното кафе и подаде чашата на Кари.

— Очевидно след седмица или десетина дни. От нефтената компания му се обадили вчера и му казали, че го вземат на работа, но сондажът се отлагал малко.

Ана почувства голямо облекчение, макар и да нямаше представа защо. Заминаването му бе неизбежно и, след като бе така, по-добре щеше да е той да замине по-скоро. Освен това тя нямаше намерение да се среща отново с него. И все пак, след като разбра, че той още живее в хижата на фара, изпита облекчение.

Същата вечер, докато вечеряха с Джак, тя се опита да прогони от ума си мислите за Слоун. Винаги се опитваше да го прави, когато се намираще около мъжа си. Обратното ѝ се струваше като предателство. Джак мълчеше, както винаги. Нетипично за нея, мълчеше и Ана. Просто ѝ бяха свършили думите за празни разговори. Въпреки това сметна, че в един момент трябваше да каже нещо.

— Ако искаш още нещо, ще ида да видя какво е останало в хладилника.

Джак поклати глава.

— Искаш ли да нарежа пилето на по-малки парчета?

Въпросът ядоса Джак, макар че Ана изобщо не успя да разбере защо. След удара или тя, или някой друг винаги му нарязваше месото. И какво толкова имаше в това да му се нареже месото? Но ако не разбираше причините за гнева му, то тя съвсем ясно схвана смисъла на рязкото поклащане на главата му. То бе равносилно на категорично не. Тя не продума повече.

Продължиха да се хранят в мълчание и Ана установи, че апетитът ѝ не бе по-голям от този на мъжа ѝ. Само човъркаше храната; спомни си статия, която бе прочела някога, за затворените в клетки животни, отказващи да се хранят. Замисли се за собствения си затвор: нейната клетка бе може би още по-потискаща, защото ѝ липсваха решетки. Страхът отново я обзе. Колкото и да бе странно, помисли си за тубичката туш за мигли на тоалетната масичка в спалнята си. Още не разбираше защо я бе купила, макар да се досещаше, че импулсът ѝ имаше нещо общо с това чувство за капан, което се бе появило, откакто здравето на Джак се бе влошило. Тубичката бе своего рода ключ за затвора ѝ. За разлика от Слоун тя нямаше къде да избяга, освен в миналото, минало, в което значение имаше това, че бе красива, минало, в което се чувстваше като цялостна личност и, нещо още по-важно, чувстваше се жена.

Грубото потракване на приборите върна Ана към действителността. Вдигна очи, за да разбере, че Джак, определено ядосан, раздразнен, бе изтървал ножа при опита си да нареже месото. Ана не понечи да вдигне ножа от пода. Възможно най-ненатрапчиво му подаде своя. Той го сграбчи яростно и закълца пилешките гърди. Както се опасяваше Ана, чинията, която с всяко забиване на ножа се приближаваше все повече и повече до края на масата, накрая се

обърна. Последва оглушителен трясък, чинията гръмна като ловна пушка.

Макар сърцето ѝ да се разтуптя, Ана се изправи бавно и заобиколи масата. Избягваше да гледа мъжа си, докато, приклепнала, събираше парчетата. Дълбоко, гърлено изръмжаване наруши мълчанието. Джак, с почервеняло от ярост лице, клатеше глава тъй буйно, сякаш искаше да я откъсне от раменете си.

— Трябва да се почисти — рече Ана.

Ръмженето се засили.

— Джак, моля те, бъди разумен.

Той посегна за бележника и писалката си и започна да пише — бързо, трудно и почти неразбираемо. Въпреки това, когато обърна бележника към нея, Ана разчете: „Остави всичко. Остави ме на мира“.

Думите бяха избрани така, че да наранят. Така и стана — те сякаш я зашлевиха с все сила по лицето. Ана се изправи бавно, тържествено, със съзнанието, че нещо в нея току-що се бе пречупило. Ала щом се обърна и излезе от стаята, болката сякаш потъна зад стената на празнотата. Изкачи се по стълбите към спалнята си безчувствена, досуц като мъртвец.

Тази безчувственост се увеличаваше и започна да плаши Ана. Никога досега не бе продължавала толкова дълго. Никога не е била и тъй сковаваща. Усещаше дори движенията си като забавени. Даже по-лошо, тези движения сякаш не бяха нейни, а на някой друг, който стоеше наблизо и я гледаше. Беше ѝ студено. Мъртвешки студено.

В девет часа, почти два часа след инцидента, Ана се спусна по стълбите, за да разбере, че Джак бе пропълзъл някак си със собствени сили в леглото. Дали бе успял да отиде в банята? Спеше ли? Или само се преструваше, че спи? Ана се изненада, че това всъщност не я интересуваше. Нито я интересуваше фактът, че строшената чиния и разпиляното ядене си стояха на пода.

Добри боже, колко ѝ бе студено! И колко бе вцепенена.

Качи се обратно по стълбите, съблече се и пушна водата от душа — толкова гореща, колкото можеше да издържи. Банята веднага се изпълни с тъй гъста пара, че Ана едва можеше да диша. Ала и това не я интересуваше. Затопляше се. Отметнала глава като парцалена кукла, тя бавно се въртеше около оста си, за да може водата да облее врата, гърба, бедрата ѝ. Усещаше как я бодяха игличките на водната струя,

ала въпреки това, сякаш под упойка, тялото ѝ регистрираше само натиска, не и леката болка.

Защо не можеше да изпитва нищо?

Може би бе така само със собствения ѝ мъж. В присъствието на Слоун я връхлитаха достатъчно емоции.

Затвори душа, подсуши косата си с един пешкир, с друг, докато излизаше от банята, уви тялото си. Образът ѝ в огледалото на тоалетката моментално привлече вниманието ѝ. Отпусна се на столчето и се загледа в сребристия портрет на жената срещу себе си. Сигурно още съществуваше, дори и само поради факта, че съществуваше и отражението ѝ, ала тъй както то бе затворено в огледалото, тъй затворена бе и тя в собствената си клетка.

Подадох молба за работа... в Северно море.

Чу ли за съседа ви? Заминава от Кукс Бей.

Заминава... отива си... свободен като птица... а тя е затворена, затворена, затворена...

Ана посегна за туша. Методично разкъса пластмасовата опаковка. Бавно отвъртя капачето. Изтегли спиралата и започна да полага плътния, с шоколадовокафяв цвят туш върху миглите си. Само след минута сочна линия обрамчи очите ѝ. Сякаш тушът притежаваше магически свойства и сега тя можеше да вижда по-добре; Ана се вгледа внимателно в чертите си. Влажни, с формата на тирбушон масленожълти къдри бяха прилепнали по бузите ѝ, докато очите ѝ, макар и да разкриваха умората ѝ, все още блестяха с женствена забуленост. Докосна скулата си с пръст и реши, че времето се бе оказало благосклонно към нея. Да, помисли си тя, все още бе хубава.

„Ей, скъпа, много си красива“, долетя от миналото гласът на Джак.

И тя веднага долови друг глас — своя собствен.

„Такава ли съм? Красива?“

Веднага последва провлеченият, със сексуален оттенък глас на Слоун: „Ти си невероятно красива“.

Обля я топла вълна. Макар и да съзнаваше, че бе неуместна, за нея бе добре дошла. Да изпита нещо, каквото и да е, бе по-добре, отколкото да не изпита нищо. Освен това много, много отдавна не бе изпитвала нищо сексуално. Всяко желание, което би могло да се породии у нея, бе погребвано под отрезвяващия факт, че мъжът ѝ не бе в

състояние да го задоволи. И затова бе прогонила желанията, бе заточила всякакви сексуални усещания.

Или може би само се бе зальгвала, че е така?

В отговор на този въпрос я връхлетяха десетки образи — на горещи целувки и горещи ръце, на въздишки, стонове, на мигове на върховно блаженство. Леко подръпна кърпата и тя падна от гърдите ѝ. В огледалото те се очертаваха пълни и стегнати. Докосна с върха на пръстите си розово-кафявото зърно, то настръхна и дъхът ѝ секна. Да, само се бе преструвала пред себе си, че бе погребала желанието. То си беше още в нея, готово да се съживи и разцъфти, ако го докоснеше подходящият мъж. Затвори очи и си представи ласките на този мъж. Дори и не се престори, че това бе съпругът ѝ.

Тези въображаеми сцени я засрамираха.

Те ѝ доставиха удоволствие.

Те я караха да чувства.

Разтърсена, закопняла за нещо, което никога не можеше да има, Ана се изправи, навлече халата си и пропълзя в леглото. Сънят обаче не идваше и от това умората и безпокойството ѝ само нарастваха. През цялата тази нощ на откъслечен сън един въпрос не преставаше да я терзае: *в кой момент на мисълта или деянието една жена се превръща в прелюбодейка?!*

Странно, помисли си Слоун — лежеше по гръб и се взираше в тъмната нощ — в един момент идването му в Кукс Бей бе спасило разсъдъка му. А същият този разсъдък сега бе отново заплашен, ако не напуснеше тихото крайморско градче. Дори и Харпър забеляза промените у него, засилващото се нетърпение.

— Защо толкова бързаш да заминеш? — го бе попитал приятелят му през деня.

— Не бързам — беше отвърнал Слоун, но сетне бе добавил: — Да, може би бързам. Не мислиш ли, че е време да се заема сам с живота си?

— Това, което си мисля, е, че неочакваното ти бързане има нещо общо с Ана Рейми.

Слоун спря да крачи около хижата на фара — нещо, с което единствено бе зает тези дни. Забележката на приятеля му го сепна,

макар и да не би трябвало. Харпър никога не е бил глупак. Нито пък бе известен с това, че го усуква много-много.

— По дяволите, Слоун, тя е омъжена жена!

Слоун прокара пръсти през косата си.

— Да не мислиш, че не знам? Защо смяташ, че искам да се махна оттук? — Слоун въздъхна и рече: — Виж какво, между нас не се е случило нищо. Кълна ти се.

Освен ако човек не брои долнокачествените фантазии, би могъл да добави Слоун, но не го направи. Нито пък спомена колко пъти бе вземал леден душ.

— Стой настрани от нея — бе рекъл Харпър.

Това обаче не му пречеше да я желае, помисли си Слоун в тази безкрайна нощ. Не му пречеше да се пита какъв ли вкус щеше да има целувката ѝ. Колеблива? Уверена? Греховно сладка? Не му пречеше и да си представи каква любовница щеше да бъде. А повече от всичко се питаше дали и тя се чудеше що за любовник би бил той.

Този път прекалих, помисли си будният Джак. Беше го разбрал, още като видя потресеното ѝ изражение.

Да, сякаш шепнеш морето. Ти постъпи несправедливо, дори грубо.

Така бе и то също го знаеше. Това, което не знаеше, бе защо го бе направил. Може би защото бе тъй уморен, тъй безкрайно уморен от тази всекидневна своя борба.

„И може би уморен да се страхуваш?“, предположи морето.

Да, и от това. Искаше да бъде храбър, ала храбростта се износва, когато човек разчита прекалено дълго само на нея.

Разбирам, рече морето. Не бива да виниш себе си.

Щом съмне и ще се извиня, помисли си Джак. Ще каже на Ана колко много съжалява за станалото.

Морето не коментира решението му.

По-късно Джак си помисли, че мълчанието му бе по-силно от думите.

Ана се боеше да влезе в спалнята на Джак, но знаеше, че трябва да го направи. Бе оставила на Кен да почисти от счупената чиния и разпиляното ядене, без да му обяснява защо сама не го бе сторила. Нито пък му обясни защо за първи път не закуси заедно със съпруга си. Вече бе късна утрин и тя не можеше повече да отбягва сблъсъка. Освен това, след като болногледачът бе в пералното помещение да изпере снощните изцапани чаршафи, това бе най-подходящото време тя и Джак да бъдат няколко минути сами.

Когато влезе в спалнята, Джак подсказа, че вече й бе написал бележка. Ана се изненада. Безмълвно, като само го стрелна с поглед, тя отиде при него — седеше сгърбен и сякаш бе остарял видимо през тази нощ. Ала в пълна противоположност около него витаеше някаква младежка енергичност. Вече бе обърнал бележника към нея.

„Извинявай“ — пишеше в него.

Ана не бе сигурна дали очите не я лъжеха, затова препрочете бележката. Ала преди да успее да го стори, Джак вече пишеше допълнително съобщение: „Прости“.

Ана погледна мъжа си. Сивите му очи я гледаха умолително. Този човек, който я гледаше тъй очаквателно, бе нежният, обичлив мъж, за когото се бе омъжила. Той бе мъжът, който тъй дълго бе искала да се завърне в живота й, мъжът, за когото се бе молила да се завърне. Онова, което не бе очаквала, бе собствената й реакция на това, че го видя отново. В един ослепителен миг на яснота, тя разбра, че повече не обичаше мъжа си. Беше го разлюбила — някъде по пътя, в тъмата на някоя самотна нощ, в зазоряването на някой скръбен ден. Не, не го бе разлюбила, а насила я бяха лишили от любов. Стената, която Джак бе градил около себе си, бе станала толкова висока, че накрая тя бе престанала да се опитва да я изкатери. Усети облекчение — той повече не можеше да я нарани — но най-дълбоко бе чувството й на тъга.

Нещо в държането й, може би дълго проточилата се липса на отговор, може би просто начинът, по който се взираше в него, сигурно подсказа на Джак, че не всичко вървеше така, както се бе надявал. Огънчето на очакването в очите му помръкна и сетне изгасна. На Ана й се стори, че забеляза в тях тъга, силна като нейната. Видя и още нещо — примирение, изражение, което говореше, че не бе изненадан.

Нагласи бележника и с печална усмивка написа: „Прекалено малко, прекалено късно“.

— Джак...

Той я спря с поклащане на главата, този път — леко поклащане. Ала то бе много по-силно, много по-убедително от остриите, ядни разтърсвания, на които бе била свидетелка след удара му. Той седеше, сякаш се опитваше да събере мислите си. Ана отвори уста да заговори, но Джак отново задраска по листа. Когато свърши, върху него бе изписано: „Разведи се с мен“.

Ана се взря в думите. Бяха прости, ала същевременно сложни; прями, но и своенравни; защото дори законът да може да прекъсне връзката, която свързва мъжа с жената, съпругът със съпругата, нямаше сила, която да унищожи емоционалните връзки. Не и изцяло. Не и напълно. Не и по начин, който да забрани на сърцето да помни. И макар да бе вярно, че повече не го обичаше, беше също така вярно, че още държеше на него. Това бе мъжът, с когото бе споделила няколко хубави години от живота си, той бе бащата на детето ѝ. Колкото и да бе странно, но може би сега повече от всякога Ана изпитваше дълбока лоялност към него.

— Не, Джак — рече тя, — няма да се разведа с теб.

„Защо?“

Ана се усмихна.

— Защото ти си моят съпруг. Защото сме женени за цял живот — за добро и за лошо. Женени сме, докато смъртта ни раздели.

Ана разбра, че Джак бе обмислял сериозно въпроса за развода, защото го постави без всякакво колебание.

Бавно и с усилие той написа: „Помогни ми да сложа край на живота си“.

Издание:

Сандра Канфийлд. Забранена страст. Книга първа

ИК „Компас“, Варна, 1995

Американска. Първо издание

Редактор: Любен Иванов

Коректор: Диана Черногорова

ISBN: 954-818-173-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.